GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 154-22)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (154-22)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-154-22)

İRFAN SOFRASI

NECDET ARDIÇ

TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(154-22)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekrarları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir. Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim.

Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah. "İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ

Euzü Billahi Mineşşeytanirraciyim
Bismillahirrahmanirrahiym.

01- Sorular. Bugün 26.11.2011 Cumartesi günü.

"sadaka ve hayırlar, güzel söz ömrü uzatır"

Arkadaşlarımız var onların bazı soruları var, onlarla birlikte karşılıklı işte sohbet etmeye, dertleşmeye çalışıyoruz. Cenâb-ı Hak her birerlerimize, Cenâb-ı Hakk'ın verdiği gerçek mânada aklı ve bu bedeni kendine yaraşır şekilde kullanmayı nasib etsin. Nefsimizin istikametinde isteyiş şekliyle değil, verilen program dahilinde, yani ilâhi program dahilinde kullanmayı nasib etsin. Çünki bizim burada verilmiş olan her şey sınırlı. Bedenimizin çekme gücü sınırlı, ömrümüzün burada kalma süremiz sınırlı. Ancak bu sınırlı süre içersindede birçok şeyler yapılabiliyor.

Ehlullâhtan birisi öyle demiş: *"Bu Dünya hayatı gerçekten çok kısadır, ama arkaya bir varlık bırakacak kadarda uzundur"* demiş. Yani bir miras bırakacak kadar, gerek ilmi miras, gerek insani miras. İşte gerek arkadan kötü dedirtmeden, işte şöyle insandı kimseye zararı yoktu, Allah razı olsun gibi, kadarda uzun bir süredir demiş, isabetli de söylemiş. Cenâb-ı Hakk'ın verdiği ömür kendi ifadesiyle ne bir dakika geri alınabiliyor ne bir dakika uzatılabiliyor.

Ancak peygamberimiz: **"sadaka ve hayırlar, güzel söz ömrü uzatır"** demiş. Şimdi bu iki hüküm birbirine ters gibi gözüküyor, zahiren bakıldığında. Ancak bunun ikiside doğru, yalnız izah meselesi vardır.

Şimdi bu kalemin bir ucunda başlangiç yeri var, bir nihayet yeri var. İşte bu bir milimetre ileriye gidilse burdan, bu kalem değil artık. Kalemliği bitmiş neden çevresine havaya geçilmiş oluyor bakın. Bir milimetrenin milyonda biri kadar uzaklaşıldığı zaman burdan kalemin sınırları bitmiş oluyor. Baş taraftada öyle, son taraftada öyle. Ancak bu kalemin lastik gibi bir şey olduğunu düşünsek. Şöyle bir yarım yay gibi o lastiği uzatsak ve o lastiği açtığımız zaman kalemin ucundan çok daha ileriye gider, işte ömrümüz bu

şekilde uzayabiliyor, yani yay kavs şeklinle. Buda nasıl oluyor. Yaptığımız güzel hallerle ömrümüzüm verimini arttırmış oluyoruz. Şimdi insan yemek yaparken, süpürge yaparken bilmem işte ev işi yaparken birtaraftan Rabb'ını da zikredebilir, buna mâni değil ama bir insan tek yönlü bir iş yaparsa, sadece süpürge süpürürse veya yemek yaparsa veya neyse işte. Yani günlük işlerini yaparsa, elbisesini ütülerse tek yönlü iş yaparse bire bir onu görmüş olur. Yani bir saatte nekadar iş yaparsa okadar. Randumanı o kadar olmuş olur, ama bir kimse bu arada hem elini çalıştırırda. O çünkü el o işlere artık fazla tefekkür gerektirmez, neden alışık olduğu iştir, meleke kazanmıştır. Yani melekleşmiştir o iş elinde artık. O meleki güçleri yapar onu, fazla tefekküre gerek kalmaz. Yani akıl çalışmasına benzemez ama bazı işler vardırki bilgisayar başındasınız, mesela telefonla konuşuyorsunuz artık özeldir. Oraya hastır o, orda bir ikinci iş yapılmaz, arabada giderken mesela ,gerçi arabadada tespih çekilirde, tehlikeli olur yani hassas işler konusunda aklımız bir başka tarafa giderse tehlikeli olur, neticesi daha kötü olur. Yani iyi yapayım derken zorlanır insan ama elinin alışık olduğu bir işte kişinin tefekküre yani aklına ihtiyacı fazla kalmaz. Yani Aklının yüzde otuzunu kullansa, o işi yapar. Yüzde yetmiş gibi bir rezerve boşta kalmış oluyor, kullanılmamış oluyor. İşte orasınıda zikir ve tefekkürle doldurabiliriz. İşte böylece ömür uzamış oluyor, yani verim artışı olmuş oluyor.

Diyelimki bir kimse tek yönlü sadece zikir yapsa, yani zikire ayırsa tek olarak sadece, diğer zamandada Dünya işi yapsa o bire bir. Yani yetmiş senede ne karar yaparsa okadar olmuş oluyor. Ama bir tarafta zikir yaparken, bir tarafta tefekkür ederken Rabb'ını, âlemi, işte güzellikleri tefekkür ederken, bir taraftada ev işini yapıyor ise ozaman yüzde elliye yakın bir artış oluyor. Yani ömrünü bu şekilde uzatmış, arttırmış oluyor.

İşte bize lazım olan bu azami zaman ve malzemeden, mümkün olan fazla verimi alabilmek. Hani bugünde dekar başı, dönüm başı şu kadar, yüzde otuz verdi, yüzde kırk

verdi diye. Eskiden nekadar alınıyordu yüzde beş, yüzde on alınıyordu. İlaç yok tarım bilinmiyor tek pullukla sürüyor işte bir karış zor iniyor toprağın altına, e o kabarttığı toprak okadar. Toprağın daha aşağıları kullanılmadan oradaki bütün, işte güzel hücreler, bakteriler neler varsa, orda boşta kalıyor ama şimdi traktörle giriyorlar, hemde kaç tane sürgü birlikte, on on sınır birden götürüyorlar ve diplere iniyor, kökler varsa orda yaramaz şeyler varsa onların hepsini söküp atıyor, üste çıkarıyor. Ordada koruyup gidiyorlar ve bazı ilaç yardımıylede verimi çok yükseklere çıkartıyorlar. Cenâb-ı Hakk hatta ondan bire-yediyüz olarak bahseder. Hangi surede şimdi hatırıma gelmiyor. (Bakara 2:261) **"Bir Tohum ekilir, ondan yedi başak çıkar"** diyor. **"Her başaktada yüz tane, dane vardır."** Yani Yüz tane vardır, ozaman Cenâb-ı Hakk'ın bereketi bire-yediyüzdür diyor. Bakın ama bu verimlik hesabına göre. Yani nasıl diyelim mânâda da, maddede de bu olacak zaten oluyorda. Hakkını vermek suretiyle, ilacın hakkını vermek suretiyle. İlaç fazla verilirse oda zararlı, bugün şimdi bilinçsizce yapılan tarım daha çok verim alalım diye toprakları zehirliyor farkında olmadan, yani iyi olsun diye. İşte zararlılar çok ölsun, daha çok ölsun diye ne yapıyorlar, ilacı daha çok veriyorlar bu sefer Toprağı zehirliyor, tabi oda bir yanlış meseledir.

Çok verim alacağım diye, yani çok hızlı gideceğim diye Arabayı o şekilde bir insan hoyrat olarak kullanırsa, ne kaporta kalır ne Motor kalır. Verimlilik onu Perspektifimi neydi o yazılısında şu kadar. Yani bu 220 Kilometreye çıkar ama bu azamisi diyor. Ama karayolları diyorki, trafik şartları; şurada 40'la gideceksin, bunun azamisi bu tehlikeye girmemek için. 120'yle izin verilen yerler var işte 90, 100, 120 diğer yerlere tabela yazıyor 80'le diyor, dur diyor. İşte verimlilik ve emniyet mühim olan, verimi artırırken ama emniyetide elden bırakmamamız gerekiyor.

Bu Âlem bilindiği gibi basit bir âlem değildir, gerçekten çok hassas dengeleri olan, gerçekten çok güzel olan bu alem. Çünkü Cenâb-ı Hakk: **"Allahu Cemîlun yuhubbul cemâl"** demiş. Yani "Allah güzeldir, güzelleri, güzellikleri

sever”. Bütün bu Alemdede Esmai ilahiyyenin zuhuru olduğundan. Zahiren bizim kötü ve çirkin gibi vasıflandırdığımız şeylerinde, kendine göre güzellikleri vardır. Ozaman iş bizim değerlendirmemize kalmaktadır.

Mesela bir gün Peygamber Efendimiz sahâbisiyle birlikte bir yoldan geçerken, meşhur hikayedir bilirsiniz;

Bir ölmüş Kedi veya Köpek görüyorlar. Biraz zaman da geçmiş üstünden. Sahabeyi kirâm biraz uzağından geçiyorlar. Aaa biraz kötü kokuyor gibilerden.

Peygamber efendimizde yanından geçiyor: "Ne güzel dişleri var" diyor.

Bakın iki görüş ikiside doğru ama biri tefekkürsüz bakış. Sadece sûret şartlarına göre; Nefsâni bir bakış. Diğeri ise Hakikatine göre; İlâhi bir bakış. O varlıkta gerçekten o dişler ve o varlığın kendi hakikati nasıl bir makine. Hayvan deyipte tahkir ettiğimiz, hakaret sebebi saydığımız, başkalarınada benzeterek ona şuna benziyor gibi yakıştırmalarda yaparak, o mahlukata ne kadar saki bakıyoruz yani.

Hay-van dediğimiz zaman, Cenâb-ı Hakk'ın **Hayy** isminin zuhurları onlar. Bakın **Hay** ve **An** yani **An ve An Yaşayan varlıklar** manasında ve beden olarakta bizde o sınıftanız. Yani bedenlerimiz olarak o sınıftanız. Kusura bakmayın bu ilim, bu böyle işin gerçeği bu, yani hakâret gibi falan kabul edilmesin. Kendimizi tanımadıktan sonra, Allah'ımızı tanımamız zaten kesinlikle mümkün değildir.

Hakk'ı tanımanın yolu kişinin kendini tanımasından geçiyor. Âlemi bilmenin yoluda gene kendini bilmesinden geçiyor. Çünkü bu âlemlerin hepsi, tamamı İnsan için halkedildi, insanda Cenâb-ı Hakk'ın tecellisi için halkedildi. Yani İnsan Cenâb-ı Hakk'ın mahbûbudur ki; Efendimizin ismide **Habib'**dir zaten o yüzden.

Peygamberimizin şahsında da diğer insanlar mertebelerine göre Habib'dirler, Hakk'ın sevgilisidir hepsi, bütün insanlar. Ama diyeceksinizki inkarcılar var bunların

içerisinde, efendim putperestler var, ateşperstler var. Ha işte ayırmamız lazım gelen şey.

İnsanın özüyle, fiilinin aynı şey olmadığını bilmemiz gerekiyor. Biz buğz edersek herhangi bir insana kötülersek fiilini ancak kötüleyebiliriz. Düşüncesini, tefekkürünü, kanaatini kötüleyebiliriz. Yahut reddedebiliriz, yanlıştır diyebiliriz. Ama özü itibarıyle, hakikati itibariyle, mâhiyeti itibariyle hiç kimseye birşey diyemeyiz. Çünkü, hepsinde Cenâb-ı Hakk'ın **"ve nefahtu fîhi min Rûhi"** diye Adem a.s. hakkında bahsedilen **Rûhu İlahiyyesi** mevcuttur, bütün insanlarda. İşte o insanın özüne eğer hakâret edersek. Herhangi bir farkında olmadan özü itibariyle bir şeyde bulunursak, kütü ifadede bulunursak, yanlış bir düşüncede bulunursak ozaman Cenâb-ı Hakk'a haksızlık etmiş oluruz. Ona karşı gelmiş oluruz. Yapacağımız şey fiiline buğz etmektir, fiiline kafa tutmaktır neyse. Çünki yanlışlık fiildedir oda kişinin kendine aittir, özüne ait değildir bakın.

İşte bütün İnsanları Cenâb-ı Hak âyeti kerîmede geçen **"halâifel ardu",** yani biz sizi yeryüzünde halifeler olarak halkettik. Cemî olarak bahseder, halife olarak halkettik demez sadece. Gerçi tahsis edilmiş olarak özdende mesela İbrahim a.s. Hakkında.

Davut a.s hakkında "**Yeryüzünde Davudu biz halife yaptık"** der öz olarak.

Ama o Davudiyyet Mertebesi itibariyle özde olan, yani Peygamberlik itibariyledir halifeliği, ama diğer insanların halifeliğide fıtri olarak her birerlerimizde aynı hak, aynı özellik, aynı lutuf vardır. Hatta belki biraz garip gelebilir Afrikanın en ucra kabilesi tamtamının çocuğu bile aynı hüküm içerisindedir. Sûret ve şekli değil. Yani o kişiye de öyle bâtıni itibariyle hörmet etmemiz gerekmekte, ama fiili şöyledir, yaptığı iş böyledir. O fiilini ancak tenkit edebiliriz, fiili kötü deriz. Hırsıza, hırsızlık fiili kötü deriz, özü itibariyle birşey diyemeyiz. **Özü Hakk'ın zuhur mahalli**dir çünkü, bir isminin zuhur mahallidir. Şimdi biraz uzuyor gibi ama hem bir genel bilgi oluyor, sıkılıyormusunuz bilmiyorum.

Şimdi Cenâb-ı Hakk Adem a.s.ı rûhani olarak halkettiği zaman. Cennetinde latif varlık olarak Ruhâni daha kesif vücut, beden almadan.

"Allemel Ademe esmâe külleha" Biz Ademe isimlerin hepsini öğrettik diyor bakın. Şimdi öğrendiği zaman bir kişi, yani herhangi bir şeyi öğrendiği zaman ne olmuş oluyor. O onun Ruh varlığına intikal etmiş oluyor. Yani idrak ve şuuruyla ruhunda kayda geçmiş oluyor, ne öğrenirsen öğren, hepsi böyle. O bizim beyin dediğimiz o et parçasında değil. O bir vasıta. ***"Beyin"* ara demek** zaten ya, *"beynel"* arasında demek, *beyin zahir ile batın arasında görev yapan bir geçit, aracı*. Beynimiz bunları alıyor. İmkan olsada beynin gerçek halini bir beyin cerrahından yahut beyin aliminden dinleyebilsek. Nasıl muhteşem bir kurgu var, bir kilo 200 gram civarında diyorlar galiba. Aşağı yukarı 35 milyar bazıları 25 milyar hücre yapısından meydana geliyor diyorlar vede Snaps diye küçük ince damarlar varmış birbirine bağlayan, her bir hücre 20,000 hücreyle karşılıklı iletişim halindeymiş. Bu nasıl muhteşm birşey ve bu et parçası bu görevi yapıyor.

İşte bu madde olarak aldığı şeyi mâna olarak ruhumuza aksettiriyor, yansıtıcı olarak. Beyin durduğu zaman o faliyet sahasıda bitmiş oluror, artık ruha aksettirecek olan yahut ruhtan çıkartılacak bir şey kalmıyor. İşte Cenâb-ı Hakk'ın isimleride zıtlardan meydana gelmekte, yani zıt isimlerden meydana gelmekte. Zâhir ve Bâtın gibi, Kahhar ve Rahman gibi. Dünyada yaşadığımız gece ve gündüz gibi, Latif ve kesif gibi, Nûr ve Zulmet gibi Cenâb-ı Hakk'ın 99 olarak bize bildirilmiş. Sadece 99 Esmâ-ı İlahiyye Hakk'ın tamamı değil, Hakk'ın isimlerinden bir kısmıdır onlar. Hakkın bütün isimleri 99 isimle Allah sınırlandırılırmı, mümkün değil. Bütün âlemde ne varsa, ne kadar mahlukat görünen varlıklar varsa, hepsi onun bir isminin zuhûru. Kur'an-ı Kerim'de de yazıyorsa okumuşsunuzdur. Bütün denizler mürekkep olsa diyor, bütün ağaçlar kalem olsa, bütün yapraklar defter olsa, bütün melâikeyi kiram kâtip olsa ve bir o kadar daha yardımcı gelse Allahın kelimeleri bitmez, tükenmez.

Tükenirmi? Allah tükenirse kelimeleri tükenir. O halde **"ve nefahtu fîhi min rûhi"** yani **"ben Ademe ruhumdan üfledim"** ki Cenâb-ı Hakk bunu Zâtından söylüyor bize. Adem'e işte bir peygamber vasıtasıyla veya bir Cebrâil, elçi vasıtasıyle Allah Ademe ruhundan üfledi bakın sözü başka, dönemeçli olarak, dolaylı olarak anlatılmakta, bu şekilde bu ifadelerde var Kur'an-ı Kerim'de muhtelif yerlerde ama. Bu âyeti kerimeyi Cenâb-ı Hakk **ve nefahtü**, ordaki **tü** ben yaptım mânasına bakın. **Ve nefahtü fîhi** onun içerisine, **fi** zarfiyat kaplama mânasına, **hi** de **O-Hüve**'si. **Ve nefahtu** ben **fîhi** onun içerisine, **min rûhi** Ruhumdan üfledim diyor bakın. Ne müthiş bir ifade, yani insanın şerefini ne kadar yüceltici bir ifade. Allah'ın Ruhunu taşıyor isek, bakın gerçek mânada nekadar şanslı varlıklarız. Gerçi bütün bu âlem Allah'ın ruhunu taşıyor ama meratibi itibariyle değişik.

Madenlerde bir ruh var, **Ruhu Madeni** deniyor ona,
onun üzerinde bitkilerde var bir kemalde daha.
Bitkilerde var bir ruh, **Ruhu Nebâti** diyorlar ona,
Hayvanlarda var bir ruh, **Ruhu Hayvani** diyorlar oda.
Yani tek Ruh'un mertebeleri bunlar.

Nasıl bir binanın birçok katları var, her kat bir mertebe. Bir bina dendiği zaman tek kattan meydana gelmiyor. Gerçi tek katlı binalar var ama o 12 katlı binaya göre eksik, yetersiz. Ne oluyor tek katta oturanın sadece manzarası okadar oluyor ama 12'ci kata çıkıpta ordan bakanın manzarası bambaşka oluyor, işte hep mertebeler var. İşte **"ve nefahtu fîhi min rûhi"** ben ona ruhumdan üfledim demek suretiyle, Ademi hakikatleri bize kendi lisânından ve kendi bildirmiş oluyor bakın, ne kadar müthiş bir ifade, arada hiç bakın vasıta yok, arada Cebrâil yok, peygamber yok. Allah'u teâla hazretleri, Rabbimiz diyorki; Ben yaptım bu işi, yani bu benim sanatım. Başka aracı yok, kalfası, çırağı yok yani ben yaptım bu işi diyor ve İblise de: neye ona secde etmedin? dediği zaman;

İki elimle halkettiğime sen niye secde etmedin? Diye soruyor, yani iki elimle ben halkettim Ademi diye.

İşte bizlerde Adem'in çocukları ve torunları olduklarımızdan, vereseti ilmiye olarak DNA'larımızda bunların hepsi mevcuttur. Zaten bütün insanların varlığı kıyamete kadar gelecek, son insanın varlığına kadar Adem aleyhisselamın varlığında, hücresinde mevcuttu onlar DNA'sında yapısında. Hepimizin DNA'sı Adem a.s. da mevcuttu. Onun açılımları bizlerde yayılımları olarak, ayrı beşerler olarak hayat bulmaktayız. Aslında mâna olarak bütün insanlar tek İnsandır ama teferruat ve yayılımda çoğalma vardır. Yani diyelimki bir Buğday tanesi, birde bir çuval Buğday tanesi var. Bir çuval buğday tanesinin çokluğu bakın, o tek buğday tanesinden ayrılmışlığı mânasına değil. O tanelerde aynı nasıl bir tane ekiyoruz işte başaktan birsürü, sonra onu ekiyoruz 50 tane buğday çıktı diyelim, ekiyoruz 50 tane, 50 taneden tarla dolusu işte hep kaynağı bir tek Buğday. İşte Cenâb-ı Hakk'ın bütün Esmâ-i İlahiyyesi bizlerdede mevcuttur.

Şimdi bu sorunuza cevap için geliyorumda.

Ne var âlemde o var Adem'de de demişler ayrıca, yani bütün Esmâ-i İlahiyyeyi Cenâb-ı Hakk bizim bünyemize, künyemize işlemiş, dantel gibi işlemiş. Hepimizde hepsi var, ayırmaz Cenâb-ı Hakk. Ama bazı aza eksikliği olan kimseler oluyor, onlarda cemiyet fedaisi deniyor bunlara bakın. İbret almamız için onlar o sıkıntıyı çekiyorlar. Sağlam olan insanlar şükürlerini arttırsınlar, aynı kişi ben olabilirdim diye. Misal olarak cemiyetin fedaileri Cenâb-ı Hakk onları numune etmiş oluyor ama onlarda da özleri itibariyle bütün Esmâ-i İlahiyye mevcuttur, zuhurları itibariyle bazı azaları eksik. Azalarının eksik olması Ruhlarının eksik olmasını gerektirmiyor, olmaz zaten. Ruhunun faaliyet sahası olan azası yok ama orda ruhunun uzantısı var, yani ruhunun aslında bir değişikliği yok.

İşte *"allemel Ademe" talim etti.* Yani eğitimden bahsedilmekte. Onları bünyesine verdi işte verese olarak, nakil olarak. DNA nakli olarak onların hepsi bizlerde mevcut, hristiyan olsun, putperest olsun, kim olursa olsun. İnsan

silüyetinde vasfında olan kimselerin hepsinde bu varlık var ve peygamber efendimizden sonra Dünyaya gelen bütün insanlar Ümmeti Muhammeddir. İster batıda doğsun, ister doğuda doğsun, ister güneyde, kuzeyde ehli küfür içinde doğsun, nerde doğarsa doğsun. Çünkü zaman ve hüküm Hz. Muhammed'e aittir, zamanın sahipliği ve hükümdarlığı Hz. Peygambere aittir. Peygamber efendimiz gelmezden evvel İsa aleyhisselâmın peygamberlik hükmü devam ediyorken, ozaman insanlar fıtratı İseviyyet üzeri doğuyorlardı, dünyanın neresinde olursa olun. Onlar neshedildiğinden, yani sona erdirildiğinden o hükümlerde yeni bir peygamber, yeni bir kitap gelmekle eski hükümlerde sona erdirildiğinden. Nasıl şimdi Osmanlının hükmü geçiyormu, geçmiyor ama topraklar aynı topraklar. Cumhuriyet kanunları geçiyor. İşte onlar nesh edilmiş. Yani kaldırılmış oluyor, yeni gelen hüküm ile, güç ile. Peygamber efendimize, peygamberlik geldiği andan itibaren ondan sonra doğan çocukların hepsi İslam fıtratı üzeredir, müslüman olarak doğarlar. Fıtrî olarak müslüman olarak doğarlar. Hadisi şeriftede öyle bahseder zaten; ***"Dünyaya gelen her çocuk islam fıtratı üzere doğar, ailesi onu musevi, hıristiyan, mecusi, putperst yapar"*** diye açık olarak belirtiliyor.

İşte batılıların müslüman olmayanları *Ümmeti Davet* bakın, her gün okunan beş vakit namazda onlar islama davet ediliyorlar.

Ezanı Muhammedî sadece müslümanları namaza davet etmiyor Yani onun kapsamı çok daha geniş.

Batılıları İslam'a davet ediyor.

Müslüman olupta ibadet ehli olmayanları, ibadete davet ediyor.

Müslüman olup, ibadet ehli olupta, bâtıni yönleri olmayanlarıda hakikate davet ediyor, bâtına davet ediyor, öze davet ediyor.

Yani kim nerdeyse bir makam üste davet ediyor ve bu

davette bitmez zaten kıyamete kadar devam edecektir.

İşte Cenâb-ı Hakk'ın biz insanlar üzerinde bütün Esmâ-i İlahiyyesi mevcut olduğundan, bu Esmâ-i İlahiyyelerde zıtlıklar üzere bina edildiğinden, bizim halimizden sinirlilikte zuhura gelir, latiflik, sakinlikte zuhura gelir. Bunların sebebi Esmâ-i İlahiyyelerin biraz kontrol dışında faaliyete geçmesidir. Bunların kontrolü içinde, yani kaynağımızda bunların hepsi var, katillikte var, hırsızlıkta var, her şey var. Çünkü nefsimiz bu saha için halkedilmiş zaten, yani nefsimiz faaliyet sahası için halkedilmiş duygularımız bilhassa nefsimizin üstünde bunlar oluşmakta.

Nefis bir zemin yer, hareket yeri, ama bu yer üzerinde rahmet olarak Cenâb-ı Hakk peygamberimizin lisanından, gerek Kur'ân-ı Kerim'inde kendi lisanından. Şunları şunları şunları yap sana hayır olur, şunları şunları şunları yapma sana zararı olur diye bunları söylüyor ama her iki, yani hayır ve şer ortaya çıkaracak her iki Esmâ-i İlahiyye bizim nefis sahamızda faaliyyette. Asker olarak düşünelim onları, birer güç olarak düşünelim. İşte eğer biz kendimizi tanımaz isek bizim vatanımızda yani vücut sahamızda, vücut arzımızda. Burası toprakya, bizim arzımız burası bedenimiz, biz değiliz bu bakın. Evvela bunu iyi bilmemiz lazım.

Biz sadece düşüncede olan ben'leriz. Hani kimlik düşündüğümüz zaman, gözümüzü kapattığımız zaman, benim ene benim dediğimiz bir düşüncemiz varya, işte biz sadece oyuz. Bu beden onun faaliyyet alanı, faaliyet sahası. Eğer bu beden olmasa, o bizim bizliğimiz yukarıdada vardı ama farkında değildik. Farka geliyoruz bu beden elbisesiyle, kimliğimiz ortaya çıkmış oluyor. İşte bu kimliğimiz bütün Esmâ-i İlahiyyeye -ahlakta deniliyorya, toplu olarak- bunun faaliyyet sahası yani bu âlemimiz, gönlümüz. Gönlümüze baktığımız zaman neler kaynıyor içerde. Bakıyorsunuz birisine kızmışın, ben onu öldürecem, katledicem, bana sen nasıl yaparsın. Saha kaynıyor askerlerle kaynıyor ama diğer taraftan bir garip görüyoruz, ah şuna biraz imkanım olsada faydalı olsam daha çok diye. Bakın gene kaynıyor içerisi

ama bu sefer Rahmâni olarak kaynıyor, diğer tarafta nefsani olarak kaynıyor. İşte bu iki arada gider gelir insan ve bu güçler fıtratında vardır. Ancak yapılması lazım gelen şey bunları dengeleyebilmek, bunada eskiden Tarikar demişler, hakikat demişler, tevhîdi çalışmalar demişler, irfâni çalışmalar demişler, içe dönük çalışmalar demişler. Ama ne yazık ki içe dönük Rahmani gibi şeyler dahi, çalışmalar dahi zaman içerisinde sadece surette kalmış, kalıp, kıyafette, başörtüde, işte uzun etekte, şalvarda, şunda bunda kalmış, surette kalmış yani biraz lafta kalmış. İşte demin sizin bahsettiğiniz o kişilerde, kelâmında kalmışlar işin ne dediklerinin farkında değiller. Söz doğru ama tatbikatları yanlış. O söylediği söz âyeti kerimeye dayanıyor. Cenâb-ı Hakk diyorki **"ben insana şah damarından dak yakınım"** O âyeti kerimeye göre o size söyediği vasfı ama, onların dediği gibi değil iş. Yani bir insanın ben Allahım demesi veya hele onu herhangi biyerde demesi biraz nefsinin iddasıdır o, eğer yaşamıyorsa. Eğer bunu gerçek mânada yaşıyorsa sıhhatli hakikatiyle ozaman onu da söylemez zaten, yani o sözü dışarıya çıkarmaz. Bakın bir şey vardır.

Bilen demez, deyen bilmez, bu ne sırdır ki akıl ermez demişler.

Yani biyerde çok, herhangi bir yerde, yani özel yerler ayrı konu bakın, şimdi yaptığımız bir özel sohbettir, sıradan yapılan herhangi bir zaman sohbetleri içerisinde, hele çevrede dünyalık insanlar varsa. Yani hazmedemiyecek mevzuyu idrak edemiyecek, şuuru noksan kimseler varsa, noksan derken beynini ve gönlünü faaliyete geçirememiş, sadece kalıp halinde dünyada yaşayan. Dünyayı kalıp zannedenlerin yanında bunlar zaten söylenmez, gereği yoktur çünkü, eğer söyleniyor ise o zamanda hakikati itibariyle söylenmesi lazım ki, hem karşıya faydalı olsun, karşının fikriyatını bozmasın yani ters gelmesin insanlara.

Şimdi sinirli olmak bazı hayatımızın her safhasında tabi zorluklarla karşı karşıya kalıyoruz. Umulmadık yerde bakıyorsunuz, ha tamam düzeldi iyi gidiyor işler, işte

sağlıkta yerinde, çoluk çocuk yerinde hamdolsun, ama hiç umulmadık yerde bir pat diye bir şey vuruveriyor. Ya şimdi bunun zamanımıydı, hay Allah gibilerde tabi insanı sinirlendiriyor biraz zora koyuyor, zora sokuyor. İşte bu gibi hallerde, Cenâb-ı Hakk'ın evvela Sabır ismine sarılmak gerekiyor. **"İnnellâhe meas sâbirin"** Allah sabredenlerle beraberdir diyor. **"Ya eyyühellezine amenüsteinu bissabri ve Salâh, innellâhe meassabirin".** Yani ey iman edenler, bakın ey insanlar demiyor, ayrıca hitap şekillerine dikkat etmemiz gerekiyor ki, daha iyi anlayabilelim. "Ey iman edenler", bak diğerleriyle hiç ilgisi yok. Ey insanlar, "ya eyyühennas" diye geçer bazı ayetlerde, bütün insanlaradır ama bu hususide. Ey iman edenler, eğer bir şey isteyecekseniz Namazla ve Sabırla isteyiniz diyor. Yani ibadetlerinizi yapınız, hakka yöneliniz ama hemende istediniz anda olacak diye beklemeyiniz, sabırla sabrederek bekleyiniz diyor. Yani hani vel asri dede geçer ya.

"Vel asr İnnel insâne lefî husr, İllellezîne âmenû ve amilus sâlihâti vetevâ sav bilhakkı vetevâ sav bissabrı".

Onlar hakkı ve sabrı tavsiye ederler diyor, o zaman yapılacak şey herhangi bir hadise karşısında biraz sükunetle davranıp, yani kendimizi o anda biraz firenleyip hiç bir şey söylemeden, konuşmadan biraz zamana yaymak ki. Kalp kırıklığı veya herhangi bir şey sonra üzüntü, mahzunluk olmasın diye. Haklı bile olsa kişi, yani orda bağırma hakkı bile olsa, onuda haklı olduğu halde bile yapmamakta yarar var, çünkü dozunu kaçırabiliriz. Mesela diyelimki bize 100 gramlık bir ok geldi, bir tesir geldi. Biz o anda onu fevri davranıp 200 gramla karşılık verirsek. O zaman biz haksız durumuna düşmekteyiz, çünkü ona 100 gram fazla, ozaman aynı şeyi o yapıcak. O bize 400 gramla karşılık verecek, şiddet şiddeti getirecek. Onun için o anda mümkün olduğu kadar biraz sakinleşip ama bu o haksızlığı kabullenmek, acze düşmek manasında hiçbir zaman değildir. O anı daha kötüye götürmemek için biraz geriye çekilmek, taktik. Hani ordular eskiden nasıl saldırırlarmış karşı taraf ordusu. Orta yön biraz

geriye çekilirlermiş. Karşı tarafta zannedermiş ki; ha ha biz savaşı kazanıyoruz, geri püskürtüyoruz onları, halbuki o bir taktik. Ozaman neyapıyor, sağ sol kanatları sarıveriyor arkadan, o ortada kalıveriyor ordu. Kazandım dediği, zannettiği zamanda imha ediliveriyor. Ha misal yani biraz geri çekilmemizde yarar var ve birde şu iki Taş birbirine vurursa, iki Demir birbirine vurursa. İki sert şey çok daha ses çıkartır, çok daha tesir olur ama bir taraf demir, bir taraf pamuk. Yumuşak bir şeyse Demir vursada ona o kadar sert çıkmaz, çarpışmada olmaz, kırılma kopmada olmaz. Taş taşla çarpıştığı zaman kırılabilir ama Taş pamuk çuvalına gelirse kırılmada olmaz, zaiyatta olamaz, tamiri daha kolay olur. İşte belirli bir süre geçtikten sonra üzerinden sakinleştikten sonra karşı tarafta. Ha gel bakalım arkadaş, yahut eş, yahut evlat kimse;

"Bak geçen gün şöyle, şöyle bir hadise yaptın sen, şurada haklıydın ama bu yaptıkların haksızdı. Yani sen 100 üzerinden 100de 30 haklılığın vardı ama 100de 70 haksızdın, bak bize hakarette bulundun, bize tecavüz etmiş oldun, bizim hakkımıza geçmiş oldun, kendi hakkını koruyorum derken bize haksızlık yaptın, bak şöyle davransaydın bu daha iyi olurdu" gibilerde.

Eğer yapabilirsek bundan daha sonraki hadiseler daha yumuşak geçer. Sonradan telafisi kolay olur veya telafiye gerek kalmaz, zaten hadise olmamıştır. Onun için bu tür hadiselerde evde olsun, aile ortamında olsun, iş ortamında olsun, irade sahibi olanın bakın hükmü altına girmesi gerekiyor.

Yani oradaki hakimliği irade sahibi olan kimse hadiseye hakim olup, halin hakimi olması. Yani hiç kimseye zarar vermiycek şekilde dengeli olarak bir hüküm vermesi ve tatbikatta bulunması gerekiyor. Şimdi bu sinirli olmanın tabi birçok sebepleri vardır. Durup dururken insan oturduğu yerden sinirli olmaz. Evvela bunları bir tespit etmesi lazım.

Mesela fıtrata göre herkesin; hani damarıma bastı derler, nasırıma bastı derler, herkesin nasırı bir başka türlüdür,

evvela onu bir tesbit etmek lazım. Benim zaafım nerde acaba neye kızıyorum daha çok. Yani benimle ilgili bir sahaya girdiklerinde, özelime girdiklerinde hangi yön beni daha çok rahatsız ediyor. Mesela kişinin bir evi vardır, bahçeli evi vardır köylerde olduğu gibi. Evin bahçesine de işte marul ekilir, pırasa şu bu falan ekilir, bir tarafa evlek derler, bizim buralarda, bölüm bölüm on metrekareye bir evlek derler, dönümden daha küçük parça bölümlerine.

Rahmiye annemde öyle derdi; *Oğlum insanlar evlek evlek, yani bölüm bölüm ahlakları itibariyle, bulundukları konumları itibariyle.*

Şimdi çocuklar girer bir tarafta nohutlar vardır, yeşil yeni olmuştur. Bir tarafta Mısırlar vardır, yenecek hale gelmiştir. Şimdi o ev sahibinin de o ekilen evlekler arasında, çok daha önce tuttuğu bir evlek vardır. Yani değerli bir yeri vardır kendisince, başkasına göre o hiç değerli değildir ayrı konu. Şimdi çocuklar gelirler bu taraftan girerler yahut bir hayvan sınırı geçer girer zarar verir oraya, öteki tarafada zarar verir. Bakılır ki bir tarafta zarar var ama o mühim değil der, işte benim sevdiğim buydu buraya zarar vermiş, işte nasırına orda basmış olur. İki zarar var ama biri, ikinci üçüncü derecede olduğu için onu pek etkilemez. E neyapalım olmuş sağlık olsun yaparız, yeniden ekeriz der, yahut kısmetimiz bu kadarmış der durmaz üstünde. İşte her iki şekildede aynen görebilir isek çocukta. İşte çocukluk etmiştir, bir kastı yoktur gibilerde. Yani kendi kendimizi motive mi diyorlar nediyorlar? Kendi kendimizi durdurabilirsek, yani dengeleyebilirsek, o zaman zaten bu tür şeylere zemin hazırlanmamış olur, oluşmamış olur.

Şimdi özet olarak şunu diyorum.

Evvela kendimizi daha iyi tanımamız için, bir kağıt alıp, beyaz bir kağıt ortadan çizip sütun, iki sütun, artılar, eksiler diye açık kalple bunu yapmamız gerekiyor.

Benim artılarım nelerdir? Mutlaka her insanın artıları vardır, mesela; Hayatı seviyorum gibi, ibadeti seviyorum

gibi, neyse yani psikolojik olarak, ruhsal olarak kişi bunları yazar. Eksiklerim ne? Çabuk kızıyorum mesela. Kaç tane eksik bulduk, bunları bulduktan sonra teşhis ve tedavi kolay olur. Değil mi? Evvela, doktorlarda evvela teşhisi yapıyorlar, teşhis olduktan sonra tedavi kolay olur.

Ne yaptım? Ne zamanlar yaptım? Ne sıklıkta bunları yaptım? Yapıyorum, veya beni en çok harekete geçiren bu tür hale düşüren nedir? Gibi bunlar tespit edilirse, o an bilinçte olduğu için, bakın o hadiseler bilinçte olduğu için; Haa gene aynı şey geldi, dur bakalım! Dur bakalım efendi, yerinde dur! Diye kendi kendine durdurabilir o anda kişi. İlk zamanda durduramasa bile dozunu düşürmüş olur. Yani verdiği sertlik dozunu düşürmüş ve de süreyi daha uzatmış olur. Yani arayı daha aralıklara yaymış olur ve o hal gelmeden evvel.

Yani kişiler aslında her zamanda yapması gerekli, bu bir tarikat sistemi olarak değil. Yani islâmi bir sistem olarak her gün en azından.

Bir tespih istiğfar, bir tespih salavat, bir tespih kelimeyi tevhid çekmesi kendisine çok büyük faydası olur, belki yapılıyordur zaten, bilmiyorumda. Eğer yapılmıyor ise, bakın bir istiğfar **"estağfirullah"** sadece okadar. Bir tesbih *"estağfirullah, estağfirullah"* yalnız sayıyı bitirmek için değil, bakın kalite için.

Estağfirullah dediğimiz zaman bunu hangi bilinçle söyledik? Ağzımızmı, dilimizmi söyledi? Beynimizmi söyledi, şuurmu, gönlümüzmü, muhabbet ile mi söyledik? Ve yaptıklarımızı gözümüzün önünden geçirerek boş geçirdiğimiz, gafletle geçirdiğimiz veya herhangi bir şekilde kırdığımız, olmaması lazım gelen şey kırdığımız. İşte bunların hepsini gözümüzün önünden geçirip *"estağfir-ullaah",* yoksa estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah... demek 1'inciyle, 101'inci aynı şeydir. 1'inciyle, 101'inci arasında fark olması lazım, bakın düşünce farkı. Onun için zikrin çokluğu değil zikrin kalitesidir. Bir istiğfar etsin kişi binlerce istiğfara bedel olur o.

Hani Mevlidi Şerifte Süleyman Çelebi yazmışya;

Bir kez Allah dise şevk ile lisan, dökülür cümle günah misli hazan.

Yani bir defa gerçek mânada Allah desin, bütün günahları sonbahar yaprakları gibi dökülür diyor.

İşte böyle bir defa Allah demek yüzbinlerle şuursuzca Allah demekten daha evladır, daha güzeldir. Mesela bir insan bilinçsizce gitti tarlaya çapa vuruyor. Vuruyor vuruyor vuruyor vuruyor vuruyor. Ama biriside geliyor, bilinçli olarak bir ağaç ekecek. Evvele yerini tespit ediyor, 10 tane çapa vuruyor ama dibe doğru. Oraya ağaç ekiyor sarıyor etrafını. Bak 10 çapa onun binlerce vurduğu çapadan daha güzel faydalı oldu. Öteki hiç boşuna yorulmuş oluyor ve bişeyler yaptığını zann ediyor ama öteki yaptığını, yaptım olarak müşahade ediyor, bunun gibi misal işte.

Birde Peygambermize bir Salavatı şerife getirirsek **"Allahümme Salli ala Seyyidina Muhammed"** diye ama muhabbetle bir Muhammed demek var, birde lisanen ezberden demek var. Bunu çocuklarada ezberletiyorlar, güzel oluyor, çocuklarda söylüyor aynı şeyi ama aklı başında olan şuurlu olan insanın dediği Muhammed (S.a.v) başka çocukların söylediği başka. Ancak çocuklar o yaşta söylerlerse, tabi öyle söylemeleri o çocuk şanına o yakışır okadar. Çocuklukta öyle söylerse ağzı alışdığında, büyüdüğü zamanda kemâliyle söyler. Çocukluğunda söyleyememişse büyüdüğü zaman zaten aklının işi olmaz, oda zor bir hadise. İşte böylece kendimizi analiz diyorlar. Hani eleştirebilirsek samimi olarak, yalnız nefsimize kaydırmadan. Canım ben işte şunu yaptım, bunu yaptım, şöyle işler yapıyorum. Daha ne yapayım? İşte yeter benim için derse kişi zaten söyliyecek bir şey yok yani. Yapacak bişey yok, kişi kendi kararını kendisi vermiş oluyor, kendi Hakimliğini kendisi yapmış oluyor ama bi taraf olarak.

Eğer kişi bakın kendisini koltuğa oturtsun fizik olarak, Ruh ve Akıl olarak onun karşısına geçsin. Şuurda aklen, zannında diyelim, olabilir bu olmayacak bişey değil. Kedimizi

dışardan seyredelim bakalım neler görecez. Şimdi bir şeyi içeriden seyretmek, dışarıdan seyredenler gibi olmaz, tam göremeyiz yani içinde olduğumuz için ama bir binayı dışarıdan seyredenler, ha camında şu eksiği var, penceresinde çatısında bu eksiği var diye tesbit edebilirler ama biz içinde iken pek tesbit edemeyiz. Şuur ile karşıdan seyrettiğimizde kendimizi, ki zaten Ruhu teslim ettiğimiz zaman öyle olacak. Ruhumuz o bedene karşıdan bakacak. Kullanamıyacak onu, yani dünyada kullandığı gibi kullanamıyacak. Çünkü cihaz artık ayrıldı birbirinden, cereyan kesildi ki artık oraya cereyan gitmiyor ama cereyan var gene ama o lamba bozuldu. Lambaya cereyan gitmiyor, yanındakinde cereyan var, yani yanındakiler dolaşıyorlar ama onun cereyanı kesildi artık. Ama cereyan var, cereyana bişey olmadı ama geçirgen maddesi yani geçirgenlik köprü koptu, anahtar koptu ya.

İşte o zaman o cereyan onu seyrediyor, şimdi bu cereyan bizi seyrettiği gibi. Misal yani basit bir misal. O zaman gerçekci analiz yapılıyor ama tatbikatı mümkin olmadığından o anlayışın artık faydası olmuyor insana, ne yapılacaksa burda yapılıyor. İnşallah bunları böyle idrak ederiz, kendimizi tanımaya çalışırız, zaten bu aleme biz gezip tozmaya gelmedik. Yemek, içmeye, yatmaya gelmedik sadece. Buraya gelmemizin büyük, yani en büyük amacı kendimizi bilmek, rabbımızı tanımaktır.

Cenâb-ı Hak ***"Ben gizli bir hazine idim, bilinmekliğimi sevdim, bu alemleri halkettim"*** diyor. Ve bu âlemlerin, fezanın bakın ilk dokusu muhabbettir. Fezanın bir dokusu var. İlk dokusu muhabbettir, ondan sonraki dokuları gelmekte ayrı ayrı.

Evet bu süresi doldu bunu, kapatalım sonra devam edelim inşallah.

02- Sorular

Bismillahirrahmanirrahim

Bugün yine 26.11.2011 Cumartesi günü arkadaşlarımız, kardeşlerimiz, dostlarımız var, böylece yarenlik yapmaktayız. Sorular vardı o sorulara devam edelim. Bazı sizin halinizin belirttiğinizden lisanen söylemiyorum düşündüğünüz şey hakkında, şimdi bunun bir sebepleri olmalı, yani mutlaka bunu tetikleyen birşey vardır, ben şimdi sormuyorum ne olduğunu, siz düşünür bulabilirsiniz onu, bulunmuyacak bir şey değildir, çünkü başladığı tarihden, yani o günlerden evvelki halinizle, ondan sonraki ve daha da evvelki hallerin arasında bir farklılık olmuyor ki, o farklı bir davranış görüntüsü ortaya çıkmış olsun işte. o sebepler nedir? Evvela onları idrak edip o sebepleri ortadan kaldırmaya çalışmak. Eğer sebep değilse. Yani fiziki mânada bir sebep değilde vesvese yönüyle bir sebepse, yani vesveseden kaynaklanan birşeyse ise, onun içinde gine iradeyi ortaya çıkartmak gerekiyor. Yani beşeri bireysel iradeyi ortaya çıkarmak gerekiyor.

Mesela yine bahsedildiği gibi **istiğfar, salavat, tevhid**. Bunları çektikten sonra belirli bir sayıdada veya bir tesbihte kaviyyün neydi o, kaviyyün azim, kaviyyün hakim, kaviyyün şedid değil o şiddete yöneltir insanı.

Kaviyyün Metin ha **"Kaviyyün Metiin"** ismini birlikte çekerseniz ama şuurla ve o inaçla güçle. Yani ismin hakikatinide düşünerek, sadece lisanen, Kaviyyül Metin, Kaviyyül Metin değil. Kaaviy ve Metin yani, benim hakikatimde bu isimler var ve ben bunları fiile çıkaracağım, Kaviy kuvvetli ve Metin, yani hadiseler karşısında metin olmak var ya hani. Biraz metin ol, güçlü ol derlerya, bu isimleri sizde çekebilirsiniz aynı hadise şeklinde, inşallah geçer yani, geçmeyecek bir şey yoktur.

Yani hani derlerya belki sıradan bir kelime olarak, kişi evvela kendisi kendinin doktoru olacak, bunu başaramadığı zaman, ozaman doktora yani daha teferruatlı şeyler olduğu

zaman doktora gidecek.

Psikoloklara gidiyorlar hani nekadar faydası oluyor o şüphelidir, neden çünki psikolog kendini bilmiyorki karşısına gelen kişiye, kendini bildirsin. Ne yapıyorlar tamaman hayali, vehmi nefsi Emmârenin sınırları içerisinde, beden sınırları içerisinde bir yaşam tarif ediyorlar, maddeyle ilgili bir yaşam tarif ediyorlar. Hiçbir zaman tam bir tedavi uygulaması mümkün olmaz, neden çünkü aslı yok ortada. Nefsi Emmarenin anlayişi içerisinde, madde anlayışı içerisinde üretilen bazı düşüncelerin tatbikatına geçmeye çalışıyorlar. Ruha ulaşmadığı için bedende kalan şey bedende kalır, dışarda kalır yani içeriye girmez.

Tedavinin kesin olanı ruha işleyen bak Ruhen tedavidir, gerçi psikologlara ruh doktorumu diyorlar, hani ruhla zannediliyorki Ruhla değil onların işi, Ruhu bilmiyorlarki zaten oraya ulaşsınlarda onun üzerinde tesir müessir olabilsinler, onlar Ruh dedikleri Nefsi Emmârenin hali, şiddetli demin dediğin gibi şedid hali. Yani Nefsi Emmârenin içinde dolaşılan bir eğitim. Nefsi Emmârenin kendisi edepsiz, eğitimsiz zaten ona nasıl eğitim olacak. Yani onun içinde nasıl eğitim olacak. Ona eğitim yapmak için, dışardan ona tesir lazımki Nefsi Emmâre eğitilsin. Dışardan bir tesir olsun ki eğitilsin.

Nefsi Emmârenin dışını bilmiyorsun ki içinde. İçinde olan içindekini nasıl eğitecek ama işte hayal ve vehim, zan. İşte onu yap, bunu yap ömür zaman geçip gidiyor. Belki o hadise unutuluyor zaman içerisinde, hadisenin tesiri azalıyor, fıtrî olarak azalıyor. O psikiyatris de ben işte bu hastayı tedavi ettim zannediyor, veya daha kötüye gidiyor. Neyse Allah etmesin, onlar onların işleri ama insanın her yönden, gerek dünyevi fizik yönü olarak, gerek uhrevi Ruh yönü olarak İrfaniyyet. Yani kendini tanıma ilminden bilgisinden daha büyük bir tedavi düşünülemez. Ancak bedenin üretemediği bazı kimyasal ihtiyaçlar vardır, Beyin üretemez, beden üretemez ozaman fizik doktorlar zaten ilaçlar vermek suretiyle o eksikleri, eksik mineralleri zaten yerine

koyuyorlar. Onun için fizik doktorlarına gitmek lazım bu hususta eksiğimiz varsa ama orayada gitsek gene ruhen moral bozukluğumuz varsa, ruhen kendimizi tanımıyor isek gene hastalık geçti gibi olsada zaman zaman nükseder, tekrar ortaya çıkar. Sükûnet bulması bakın kişinin Rabbını tanımasıyla, Rabbini bilmesi, Rabbına güvenmesiyledir, sakin olması yani huzurlu olması. Rabbıyle ilgisi olmayan kişi nekadar çok fiziki ve ruhsal psikiyatri tedavisi alsa, gene iç huzurunu bulamaz.

Neden? Aslına ulaşamamıştır çünki. İç huzuru bulması için aslına ulaşması lazım. Yani kendi membağına nehrine ulaşması lazım. Nehirden kopuk dışarda küçücük bir göl kurumaya mahkum ama o gölden bir yol açılırda nehre ulaşırsa, o nehirle birlikte deryaya ulaşması mümkün, nehir onu deryaya götürür, yani aslına Ruh deryasına ulaştırır.

Düşündüğünün bişey varmı bu hususta, soracağınız sorulacak bazı şeyler hakkınızda?

Soru: Teşekkür ederim. Ben hani onu söylemesi biraz güçlü ve sabırlı olmak için mesela abilerimde erkek kardeşimi kaybettim. Annem çok acı çekiyor e onlara

Terzibaba: **"İnnellahe meas sabırin"** ayeti kerime yani Allah sabredenlerle beraberdir diyor ayeti kerime nekadar açık bakın. Burda Yanlış bişey olmaz ama biz Allahın insan indinde olacağını düşünemiyoruz, çünki ötelerde bir Allah tanıttılar bize. Tenzihte arşın üstünde bir Allah tanıttılar. Yere indirilmiş haşa, madde olarak değil, yani yeryüzünde yaşayan bir Allah olduğunu biz farkında değiliz, neden yüceltmek için Allah yukardadır arşının üstündedir, ozaman burda kim var, bu mülkü kim idare ediyor, başı boşmu bu mülkün, kendi kendinemi yoksa başka Allah'larmı var kıtaları bölmüşler beş kıtaya, beş tane Allah oraya hükmediyor, tabi böyle şaçma bişey olurmu, olmaz.

Kendisi belirtiyor **"vel Evveli vel Ahiri vel Zâhiri vel Bâtını ve Hüve ala külli şeyin Kadîr."**

Bakın evveli o, âhiri o, zâhiri o yani görüneni o ve

görünmeyeni o, ve o her şeye kadir.

Yok ya Rabbi sen yücesin sen yukarılardasın deyip biz onu mülkünün dışına çıkartıyoruz, güya hörmet gösteriyoruz bu şekilde, bakın nekadar yanlış bir hörmet. Padişaha diyoruz ki: *Padişahım sen tahtında otur bizim sana hörmetimiz var bu mülke karışma sen, bunlar ufak tefek şeyler, senin şanına değmez bu işlerle uğraşmak.* Diye onu atıyoruz, mülkünün dışına çıkartıyoruz. Güya onu hörmet ediyor yani yükseltiyoruz, yükseltmeyi bırak mülkünden koparıyoruz, olacak işmi.

İşte deminki mevzulardan birtanesi **"innellahe akrebu bi hablil verid"** nasıldı Âyeti Kerîme öyle geliyordu değilmi. Allah bak insana **"akrebu"**, çok daha yakındır, nerden **"min hablil verid"** şah damarından daha yakındır diyor. İşte bu mânada olan Allah bilincine Teşbih bilinci deniyorya, yani misallerle Hakk'ın varlığını tanıtmak, idrak ettirmek teşbih misallerle.

Biz tenzih yünüyle Allahı anlamaya çalışıyoruz ötelere atıyoruz.

Teşbihi manada Allahı buraya indiriyoruz, ozaman putlaştırıyoruz, bak oda tehlikeli o Allahtır bu Allahtır şimdi sizin oraya geliyor söz.

Bu Allahtır *hem tenzih hem teşbih ikisini birleştirmenin isminede* **Tevhid** deniyor. Ha işte bizim dinimiz bu akide, bu hakikat üzere. Yani Allah hem ötelerde ordada var Allah mutlak mânada herşeyden tenzih ediliyor. **"İnnellahe ganiyyül anil alemin"** bak Allah âlemlerden ganîdir, âlemlere ihtiyacı yoktur. Zaten kendi ismide Samed değimi, **"Allahus Samed"** diyor bak, hiç bir şeye ihtiyacı yok onun, ama Allah deminki ayette olduğu gibi bütün âlemlerde mevcut olan gene Allah'tır. Nereye dönerseniz deminki ayette Allah'ın vechi ordadır, ha demek Allah bu âlemde de mevcut hem zâhiriyle hem bâtınıyla ama Tenzihi Kadim bakın. Tenzihi teşbihi değil, biz onu dikkat edelim bak tenzih ederken. Teşbihten, teşbihle tenzih ediyoruz bak. Yani

şundan şundan şundan diye teşbih ediyoruz. Bakın münezzehtir tenzih ediyoruz, teşbihi tenzih bu yarım tenzih oluyor işte.

Tenzihi tenzih olacak. Yani mutlak tenzih, beşeriyyetle ilgisi, zuhur ve tecelliyle ilgisi olmayan bir tenzih. Tenzihi Kadim bunada Mutlak Tenzih deniyor. Orada ne akıl ne fikir ne herhangi bir düşünce tasavvur yok. Allah böyle bir Allah mutlak zâtı yönünden.

Burada görünenler ise mukayyet zâtı yönünden teşbih üzere, yani misaller üzere buradaki Hakk'ın varlığı. İşte bazıları, bazılarımız diyelim din içi guruplardan tenzihte kalmış Allah ötelerdir diyor, bu yarım alimlik bak, yani Allahı yarım bilmek, bazılarımız teşbihte misalde kalmışız Allah burdadır diyoruz, yukardaki gerçek kadim tenzikten haberimiz yok. Tenzih yapıyoruz ama lafzi tenzih yapıyoruz, teşbihin tenzihini yapıyoruz anlatabildimmi bu hassas bir mevzu.

Ama gerçek İslâm ki, bunun için geldi; Hem yukarda Allah'ın gerçek mânada tenzihini idrak ettirmek, hemde bu âlemdeki mevcut faaliyyetini, mevcut varlığını bildirmek, ikisini birleştirmek tevhid dini olmakta işte. Biz zannediyoruzki *"Lâ ilahe illallah"* demekle tevhid ehli olduk zannediyoruz. *La ilahe illallah* sözü kelimeyi muazzaması, yani muazzam bir kelime. Sadece lafzen tatbik edilecek, lafzi mânada söylenecek, ses olarak söylenecek bir şey değil. Bir sistem bir folmül değil, yaşanması gereken bir formül vede bütün bu mertebeleri itibariyle yaşanması gereken bir formul.

İslamın zâhiri Mûseviyyet Hakikati üzere bak; **Mûseviyyette var tenzih**, putperestlikten kurtulmak için **Allah ötelerde** diye belirtildi, işte o tenzih o.

İseviyyet yere indirdi Cenâb-ı Hakkı. İsa aleyhisselâmın varlığında ilk zati tecellisini gösterdi. İseviyyet teşbih mertebesi.

Muhammediyyet ise; Mûseviyyet ve İseviyyetin

birleşmesiyle birlikte, kendi hakikatleriyle birlikte **Tevhid; Yani Allah'ı her mertebede varlığını idrak etmek, sadece bir taraflarda âlemin birtaraflarında değil.**

İşte bu Ayeti kerime ve benzeri ayeti kerime ve benzeri ayeti kerimeler deminde bahsedildiği gibi **"halaifel ardu"** "*yeryüzünde sizi halifeler olarak halkettik"* diye bunları tenzih olmadan bakın. Yani tenzih formülünü düşünmeden sadece teşbihte *"ben Allahım"* demesi; lafzen doğru ama idraken yanlış, tatbiken yanlış. Bak lafzen doğru ama makam olarak söyleyen kişi daha bunu henüz yaşamadığı için kendisine yanlış. "Enel Hakk" deyen Hallâc-ı Mansura doğru ama Şeriata göre kafasını kestiler garibin. O ayrı bir konu, ayrı bir saha.

İşte o kişinin sizin dikkatinizi çeken taraf o, söylediği söz doğru ama söyleyen kişinin kendisi yanlış, onu söyleyebilir bir kişi ama Hakkıyla söyler, yaşayarak söyler ozaman söyleyende o kişi değildir zaten, Hak ondan "ben Hakkım" diye konuşur Hallâc-ı Mansurda olduğu gibi. Koskoca Nefsi Emmâresi olduğu gibi ortada duruyor, sonra "ben Allahım" diyor. İşte tam İblislik benlik iddasında bulunmak sizin tesbit ettiğiniz o işte, kızılan yer orası zaten ya. Tamam bunu söyleyebilir bir kimse ama bu bir pehlivanlık işi, yani kolay kolay söylenecek söz değil bilende bunu demez zaten aşikare, kendi zevkine bırakır, ne banane.

Benim cebimde yüzbin Dolar varsa, ben enayimiyim onu herkesin önünde söyliyeyim cebimde yüzbin dolar var diye. Söylüyorsam o zaman oraya ihtiyatla yaklaşmak lazım. Yokki var olarak kendisini tanıtmaya çalışıyor diye düşünülmesi lazım hemen. Var olan söylermi herkesin arasında, yola çıktığın zaman arkadan biri gelir, iki tekme bir bilmem ne bir bıçak, e alır Dolarlarını kaçar gider, yani değerli olan birşeye herkesin arasında, ortasında söylenmez. Ne yapar Doları olan hemen saklar, kimseye belli etmeden gider emniyetli yere, Bankaya yatırır kimseye söylemeden defterini koyar cebine, defter çalınsada zaten hiçbir şey ifade etmez. İşte onun için derlerya **bilen demez** bak, bilen

demez, yani bende şu var bu var gibi açık olarak demez. **Deyen ise bilmez**, eğer böyle bişey diyor ise, bir iddası varsa bilmediğindendir onun iddası. **Bu ne sırdırki akıl ermez** derler.

Hani gerek zamanımızda gerek geçmiş zamanlarda, birçok kişiler Mehdi iddiasında olmuşlardır, birsürü yüzlerce kişi. Gerçek mânada Mehdi a.s. geldiği zaman *"ben Mehdiyim"* demez. Demesine gerek yok ki, niye iddada bulunsun, zaten Mehdi ama mehdi olmayan çevreyi inandırması bakımından, inansın bana çevre diye ben Mehdiyim iddasında bulunur. Mehdi olan idda etmezki, niye idda etsin, Mehdi zaten. Padişah ben Padişahım niye ne bağırınsın dursun, zaten Padişah. Mehdi a.s. geldiği zaman çevresindeki Hâdi isminin zuhûru artıracak. O zamanlar daha çok Hâdi anlayışı ortaya gelecek.

Mıknatısın Demiri çektiği gibi Merkez olan Hâdi, Mehdi zuhuru onları çekecek. Böyle lafza, kelimeye söylemeye gerek yok. Fiîli yaşantı zaten onu ortaya getirecek gerçek Mehdi olduğunu, nasıl Peygamber efendimizin sahabeyi kiram çekti, böyle Hâdi isminin zuhurları çevresinde oluştu. Mehdi aleyhisselâmda gelecek. Eğer öyle olsaydı zaten, yani iddada bulunanlar Mehdi olmuş olsaydı herhangi birisi, bugün Dünyanın hali bambaşka olması lazımdı. Yani Kıyamet alametleri karışıklıklar şunlar bunlar hepsinin olması lazımdı, daha öyle bir hadise ayaklanma hadisesi yok ki ama işte zâhir islamı tam anlaşılmayan, kaba tarafından tutulan. Yani sadece sûret ve şekil tarafından tutulanlar bekliyorlar, Kıyamet alametleri gelecek diye.

Kıyamet alameti Peygamber Efendimize İkra gecesi Peygamberlik geldiği sürede Kıyamet başladı. Kıyamet bir gün, beş gün, bir Ayda olacak şey değil. Biz yedinci gün içinde yaşıyoruz şimdi, yedinci gün kıyamet günü, *Kün'ü, Ol'uşu* ya. Daha evvelki Peygamberlerin 6 günleri vardı. Cenâb-ı Hakk bu âlemi, hani **"halakas Semavatı vel ardı vema beyne hüma fi sitteti eyyam"** diye Ayeti kerimede belirtiliyor. Altı Kün'de, altı günde, yahut altı tecellide, veya

altı oluşumda bunu bilmiyoruz ne olduğunu. Sadece sayısını anlayabiliyoruz beşeriyetimizle ama oluşumunu. Bu âlemler nasıl oluştu?

Zât âleminden, Sıfat alemine.

Sıfat âleminden; yani Uluhiyyet; Âma'dan Uluhiyyete.

Uluhiyyeten, Rahmaniyyete.

Rahmaniyyetten Rububiyyete.

Rububiyyetten Ef'al âlemine.

Ef'al âleminden, İnsân-ı Kamil Mertebesine.

Bu şekildemi 6 diye bahsediliyor, yoksa Gökyüzü katlar şunlar bunlar gibimi bilemiyoruz onun ne olduğunu, gerekmiyorda bilmemiz zaten ama bu 6 gün, 6 Kün olması oluşumu bakın, ama her oluşumun birde bozulması var.

Bu âlem; kevn ve fesat; yani olmak ve bozulmak üzere kurulmuş. Ebedi kalmak üzere burda bişey yok bu âlemde, bütün âlemde. O halde bu âlemin bir bozulma süresi olacak.

İşte o 7'ci Kün bakın 7'ci gün. **İseviyyet Mertebesine kadar oluşum vardı ama Muhammediyyet Mertebesinde bozuşum başlıyor.** Onun için âhir zaman ümmeti deniyor ya, ahir zaman Peygamberi ha. Peygamberimize, Peygamberlik geldiği sürede kıyamet senaryosu başladı, biz onun içinde yaşıyoruz şimdi, kıyamet süresini yaşıyoruz, yani kevn 6 günde oldu, fesat 7'ci günde, onun için bize istirahat yoktur hiçbir haftanın gününde. Sadece Cuma namazına kadar olan süre içerisinde, oda cuma namazına hazırlık olaraktır, çünkü Cuma âyetinde hani **"Cuma namazını kıldıktan sonra yeryüzüne yayılınız, rızkınızı yerde gökte arayınız"** diye, bak çalışma emrediliyor. Cumadan sonra istirahat ediniz denmiyor ama yahudilerin Sebt günü var işte âyeti kerimede Tevratı şeriftede yazıyor o. Âyeti kerimede 6 günde Cenâb-ı Hakk bu âlemleri halketti, 7'ci günde dinlendi, yoruldu ve dinlendi diye onlarda cumartesi günü ne ateş yakarlar ne birşey yaparlar, çünkü onların 7'ci günü yok bakın.

İsevilerinde 7'ci günü yok, 6 gün içinde onlar. Onlarda Pazar günü istirahat yapıyorlar. Güya bizde Cuma günü Osmanlıda daha evvelki işte Cuma günü tatildi ama âyeti kerimede müslümanlara tatil yok. Çünki biz 7'ci günün ümmetiyiz bakın ,7'ci gün bize çalışmak verilmiş 7'ci gün. Onların 7'ci gün yok, 6 günleri var. Onun için bir günleri tatil ama biz fesat gününü yaşadığımız için. Yani bozulma, son günleri yaşadığımız için bize dinlenme yok.

Soru: Bu tenzih konusuna geçmeden efendim araya giriyorum özür dilerim. Peygamberlerin tebliğiyle, ümmetlerinin idrâki arasında bir ilişki olabilirmi?

Terzibaba: Tabi Tabi. İsâ Aleyhisselâmın kendisi teşbih zaten yani, çünki onun söylediği sözleri o güne kadar söyleyen kimse yoktu. Hani ben ve baba biriz diyorya, ben babadan geldim gibi İncil'in kendi anlatımları varya.

Soru: Tahrip edilmiş İncil'de değilmi efendim?

Terzibaba: İşte tahrip edilmiş İncil'de ama genede onların içerisinde bir kısmı, yüzde 18 kadarını işte araştırmışlar doğru olduğunu söylüyorlar. Yani tahrip edilmiş İncil'lerinde içerisinde gerçeği dolaylı olarak, yani tam gerçeğini aynı kelimelerle anlatamıyor ama, beşerce anladığı şekliyle onu ifade ediyor. İrfan ehli onun ordan nedemek istediğinide biraz çıkarabiliyor, tahrip edilmiş olanlardan. Tahrip edilsede, yani kökeninde yine bir iki kökü var sağlama bağlanan. On tane kök varsa sekizi bozulmuş ama ikisi gene bir irtibat sağlıyacak gibi durumdalar ama fazlası tahrip edilmiş olduğu için hükmü geçmiş oluyor o şekilde.

Soru: Efendimizde geldiğinde teşbih hakikatlerinden bahsetseydi zaten puta tapan bir toplum değilmi ozaman karışıklık çıkabilirdi hani bu mânada İbn. Arabi gibi büyük zatlarında bir nevi Resulün devamı diye demiyimde doğru kelimeylen, yanlış bir şey söylemek istemiyorum. O gelen mesajı açan insanlar olarakda..

Terzibaba: Habercileri, habercileri onlar şu; *Rasulün*

rasulleri.

Bir kişi: bazı hakikatlerin açilması zaman içerisinde.

Terzibaba: Tabi Tabi. Şimdi Kur'ân-ı Kerim bir bütün olarak kıyamete kadar, hatta kıyamet sonrası Cennet fasılları, Cehennem fasılları hepsinin haberini veriyor ama insanoğlunun gerek teknik olarak, gerek akıl olarak daha, mesela diyelimki; Kur'ân-ı Kerim 2000 sene sonrasına kadar, yani kıyametin son gününe kadar gelen olacak fiilleri bildiriyor. Hepsini ama biz daha o süreye gelmediğimiz için, yaşamadığımız için, o tecrübeye sahip olmadığımız için Kur'ân-ı Kerim'deki âyetleri daha henüz bilmiyoruz ya, işte fark bu. Süre geldikçe teknoloji açıldıkça, teknik ayetleri tasdik ediyor ve zuhûra çıkartıyor. Onun için teknolojiyle ayetler arasında büyük bir bağlantı vardır. Hatta teknoloji bilgisini ayetlerden alır. Yani Allah'ın ilminden alır, isterse batılı olsun, isterse doğulu, kuzeyli olsun ne olursa olsun.

Mesela bugün kullandığımız misal olarak cep telefonları Süleyman aleyhisselâmın Hüdhüd Kuşundan başka birşey değil, o teknolojiyi veriyor. Hüdhüd kuşu ne diyor; *"ben yükseğe çıkarım, toprak altındaki suyu görürüm"* diyor. İşte peyk sistemleri hepsi orada. Bakın hüdhüd kuşu konuşuyor diyorki Süleyman'a; **"Senin ihata etmediğin şeyi ben ihata ettim, yani senin bilmediğin bi şeyi ben gördüm bildim"** diyor. Bakın biz oturduğumuz yerden dünyanın bir ucunda olan haberi alıyoruz bakın, küçücük bir cihaz işte hüdhüd kuşu. O kadar çok daha yapılacak şeyler varki, Kur'ân-ı Kerim bir kanalıyla bulunacak.

Mesela Salih aleyhisselâmın devesi var; büyük bir teknolojiyi haber veriyor bize, gıda teknolojisini haber veriyor ama biz onu geçmiş kavmin, ortadan kalkmış bir kavmin tarihi bildirgesi diye bakıyoruz. Yani tarihi bilgileri verdi diye bakıyoruz, işte bir Peygamberle kavmin arasında geçen hadise diye bakıyoruz. Hiç öyle değil, eğer sadece öyle olsa, o Allah kelamı olmaz zaten. Allah kelamı *"zülcenaheyn"* iki yönlü yani. Hem zâhire hem bâtına, hem

evvele hem âhıra. Yani sonuna kadar geçerliliği var, çünkü Allah'ın kelâmı. Bu mülkte, Allah'ın mülkü olduğuna göre. Mülkünü kendisi, kendi kelâmıyla bize bildirmiş oluyor, sonsuz sınırlarıyla birlikte. Biz daha Kur'ân-ı Kerim'in ne olduğunun bu kadar ilimle ve bilgisiyle daha ilkokul talebesi kadar onu anlıyoruz. Bütün İslâm camiası olarak daha ilkokul düzeyindeyiz onu anlamakta. Ya bu kadar ilerlemiş beyinler olduğu halde bakın düşünün, hep birlikte düşünelim

Hadi biraz daha Ortaokul seviyesi diyelim. Yani İlköğretim seviyesi diye, yani İnsanların bilgisi daha Kur'ân-ı Kerim üstünde İlköğretim seviyesinde açılımları, teşbihatlarının açılımlarında ezberimize geliyor; İşte Kur'ân-ı Kerim'de muhkem ayetler vardır, müteşabih ayetler vardır, ezber hep. Papağanın ezberlediği gibi ezberliyoruz bunları ve onları aktarıyoruz. İşte kim nekadar Kur'ân-i âyetlere nüfus edebilirse, bakın kendinide okadar bilmiş oluyor. Rabbınıda okadar bilmiş oluyor ancak ama Rab bilgisi, Allah bilgisi sınırlı. Kendisi sınırlı değilki sınırlı bir bilgi ile ihata edilsin, bildiğini zannetsin kişi anladığını zannetsin ya. Onun için eğitimde daha çok gerilerdeyiz, yani Kur'ân eğitiminde Zâti eğitimde. Fıkıh, ilmî fıkıh eğitimi değil, suret dini Allah'ın dini değil, suretin dini o sosyal yaşam hükümlerini belirtiyor bize. Namazın şekillerini, hareketlerini belirtiyor.

Tahiyyâtın ne olduğunu belirtiyor mu fıkıh ilmi?

Tahiyyâtı söylüyor sadece, okuyacağın şeyleri söylüyor ama tahiyyâtın ne olduğunu söylemiyor, çünki sahası değil. Tahiyyât Miraç'ta olan bir hadise. Miraçta olan hadiseyi biz burada lisanen ve hareketler olarak tatbik ediyoruz yani lafzını. Lafzın içindeki manadan haberimiz yok ve yaptığımız o hareketlerinde aslından haberimiz yok ve hareketlerde taklidi, söylediklerimiz lisanda taklidi, yaptığımız herşey taklidi ama hiç yapmayanlarla yapanlar arasında çok fark var tabi. Yapan gine yaptığında elinde bişey kalıyor fiilide olsa, anlamıyorum diye yapmamak hataların en büyüğü. Cenâb-ı Hak inşaallah suri olarak yaptığımış şeyleri hakikati itibariylede kabul etmiş olur, gerçeği gibi kabul etmiş olur

inşaallah.

İslamda 40 yaşın önemi? *diye sormuştunda.*

40 yaş genelde bir kemâlat ifadesi. İşte yani kişinin artık çocukluk devresinden çıktığı. 25 yaşlarına kadar işte gençlik çocukluk devresi diyelim, ondan sonra yavaş yavaş kendini bilme, kendini bulma, belirli bir idrakinin oluşması çevresine hakimiyyetinin oluşması, daha dengelerinin kurulmuş olması işte ondan evvel gelen peygamberlik aslında pek bünyesinde kabul edemez, yani kabul edemezden kastım muhafaza edemez gibi. Mesela İsa aleyhisselam 30 yaşında Peygamberlik geldi. 3 Sene Peygamberlik yapabildi ancak, taşkınlıklar yaptı bazı hallerinde, bazı sözlerinde ama Peygamber efendimiz 40 yaşında geldi. İsa aleyhisselamın 1000 kat üstünde ilim geldi kendisine ve tecelliler oldu, bakın hepsini sükunetle karşıladı. *"Gözünün gördüğünü gönlü yalanlamadı"* diyor Miraç hadisesinde. Tabi Peygamberimiz gerçekten ifadesi, anlatılması, ifadelendirilmesi mümkün olmayan çok yüce hakikatleri bize bildirmiş olan bir zuhur mahallidir, ancak biz onuda tanıyamıyoruz.

"Ene mislüküm beşer" diyor ya bende sizin gibi beşerdim, tamam biz yattık gittik işte. Bizim gibi birisiymiş diyoruz. Mekkede, Medinede yaşadı, işte Annesi şu, Babası şu, onun lafazanlığını yapıyoruz. Gerçek mânada **Muhammed** dendiği zaman; bu zâhir âlemde **İsmi Âzam** bakın. Cenâb-ı Hakk'ın bütün isimlerinin üstünde en büyük ismi Muhammed Peygamberimizin ama sadece Mekkede, Medinede yaşayan tarafıyla değil.

Hakikat-i Muhammedî olarak Hamd Hakikati onun bakın. **"Elhamdu lillah"**, Hamd Allaha mahsustur diyoruz ya. Orasıda tabi çok değişik yorumları vardır.

İşte Muhammed'e Hamd eden, yani hamd övme mânasında. Muhammed'i öven bu âlemlerde sadece Allah'tır, Hakkıyla bakın. Onun için Hamd Allah'a mahsustur. Hamd'da Muhammed'dir kendisi ve bütün bu âlemlerin

oluşmasına sebep olan o muhteşem, muhterem zat'tır. İşte çöl insanı derler batılılar, basitleştirmek için. Çöl bedevisi derler küçük düşürmek için ama o deyenlerin dahi rahmeti Muhammed aleyhisselâmdır, çünkü **"Levlake Levlak vema Halaktul eflak"** eğer sen olmasaydın bu âlemleri halketmezdim diyor. İşte bu Sûreti Muhammediye'ye değil, Hakikat-i Muhammediyye'ye söylenen bir söz. Cenâb-ı Hak hani bir inci halketti, ona sonra bir Celâl nazarıyla baktı. İnci eridi dediği; Hakikati Muhammediyye İncisi işte o ve bütün âlemlerde ne varsa kaynağı o oldu. **"Vema erselnake illa rahmetllil âlemin"** ***"Seni âlemlere Rahmet olarak gönderdim"*** ifadesinde, batılılarada rahmet olduğu, doğululara da, kuzeylilere de, güneylilere de rahmet olduğu. Âlemlere rahmet çünkü, açık olarak belirtiliyor. O zaman beşer olan Muhammed değil bu rahmette olan.

Beşer Muhammed, Hakikat-i Muhammediyye'nin zuhur mahalli. Nokta zuhur mahalli, yani görüntü mahalli. Hakikat-i Muhammedî bütün bu âlemlere rahmet olan. İşte bu âlemlerde isyankarıda, imankarıda, doğulusuda, kızılıda, akıda, beyazıda, esmeride yaşadığından, hepsine rahmet ama onlar bunun farkında değiller. Ancak bu kemalat 40 yaşına ulaştığı zaman kişilerde genelde olgunluk devresi başlıyor. 40'tan sonra yukarılara doğru gidildiğinde bu kemâlat devam ediyor ama 60'dan, 70'den, 80'den sonra kişilere göre artık bedenende fizikende kişi biraz güç kaybına uğruyor. İşte 40 yaşı hem fiziken hem idrak, şuur, anlayış, irâde olarak en kemâlli yaşı kişinin onun için.

Onlar aşılacak onlar, yani aşılmayacak bişey değil. Dünyanın kaybıda, kazancıda tabii. Evlatlarımız geldiği zaman seviniyoruz ama bir büyüklerimizden arkadaşlarımızdan birisi gittiği zaman üzülüyoruz, ikiside aynı şey, yani ikiside tabii olan birşey. Birlikte olduğumuz kimselerin gözümüzün önünden kaybolması alışkanlıklarımız dolayısıyla bir kayıp oluyor ama bir başka yerde hiç tanımadığımız bir kimse için salâ veriliyor, diyoruz falan kişi rahmetlik olmuş. Tesir ediyormu bize etmiyor, sadece bir bilinç gibi bir bilgilenme gibi ama ibret alıyorsak o anda, a işte aynı şey

birgün bizim içinde söylenecek, bizim için diyecekler falan kişide işte rahmetlik olmuş diye, onun için bunların üzerinde çok fazla durmadan, yağmurun yağması, güneşin doğması nasıl tabii bir hadise ise ölümde, doğumda aynen bunun gibi tabii bir hadise. O halde doğduğu zaman çok sevinmemek, öldüğü zamanda yerilmemek. Yani çok fazla üzülmemek gerekiyor bu alemde, çünkü onlar bizim ne mülkümüz, ne malımız ne herangi birşeyimizdir, herkez sadece emanet verilmiştir. Birbirimize emanetiz biz buralarda, kişinin kendi durumlarına göre. E sahibi vermiştir, sahibi almıştır, kendimizi teselli etmemiz lazımdır.

Ne bizim anamızdır ne babamızdır mutlak olarak bakın. Ne akrabımızdır, ne halamızdır, ne teyzemizdir gerçek olarak. Hepimiz Hakk'ın kullarıyız bunu böyle bileceğiz. Bunlarda/vücutlarımız, bizim makinemizdir. Cenâb-ı Hak makinesini dilediği zaman alır götürür, yerine bir başkasını getirir bu bir Rahmettir. Şimdi düşünelim 10 tane dedemiz, annanemiz hayatta, 20 tanesi hayatta olsa neyaparız onları nasıl geçindiririz, nasıl yaparız yani, nasıl bakarız onlara değilmi ve işte belirli bir süre sonra, süresi dolana paydooos diyorlar kulağına, dünya işin bitti, dünya mesain sona erdi, haydi bakalım ahirete artık geç, çünkü gelmek nasıl bir hakikatse gitmekte öyle bir hakikat.

Neden üzüntü oluyor, sahiplenmekten. Benim Annem, benim Babam, benim kardeşim diye sahipleniyoruz. Tabi bu demek değilki atacağız onları o ayrı konu yani. Bu sistemin kendine göre bir yaşam özellikleri var, hakikatleri var, gerçekleri var. Yani annede anne, babada baba tabi ama bu dünya şartlarında oluşan bir akrabalık sistemi bu. Özü itibariyle baktığımız zaman ne kimsenin anası, babası, ne oğlu ne çocuğu ha, dünya sistemi içerisinde bir sistem Aile kuruluş sistemi ama aslında her birerlerimiz bir mutlak varlık olarak Hakk'ın huzurunda bir yerimiz var, kimliğimiz var, ayrı bir kimliğimiz vardır, kimse kimseye bağlı değil. Ayrı bir kimliğimiz var Hakkın huzurunda ama dünya yaşantısı için, dünya nesillerin devam etmesi için böyle bir aile sistemi kurulmuş, çokta güzel olmuş. Bunun dışında bir dünya

yaşantısı zaten tasavvur etmek mümkün değil, edilsede tatbiki mümkün değil. Batılılarda bunu bozmaya çalışıyorlar işte. Ancak mutlak sûrette benim diye sahiplenmek bize bu üzüntüleri veriyor . Bilsek ki bunlar Hakk'ın bize emanetidir. Bir sistem içerisinde çalışıyoruz. Herkes müstakil kendi başına mutlak bir dünyadır, mutlak bir ayrı varlıktır. O zaman bu kadar bizi sıkıntıya sokacak haller olmaz. Hem bunları telkin edebilirsek kendimize eğer; Niye ben bu tesirin altında kalıyorum? bunun hükmü altında kalıyorum? diye Arabaya binip gaza basıp. Ya Allah Bismillah! Diye yola çıktığı zaman kişi, arabada kullanır, tankta kullanır, uçakta kullanır, hiç bir korkusu da olmaz. Bütün mesele hayata bakışımız, o zaman hayata bakışımızı biraz değiştirmemiz gerekiyor.

Sahiplenmeyi bir tarafa bırakmamız gerekiyor. Hak öyle istedi, öyle geldi, öylede gitti. Birgün aynı şey bizim içinde söylenecek, bizde gideceğiz vaktimiz geldiğinde inşallah. Allah güzel bir ömür yaşamayı nasib etsin feyizli, bereketli, muhabbetli, imanlı, zevkli, şevkli ve gönül huzuru ile buradan gitmiş olalım. İşte mümkün olduğu kadar kimselere takıntımız olmasın, kimselere zarar mermeye çalışmayalım o vicdan muhasebesi olur bizi üzer . İşte şuna şunu yaptımda, buna bunu yaptımda; onunda kolayı var helalleşmek. Eğer helalleşebilirsek bu dünyada o vicdanî muhasebeden de kurtulmuş oluruz inşallah, birdaha yapmamak şartıyla tabi ya. Allah kolay getirir, zorlukları kolaya döndürür inşallah.

Kur'ân-ı sen mi sormuştun?

Şimdi **Kur'ân-ı Kerim'in bir üslubu var**. Bizimde şartlanmış olduğumuz bir hayat anlayışı var, bireysel, beşer benlik anlayışımız var. Ben diyoruz Hakk'ı ötelere atıyoruz. Allah ayrı, kul ayrı kanaatiyle yaşıyoruz ki, bu tenzihi yaşamaktır. Yani kendini Hakk'ın dışında mahlûk olarak hatta Allah beni yarattı deriz ki; bu kelime Tevhid ehline göre geçerli bir kelime değildir. Birey olarak, yani şeriat ehli tarafından bile geçerli değildir ama meşhur olmuş bir söz olduğu için. Allah yoktan var etti derler, bu cümlede

tamamen yanlış bir cümledir ama böyle kabullenildiği için, bu idrakle, yani bu anlayışla hayata bakıldığı için genelde kullanılan bu. Ama irfân ehli bu kelimeyide, bu cümleyide söylemez. Gereğide yok, çünki zaten baştan yanlış kurgusu olan bir cümledir. Tabi biz kimseye karışacak halimiz yok, kimsenin kimseden akıl alacak halide yok, bunlar araştırma ve meşrep meselesi, idrak meselesi ama doğru olan bir şeyide almamak doğruya haksızlık olur. Madem birşey gerçeği itibariyle doğru ise, o doğruyu almak gerek değil mi? Tatbik etmek gerekli zaten onun için doğru zaten, tatbik edilmesi için doğrudur. Eğri bişey niye tatbik edilsin gereği yok zora koşar insanı, yanlış işler yaptırır. Eğri, eğriye götürür zaten. Şimdi Kur'ân-ı Kerim'de Cenâb-ı Hakk'ın evvela 4 mertebeden hitâbı vardır. Ef'al mertebesinden, Esma mertebesinden, Sıfat, Zât mertebelerinden. Meratip içerisinde, zaten herşey bir mertebeye bağlıdır. Bu âlem bir mertebeler yaşantısına bağlıdır. Böyle bir sistemler var. Peygamberimize ayrıca 4 türlü hitâbı vardır, Peygamberimize 4 türlü hitap şekli vardır.

Mesela ilk hitâbı **"Ikrâ" Oku** sonra **"Kûl" Kul.** Eğer kendini okumaya başlarsa **kul** sonra **Kûl** olmakta. Bir şapka değiştiriyor işi, şapkayı takıyor mâna ne kadar değişiyor. Sonra **"Vetlü"** kelimesi geçiyor. **Tilavet et,** oku. Sonra **"Vezkür fiyl kitâbi İbrahîyme" "Vezkür fiyl kitâbi Yusûfe"** *kitapta Yusuf'tanda* ***bahset***, oldu bakın 4 türlü. Yani biri **Ikra**, biri **Kûl**, biri **Vetlü**, biri **Vezkür.** Bak ne kadar değişik.

Şimdi bunların dışında bize geldiği zaman bizimde idrak seviyemiz ne kadarsa Kur'ân-ı Kerim'in bize olan hitâbı o seviyeden, o mertebedendir. Şimdi biz Kur'ân-ı Kerimi açtık Yâ-Sîn diye biz okuyoruz diğilmi? Lafız bizden çıkıyor, yani ses bizden çıkıyor.

Mâna nerde? Mâna Kur'ân'da. Kur'ân'dakini biz okuyoruz bakın. Lafız bizde, mâna Kur'ân'da, yani kelâm Kur'ân'ın kendisinde. O halde mâna kendisinden olduğundan, lafız bizde olduğundan ve mâna lafza hakim olduğundan. Çünkü

lafız mânayı ortaya çıkartıyor. Yani lafız kalıp, mâna asıl. **İşte o mâna bize, bizim sesimizle sesleniyor "Ya-Sin"** diye. **"Ey İnsan"** diye Kur'ân-ı Kerim bize sesleniyor bakın. Şimdi biz herhangi bir şekilde hâ, mîm gibi bir ses çıkartalım, ses bizde ama seste mâna yok. O ses Kur'ân'ın mânası üzere terkip edildiğinden bakın ses. Ses mânayı okuyarak söylediğimizden, mânada sese hakim olduğundan. Yani sese mâna, mâna verdiğinden. Yani mânanın hakikatiyle o ses söylendiğinden; ozaman Kur'ân-ı Kerim bize hitap ediyor, kendi lisanıyla:

"Ey İnsan, beni okuyan insan. Okunan benim, okuyan sensin ama ben sana okunuyorum, o lafızda benim olduğu için, ben sana okuyorum"dur neticede.

Yani Kur'ân-ı Kerim'i biz okuduğumuz zaman, Kur'ân bize okunuyor. Kur'ân kendi bize kendini anlatıyor, çünki biz o sayfaları, kağıtları biz yazmıyoruz ki; biz yazmış, biz okumuş olalım. Biz sesini çıkartıyoruz sadece bakın. O sesteki mânaları buradan alıyoruz, o zaman o bize geliyor, o bize okunuyor veya o kendini bize anlatıyor, bizim vasıtamızla.

Onun için Kur'ân Zât'tır, Furkan Sıfattır demişler. Kitab'ül Mübîn Esmâ, İmam'ül mübîn'de Ef'al mertebesini ifade ediyor kitapların isimlerinden.

Evet bu süremizde dolmuş, bunuda kapatalım.

03. Sorular

Bismillahirrahmanirrahim

Gene 26.11.2011 cumartesi günü yine sohbet yapmaya çalışıyoruz bazı sorular vardı.

Kehf sûresi "onları görsen kaçardın" diye bir soru vardı.

Kur'ân-ı Kerim'in tefsirlerinde mealllerinde özetle geçmekte, tefsirlerinde bu hâdiselerden hikayeler şeklinde anlatılmakta.

Meselâ Ashâb-ı Kehf'in, o ayetler bölümünde, belki hayat hikayesininde tamamını bazı tefsirlerde koyuyorlar. Şimdi zannediyorum bir hadisî şerifte de tam yanılmıyorsam; İsa aleyhisselâm la birlikte kıyamete doğru Ashâb-ı Kehf'in de ordu arasına karışacağı bir hadisi şerifte söyleniyor, yanılmıyorsam bir yerde rastladığımı zannediyorum. Yani Ashâb-ı Kehf'de İsa aleyhisselâm la birlikte Peygamberimizin temsilcisi olan Hz. Mehdi'ye yardımcı olarak geleceklerler. Şimdi bu mevzû nerde aramamız gerekiyor? İseviyyet mertebesinde aramamız gerekiyor. Çünkü Mûsevi değiller, onlar İseviler. Muhammediyet'te daha gelmediği için o devrede, bu hâdise bize İseviyyet mertebesinin. Yani Fenâfillah mertebesinin bir başka yönden, yani gene içinde olduğu bir yönünden bize haberler veriyor.

Sûret olarak hadise ve tarihi vaka olarak İsa aleyhisselâma olan imanlarından bahsediliyor ve bu imanları yönüyle yaptıkları fedakârlıktan ve imanlarından vazgeçmemek sûretiyle hayatlarını sınırlandırıldıklarını. Yani bir mağaranın içine, gerçi onlar orada başlarına ne geleceğini bilmiyorlar. Bilseler acaba orada üç yüz sene kalacaklarını girerlermiydi? O da ayrı konu. Girdikten sonra da işte gerek bir zelzele gibi, küçük bir sarsıntı gibi, taşların düşüp kapıyı kapattığını ve zaten de çıkamayacak durumda olduklarını âyeti kerîmelerden anlaşılıyor, onları biliyoruz o şekilde. Şimdi burada zâhiri olarak çözülmemiş birşey yok. Yerinin neresi olduğu hakkında ihtilaflar var. Kimileri Ürdün'de diyor, kimileri İzmir Meryem Ana'nın otaraflardaki bir dağda deniyor, Efes'te diyorlar işte. Genelde Tarsus'daki daha uygun gibi, daha meşhur olmuş gibi. Bazıları 3 dediler 5 dediler 7 dediler gibi âyeti kerimeler de belirtiliyor. Onun inşallah yazısı var kur'ân'da yolculuk diye kitabı var. Bitti mi, bitmedi mi? bilmiyorum, yani kontrolden geçti mi, geçmedi mi? Bilmiyorum. Yazıldı da kitap haline geldimi yani sonuç şekli.

Kişi: Okumuştum efendim ben internetten.

Terzibaba: Kitabınımı okudu, yoksa konuşmayımı okudun?

O sohbetin hani kitap haline getirilmiş çıktısı var. Ha onları ben yeniden düzenliyorum tekrar. Aslını kaybetmemek üzere bazı ilavelerde yapıyorum, çünkü aslını bozmadan yapmak lazım. Bugün onların sohbeti yapılsa daha bambaşka olur tabi, her yapılan sohbet de aynı mevzû değişik yönleri o anda akıcı olur, çıkıcı olur onlardan bahsedilir. Yani aynı sohbeti aynı âyet hakkında motomot, birebir olduğu gibi olmaz. O hani dere akar gider ve biz aynı dere zannederiz onu. Halbuki o yarım saat evvel akan dere ile yarım saat sonra akan dere, hatta bir dakka sonra akan dere ile bir dakika evvel akan dere birbirinin aynı değildir.

Neden? Akıyor çünkü su geçiyor.

Nusret babam bir derede, bir nehirde iki defa yıkanılmaz derdi.

Neden? Geçiyor gidiyor çünkü.

Aynı Suda iki defa yıkanılmaz, su değişiyor, onun için hayatta değişiyor böyle. Sabahki halimiz başkaydı, şu andaki halimiz başka, Akşama ne hallere gireceğiz oda bambaşka. Akıyor çünkü hayat. Hay Esmâsı bizim üzerimizden akıp gidiyor böyle, biz onun kanalı gibiyiz, yatağı gibiyiz. Yani hayat akışının, Hayat nehri'nin kanalıyız biz. Hani nasıl nehirler kendi kanallarında akarlar, işte bizim vücut varlığımız Arz'ımız bu Hayat Nehri'nin kanalıdır. Eğer temiz üretim yaparsak veya temiz mahallerde dolaşırsak o su bizden temiz olarak akar ama kirli mahallerde dolaşırsak o hayat nehri kirlenmişse kirlenmiş olarak akar bizide kirlendirir.

Onun için evvela mahallimizi temiz seçmemiz lazım. Yani düşünce tefekkür mahallimizi, oradan geçecek olan şeyide bizde kirletmememiz lazım. Kendimiz temiz olacaz ki gelende temizse, temiz olarak geçsin bizden. İşte bu yerler değişik şekilde belirtilmekte bir bakıma bu **Ashâb-ı Kehf Mağarası** denilen şey de **bizim vücut mağaramız.** Yani oluşan hadise Kur'ân-ı Kerim'deki her hadisenin bizde karşılığı vardır. Şahsımızda varlığımıza yaşanmış, yaşanan ve yaşanacak olan karşılıkları var ama biz kendimizden

haberdar istek, içimizdeki bu sahaları keşfetmiş isek o sahaların varlığını biliyoruz. Ama var olupda keşfedememişsek o mağara ağzı kapalı kalmışsa, biz girememişsek o mağaraya, bakın bizim için hiç bir bilinç yok orda. Sadece geçmişte yaşanmış aşağı yukarı ne kadar? İsa aleyhisselâm devrinde, neyse 2 bin sene, 3 bin sene evvel yaşanmış bir tarihi hadise diye zannımızda öyle kalır. Ne var Alemde o var Ademde hükmü ile bu âlemde ne kadar hikaye, ne kadar yaşantı, ne kadar ne varsa karşılıkları bizde var bizde mevcut, hepsi bizde mevcut. Biz yani İnsanoğlu o kadar kesretin cem olduğu bir varlığızki son derece, yani bizdeki olan kesreti tarif etmek kayda almak mümkün değildir. Yani çokluğu, yani zenginliği diğer ifadeyle ama bütün bu zenginlik bizde **ene ben** olarak toplanmış.

İşte biz bu zenginliğin farkında olmadığımız için nerde kullanıyoruz? Çok küçük bir çapta kullanıyoruz bak, çok küçük sınırlı beynimizdeki sahamızda kullanıyoruz. İşte akraba çoluk çocuk ev eş bu kadar küçük bir daire içerisinde kendimizi hapsetmiş olarak kullanıyoruz ve de sıkıntı buradan geliyor zaten.

Bu çembere testereyle bir kesip de çemberi bir açtığımız zaman ve dışarıya yol oluşturduğumuz zaman bütün âlemlere açılıyoruz, bütün âlemler açılıyor derken hoplayıp zıplayıp şu şeyin üstünde, bu galakside, o galakside uçacak halimiz yok ama ufkumuz açılmış ve akmaya başlamış oluyor.

O zaman içerde birikmiş olan ve bozulmuş olan su açılmış oluyor, dışarıya çıkmış oluyor. İşte sıkıntılarımız bu yüzden çemberi açıp oradan dışarıya bir kanal deldiğimiz zaman içersi boşalmaya başlıyor, boşaldıkça da rahatlıyor kişi. Sıkıntılar içerde kalmaktan oluyor, çerçeveli bir hayat yaşamaktan oluyor. İçersi boşalınca da onun yerine tabiki yenileri gelmiş oluyor, yenileri doluyor. Ama onları doldururken de kontrolü doldurmak gerekiyor, çünkü işimiz bize zarar verecek bilinçler de o açtığımız yerden gelmeye başlıyor sonra, yani hayal ve vehimde oradan dolmaya

başlıyor. Onun için öyle der Muhyiddin Arabi Hazretleri;

Gönlüm bir kütüphanededir, oranın bekçisi ol. Oraya yanlış kitapları sokma, yanlış bilgileri sokma.

Diye misâli olarak tavsiyede bulunur ki, çok güzel bir tavsiyedir.

Gönül Hakk'a ait bir yerdir, oraya Hakk'ın verdiği şeylerin konması lazımdır. İşte içerisi karma karışık olduğundan kendimizde huzur bulamıyoruz. Eksileri açtığımız kanaldan dışarıya, artıları içerde muhafaza ve artıları arttırmaya yönelmek artık eksileri bir tarafa bırakmak suretiyle. Ondan sonra onların hiçbirisi kalmaz, o üzerimizdeki hallerin hiçbirisi kalmaz Hakk'ın izniyle inşallah.

İşte bizde aynı zamanda o **Kehf Mağarası**'da var, Peygamberimizin girdiği **Hira Mağarası** da var. O hicrete başlarken ne mağarasıydı, o **Sevr mağarası**'da hepsi var, hepsi bizde var. Çünkü bütün âlemdeki varlıklardan hepsi insanda mevcut, biraz biraz biraz hepsi mevcut. Yeter ki biz onların varlığından haberimiz olsun ve onları faaliyete geçirelim. Faaliyete geçirdiğimiz zaman bizde onlar hükmüne yürütecektir mutlaka. İblislikte bizde var. Firavunlukta bizde var. İbrahim aleyhisselâmın karşısında olan Nemrutlukta bizde var. Yani hepsi hepsi bizde var, Muhammedlikte bizde var, yani bütün makamlar bizde mevcut. Hangi hadise hangi Peygamber devrinde olmuşsa, hangi Peygamberle irtibatlıysa, o hadiselere o Peygamber mertebesi itibariyle bakmak ve öyle çözmek gerekiyor. Aksi halde çözemeyiz, çözsekte çözdüğümüzü zannederiz, yanlış uygulamalar yaparız. Meselâ Füsusul Hikemde geçen. Son İstanbul'da bitti Lokman Fassında geçiyordu. Çok muhteşem bir kitap o gerçekten.

Lokman aleyhisselâmın oğluna bir tavsiyesi var "innallahe latiyfun habîr" diye âyeti kerimenin sonunda bahsediyor; yani **"innellahe latifun habir"** diye Cenâb-ı Hak'da; yani bu sözü Lokman Hekim kendi oğluna

tavsiyelerin sonunda Allah'tan vasfediyor, bu şekilde. Cenâb-ı Hakk'da Lokman Hekim'in bu sözünü aynen Lokman Süresi içerisine koyuyor ve Muhyiddin Arabi Hazretleri de diyor ki;

Bu söz her ne kadar Lokman Hekime ait ise de, bu Kelâmullah'tır.

Neden? Çünkü hiç değiştirmeden Allah, Lokmanın sözünü aldı ve kitabına öyle koydu diyor.

Yani hem lokmani bir Kelâm, hemde Kelâmullah. Yani Allah'ın kelâmında ve Allah tasdik ettiği, aynı şekilde koyduğu için. Lokman aleyhisselâmın oğluna olan hitâbını aynı şekilde koyduğu için **"innallahe latiyfun habiyr"** dedi. Cenâb-ı Hak işte bu âlemlerde tenzihi mânada Latîyf'tir bakın teşbihi mânada da Habîyr'dir. Haberdar olmak bu âlemin içinde olmayı gerektiriyor.

Latîyf haliyle tenzihte, Habîyr haliylede teşbihtedir.

Bu Lokmanî bir âyettir. Yani Lokmalık mertebesinden söylenmiş ve Lokman aleyhisselâmın sözüdür, kendi mertebesindendir. Eğer bu Ayet-i Kerîme yahut bu tavsiye, Muhammedî mertebesinden olsaydı; **"innallahe"** yerine **"kânallahu latîful habîyr"** diyecekti, diyor bak ne kadar ince ve hassas bir konu. **"İnnallahe"** "muhakkak ki, Allah latîyf ve habîyrdir".

Ama ne zaman?

Şu ana göre bak zaman tespiti yok, ama Muhammedîül meşrep olan **kânallahu latiyfun habiyr** derdi bu Muhammediyyet mertebesinin kemâlatıdır, diğeride Lokmanî mertebesinin kemâlatıdır. O da Kemâl'dedir diyor bak çok müthiş bir ifade, tespit, dehşetli bir şey. Ayırmak yani Mertebelerinin farklarını ayırmak. Çünkü şöyle de diyor: **"kânallahû ve lem yekünmeahû şey'a"** yani **"Allah var idi ezelde, onunla beraber hiçbir şey yok idi"** Hazreti Ali efendimiz bu hadisi şerifi duyduğu zaman, azıcık düşünüyor. **"el an kema kaan"** diyor, **"şimdide öyledir"** diyor. Yani *"Allah ezelde var idi, onunla birlikte hiçbir şey yok idi ama şu anda öyledir"* diyor.

Yani ***Kâne*** fiili; oldu, olmak, kevn gerektir. Kevniyyet ezelde de vardır, şu günde de, gelecekte de olacaktır diye aradaki farkı öyle belirtmeye çalışıyor. İşte hadiseleri de böyle kendi mertebeleri düzeyinde analiz, yani araştırmak gerekiyor. Yoksa bir âyeti Muhammediyyet mertebesinden baktığımız zaman araştırırsak, Âdemiyyet mertebesinden baktığımızda çözemeye çalışırsak çözemeyiz, yerine oturtamayız. İşte o Kehf hadisesi, Ashab-ı Kehf'ide ***İseviyyet, yani Fenafillah.*** Yani bir bakıma ***teşbih, Teşbihat-ı İlâhiyye*** o yüzden bakmak lazımdır. Bunlar bir bakıma hep teşbih, yani misal olan şeyler.

Eshab-ı Kehfin bazı özellikleri.

Şimdi orada fiziken bu hâdise yaşandığı halde, içersinde teknolojiylede ilgili birçok hususlar var. Birisi tıpla ilgili olan tarafı, hastanın sağına soluna döndürülmesi hususiyyeti. Birde gine tıpla ilgili bir mesele, gelecekte insanların bakın 309 sene kadar dondurulabileceğini bu Ayet-i Kerîme bize gösteriyor. Fiziki mânada ve fiziki ve ilmi mânadaki halide bu.

Diğer ifadeyle batınına geçtiğimiz zamanda İseviyyet mertebesinin Fenafillah mertebesi olduğundan ve 300, 3 sıfırlarını alırsak 3 mertebede ilmel yakin, aynel yakin, hakkal yakin mertebelerinde bunun idrak edilmesini gösteriyor.

309 uyla birlikte toplarsak. 9 kendisi sadece 9 Museviyyet Mertebesini ifade ediyor. Çünkü Museviyyet 9, o kitaptada var ya 9 hakikate üzere kurulu ama 9+3 topladığımız zaman o zaman 12 etmekte, 12 de hakikati Muhammediye dayandığını bu hadisenin. Yani kaynağının hakikati Muhammediyye'den aldığını bize bu sayılar bildiriyor.

Şimdi biz oraya onlardan yani Ashab-ı Kehf ten daha büyük bir ihataya bir bilgiye sahip olarak bakıyoruz.

Neden?

Çünkü Muhammediyet penceresinden bakıyoruz. Onlar hazreti muhammed, hakikati Muhammediye Mertebesine daha gelmediği için, Bekabillah'ı bilmedikleri için bakın onlar sadece Fenafillah'ı bildikleri için, Bekabillah da olmadıkları için bakın uyandılar. Uyandıklarından sonraki hadise'den haber yok. Demi geldiler, bulamadılar. Orda çok büyük bir hadisenin olması lazım 309 sene gizlenmişse bir insan. Olağanüstü bir hadise mucize, değilmi?

Çevrede kimbilir neler oldu kaç sene konuşuldu bunlar ki, bugünlere kadar da geldi zaten o konuşmalar.

Ama biz hareketsiz lisanen konuşuyoruz sadece orada onları. Ayaklandırdı onlar, ayağa kalktılar, yani nasıl olmuş bu hadise gibi, yani çok daha şiddetli bir çarpması vardı o hadisenin onlara, onlardan bahsedilmiyor.

Sadece geriye döndüğünü ve tekrar Ruhlarının tamamen Kabz edildiği bildiriliyor. Yani Fenafillah dan sonra gelen, Muhammediül meşrep Bekabillah hadisesi olmadığı için uyandılar diye orada kesiliyor sadece, yaşantıları yok çünkü onların, Bekabillah yaşantıları yok.

İşte bir bakıma Derviş belirli bir süre kendi mağarasına, yani Gönül höcresine girdiği zaman orda 9 saat, yani 309 topladığımız zaman 12 saat, en azından böyle bu hakikatleri idrak etmek üzere zaviyesine çekilmesi lazım geldiğinide zaten göstermekte orada, o Mertebeleri idrak edebilmesi için yaşayabilmesi için kişinin.

Yani sadece Kur'ân-ı Kerim'den ayet olarak lafzi ayet olarak değil yaşayan ayet olarak. Bak kendinde ayeti tatbik ederek, onun için halvete girmişler işte bu hakikatleri bilebilsinler yaşayabilsinler diye. Onun için zaviyelere çekilmişler halvete itikaflara girmişler, giriliyor da daha tabi ama eskisi gibi değil tabi dünya hayatı. Biraz daha zorlayınca, şartlar değişince zor oluyor bu tatbikatları yapmak. Cenâb-ı Hak kolaylıkla idrarini versin inşallah olur hepsi.

Varmı başka bu hususta sorulacak bir şeyler?

Ayeti kerime daha sonrasını bildirmiyor. İşte korkunç olmaları, o üstlerinin başlarının değişik şekilde olmalarından dolayıdır.

Ordan 10 tane hayvan var ki, dünyada hayvan olarak yaşamış ama ehli Cennet. Cennetle müjdelenmiş 10 tane hayvan vardır. İşte bu hayvanların Cennet ehli olması insanlara yakınlıkları yüzündendir. Yani insanlarla olan münasebetleri, ünsiyetleri yüzündendir. İnsan vasıtasıyla cennete giriyorlar. O İnci Tezgahında var, arkalarına doğru o 10 tane bakarsınız sonra. Cennete girecek hayvanlar orda yazılı, Ashâb-ı Kehf'in köpeğide var onların içersinde. O âyete bahsederken nasıl diyor: "kollarını yere dayamış da böyle oturuyordu". Hani hayvanların köpeklerin oturuşu vardır şu şekilde, kuyruğun üzerine böylece aynen öyle oturuyordu.

Gelecek olan herhangi bir düşmandan onları koruyordu diyor, onlar uykudayken koruyordu. Bak onlar uyudular, o uyumadı hem fiziki mânada gelenlerden, hemde Latîf mânada gelenlerden. Yani hem süflilerden hem de fiziki mânada kendine zarar verecek olanlardan. Çünkü aranıyorlardı onlar ya, dışardan geleceklere fiziki olarak ve latif olarak üç harfliler onlardan gelecek olan, hayal ve vehimden dahi onu koruyordu. O zaman o hayvan da bak; hayvanlığı bir tarafa gitti, Ashabı Keyf'ten oldu.

Yani bak insan vasfına bürünmüş oldu, onlara hizmeti birlikteliği ve arkadaşlığı olduğu yönü itibariyle. İşte bu ve buna benzer daha orada birçok ibretler var işte deminde dendiği gibi; imanın Kaviy'liğinden Hakk'a bağlılığı iradesinden bir sisteme bağlılığın, iradesinin ortaya çıkması işte göstermekten, birçok menfaatler var o yerde bizler için onlar yaşamışlar, bizlerde ibret almaya çalışıyoruz. Onların üzerinde daha çok durulur; İsimlerinin tespit edilmesi, her İsim hangi mânaya geliyor, çünkü her isim bir mana ifade ediyor onlar. Onların isimleri neyin karşılığı oluyor diye

bunlar hep açılabilir bu şekilde ama araştırmak için zaman gerekiyor tabi herşeyde Kehf Sûresi böyle.

Sahabilerin eğitimi vardı bir soru. Sahabelerin algıları aynı mı idi ?

Şimdi sahabeyi kiramın hepsi Hz. Resûlullah Efendimizi aleyhisselâtü vesselâm görmüş olduklarından. Gerçi sahabilerin hepsi görmedi, gören sahabeler. Çünkü uzakta olan, iman etmiş uzakta olan. Uzakta olmakla beraber iman etmiş olan Peygamberimize ve Allah'a iman etmiş olan, birçok Peygamberimizi görmeyen sahabileri vardı. Hatta en son o vedâ Haccına gelenlerin, bazı kayıtlarda 115 bin, 120 bin, 104 bin gibi sahabesi. Gören onlar gelenler oraya, oraya gelmek ile birlikte o kalabalıkta göremeyenlerde vardı. Çünkü hepsi yanına yaklaşamıyordu ki, okadar yüzbinler insanın.

Orası 114 bin sahabidir ordaki, yani veya öyle kabullenmemiz gerekir, çünkü mutlak sayı zaten bilinmiyor ama 120 bin civarında olduğu biliniyor kayıtlarla var o . Bunun normali 114 bindir. Orada Kurân-ı Kerim veda Haccı'nda 4 mertebesi ile birlikte yaşandı. Bakın Kurân-ı Kerim'in 4 mertebesi ile birlikte yaşandı. Peygamber Efendimiz hem onu getirmesi dolayısıyla, hem de o gün de deniyor ya: **“bugün size dininizi tamamladım” “ekmeltü leküm diniküm elyevme”** ve **“sizden islam dini için razı oldum, islâm dininden sizin için razı oldum”** deniliyor. Hiçbir dinde böyle bir ifade yok, yani dininiz bugün tamamlandı diye bir ifade yok.

İşte dininiz tamamlandı demek: Âdem aleyhisselâmdan, Hz. Resûlullah'a kadar gelen süre artık bitti. Tamamlandı demek onun için, ben son Peygamberim dedi o gelecek bir şey yok, tamamlandı çünkü herşey. Orada Kur'ân-ı Kerim ne diyorlar? Konuşan Kur’an yani Kur'ân-ı Nâtık olarak Peygamberimiz orada. Sonra Kur'ân'ın 114 sûresinin karşılığı; 114 bin bakın zûhur var orada. Sonra tafsîli Kur'ân orda. Yani Kur'ân-ı Kerim'in bütün Mertebeleri, fiîli olarak

veda haccında orada yaşandı. O zamanki halden sonra böyle müthiş bir şey yaşanmadı yaşanmasıda mümkün değildir. Nereden geldik oraya?

İşte bu sahabilerden Peygamberimizi kim görmüşse, yani peygamberimizin nazarına muhatap olmuşsa onlardan üstün kıyamete kadar gelecek insanlar arasında bir İnsan bulmak mümkün değildir. Bunun İlmi az olabilir, fakir olabilir. Herşey olabilir ama Nazar-ı Muhammedîye'ye, Nûru Muhammedîyye'ye ayna oldukları için. Onların üstünde herhangi bir kimse onlardan İlim olarak, bilgi olarak üstün olsa bile, üstün olamaz. Manen üstün olamaz, çünkü peygamberimizin mübârek nazarına muhatap oldular, ayna oldular. İşte asr-ı saadet denilen saadetin, saadeti bu Nazar-ı Muhammedîye'ye nail olmak, onun muhatabı olabilmektir.

İşte buradan İnsân-ı Kâmil'in nazarıda oradan geliyor zaten, o kaynaktan geliyor. Bu sahabelerin içerisinde nasıl ki; insanlar evlek evlek, bölüm bölüm idrakleri, yaşantıları değişik değişik ise. Sahabilerin içide de eğitimleri değişik olan, alt yapıları başka olan, düşünce yapıları başka olan ama İslam'a doğru yükselen bir bina kuruluşları vardı. Akıl kuruluşları, idrak yaşantıları vardı. İşte bunların hepsi kendine göre altyapıda müşterek, yani fiziki 5 şartta müşterek; namaz, hac, oruç, zekat, iman gibi bunlarda müşterek ama bunların içersinde ki bölümlerde.

Hususide özellikte bilinçleri ayrı ayrıydı tabi. İşte bunların içerisinden ilimde öne çıkanlar, hadis rivayet ettiler. Peygamberimizin batınî hallelerini topladılar üzerlerinde ve Peygamberimiz daha. İşte yeni sahabeden sonra tabiin geldi, sahabeyi takip ettiler, taklit ettiler, tahkik ettiler. Onların yaşantısıyla birlikte devam eden bir yaşantı vardı, daha sonra zenginleşmeler fütûhatlar başlayınca, yavaş yavaş islamiyetin bâtini yönü biraz gerilemeye başladı, sadece zahirler yaşamaya başladı. Ondan sonra bilindiği gibi 9, 10, 11, 12, 13 asırlarda evliya fışkırdı dünyanın her bir tarafında, islamiyetin yayıldığı her bir taraftan. Yeniden bir bâtini mânada yenilenme oldu, yani canlanma oldu. Buralara

kadar gelenler gruplaşmalar oldu. Şimdi sahâbe-i kiramın her birisinin arkasından; yani ilim ehli olan her birinin arkasından böyle birer kanal geldi.

Neden çünkü onlar küçük insanlar değildi, bir varlıktılar bir kimliktiler. Evvela peygamberimizin bir çadırı vardı haymesi, ortada kendi direği; en yüksek direği Muhammeden Resulullah sancağının dalgalandığı. Yanlarında da bak böyle 5 tane direk vardı. Çadır onun üzerine kuruluydu böyle. Bu dört direğin dördü Halife olan, Hulefâ-i Raşidin denen Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Osman, Ali. Arkadan gelen Halife de muaviyenin direğiydi bakın, 5 direk var ve Peygamber Efendimiz dünyadan ayrıldıktan sonra. Yani onun direği çekildikten sonra her bir direk kendisi bir hayme, bir çadır olarak bakın 5 ana bölüme bölündü süre içerisinde.

Bunun birisi Hz. Ebubekir; Efendimizin kanalı ve onun yapısına uygun olanların geldiği kanal, ki o ne geldi ordan Nakşibendiye geldi kanal ana kanal olarak.

Sonra Hz. Ömer r.a. efendimizden bir kanal geldi, onunda bir tarikatı vardı.

Hz. Osman'dan r.a. bir kanal geldi, nur bahşi kanalımı neydi; o da Nureyn. Sonra Hz. Ömer'den, Osman'dan geldi. Hz. Ali'den geldi. Diğer Hz. Ömer ve Hz. Osman'ın kanalı artık yok o tarikatlar. Hz. Ebubekir r.a. efendimizden ve Hz. Ali k.v. dan geldi, devam eden onlar. Şimdi tarikatlar böyle olduğu gibi, ilmî ve fıkhî manalarda da gelen kanallar da var.

Mesela fıkhî olarak Sahabe-i Kiram'dan alınmalar var Kütüb-i Sitte'de yazıyor. İşte onların hepsi birer kanaldır. İslamın daha sonra olacak olan ve şimdi oluşmuş olan mezheplerini ortaya çıkardı, yani kimlikler topluluğunu ortaya çıkardı, bunlar hepsi bir sahabilere dayanmaktadır.

Muaviye'yede siyasi oluşum kanalını getirdi, o da ayrı bir kanal olarak geldi. Şimdi bunların üzerinde de daha sonra gelenlerin hiçbir söz söyleme hakkımız yoktur. Yani Sahabe-i Kiram üzerinde şu şöyle yaptı, bu böyle yaptı, o eksik yaptı,

fazla yaptı ve içtihat etiler birbirleri, birbirlerine zıt içtihatlar geldi, kavga ettiler, savaş eskiler ha, bunların üzerine hiç yorum yapmamak. Edeben yapmamak gerekmekte. Edeben de, fiilen de hiçbir şekilde, çünkü onlar Nur'larını Hazreti Peygamberimizden almışlar ve kendi idrakleriyle karıştırarak bir anlayış ortaya koymuşlar. *"Benim gökteki yıldızlar gibidir sahabim diyor ve kim hangisine uyarsa yolunu bulur."* Yani yıldıza bakanlar bilirse yıldız nerde olduğunu, yolunu bulurlar demek suretiyle bu açıklığı getiriyor. Yani Sahabe-i Kiram kendi aralarında zıtlıkları olmuş olsa dahi, onların kendi içtihatlarıdır, kendi doğrularıdır. Birine göre yanlış olabilir ama kendinin doğrusudur ona bizler karışamayız.

Onun için şu şöyle oldu da, bu böyle olduda, âlevilik geldi de, sünnilik geldi de, bunlar hakkında konuşmamız abesle iştigaldir, ama ne yazıkki iblisin vesvesesi. Bazı kötülüklerle İslâm'ı bozmaya çalışan kimseler bunları birer kalkan olarak alıyorlar ellerine ve bu grupları düşünceleri birbirinede düşürmeye çalışıyorlar. Yani âlevilik diye sünnilik diye birşey yok bu din içerisinde, olmasınada gerek yok. Zaten bir İnsan sünneti seniyeyi takip ediyorsa zaten sünnidir, sünni denmesine gerek yok, yani böyle bir şey söylemeye gerek yok.

Eğer bir insan Hz. Ali efendimizi seviyorsa, muhabbeti varsa ki, olmaması mümkün değil, alevi demeye gerek yok kendisi zaten alevidir. Yani bir Müslüman fıtrî olarak hem sünnidir hem alevidir, bunlar ayrılmaz, birbirinden ayırmak cehlin en karanlığı en kötüsüdür. Yani İslâm'a yapılan en büyük kötülüktür. Hz. Ali kim di? Dışarıdan gelen bir varlık değildi ki yani, kim di derken basit bir varlık manasına demiyorum. Hz. Ali ayrı bir kimse değil ki ehlibeytin içerisinde olan bir kimse. Efendim biz ehlibeyti seviyoruz, sünniler siz sevmiyorsunuz, Allahallah şuraya bakın. Ehlibeyti sevmeyen bir sünni düşünülebilir mi hiç, yani mümkünmü bu. Sonra hangi Muhammedî, Hz. Ali'yi ayırmış kendisinden mümkün değil. Neyse bunlar siyasi konular sahabelerin eğitiminden geldik oraya. İşte bu Sahabe-i Kiram efendilerimizin, Peygamberimizden aldığı kendi

kabiliyetlerine göre, kendi ihâta genişliklerine göre bir değer yargıları oluşturdular ve bu değer yargıları akış olarak bugünlere kadar geldi ve işte bilindiği gibi tarikatlar meydana çıktı, meshepler meydana çıktı. O halde onların aldıklarının hepside aynı İslam anlayışı, aynı mertebede islâm anlayış olmadı. Öyle olduğu için yükselmeler oldu zaten işte, eğer hepsi Şeriat mertebesi, yani diğer peygamberlerin kavimleri gibi tek yönlü anlamış olsalardı İslam dinini. Sadece Şeriat Mertebesinden namaz kıl, oruç tut bunları yaptın mı sen müslümansın. Bu olsaydı sadece dinimizin hakikati olan bâtını bize gelmezdi, bize ulaşmazdı bunlar. İşte aralarda fark olacak ki, yukarıya doğru yüksekliğe doğru gitsin. Mesela kimdi ilk Kur'ân müfessiri; İbni Abbâs hazretlerinin tefekkürü yüksek olmasaydı o Âyeti Kelimeleri'nin yorumları bize gelmezdi, sadece lafzi olarak gelirdi.

Mesela bir Âyet-i Kerim okunurken bildiğimiz şeyler bunlar varya İbni Abbas'a sormuşlar; yukarda da bizim gibi İnsanlar var mı? Diye.

O da diyor ki; "yukarda da benim gibi İbni Abbaslar vardır". Daha o günden ne büyük bir hakikata dikkat çekiyor yani. Biz insanlar, dünyada yaşayanlar. Sadece bu fezayı namütenahi fezada yegane yaşayan varlıklar değiliz. Bakın onu demek istiyor Kur'ân-ı Kerim'de muhtelif ayetlerde yazıyor. Dabbe'den bahsediyor, yani "gökyüzündede sizin gibi dabbeler vardır." Dabbe ayaküstü yürüyen insan, yürüyen varlık mânasında. Yatay olarak değil de, dikey olarak yaşayan varlık mânasında ki, o da insanın bir türü. Daha başka gezegenlerde bizden çok daha ileride olan. Dini yönden de, ilmi yönden de, zahiri ilimde teknoloji yönüden bizden çok daha ilerde olanlar ama bizden çok daha geride gelişmemiş, yeni yeni daha Âdemiyet mertebesinde olan. Yeni başlayan, seyri yeni başlayan insanlarda var. Bizim dünyamızda da bu böyleydi, bizden sonra da başka insanlar gelecek yaşayacak, yani kıyametle bu dünya hükümsüz kalmayacak, yani bitip gitmeyecek. Toz, un olup gitmeyecek, dünya dönüşüne devam edecek kıyamete

kadar. Kıyametten sonra da, coğrafyası değişecek dünyanın, sadece başka olacak bir şeysi yok.

Bir misal verelim havarilerden, İsa aleyhisselamın havarileri vardı ya bunlar kendi anlayışlarına göre, yani İseviyyet sisteminin. İseviyyet mânasının yaşantısının kendi anlayışlarına göre, kendi eğitimleri ne kadarsa o kadarını anladılar ve bu anlayışla değişik coğrafyalara gittikleri zaman, İseviyyeti kendi anlayışlarına göre anlattılar. Çünkü ellerinde kayıtlı bir şey de yoktu zaten, sadece duymaları vardı ama Kur'ân-ı Kerimde kayıt vardı, yazılıydı Kur'ânı Kerim. Herhangi bir sapma olursa gösterebiliyorlardı; bak bu Âyet budur yanlış tatbik ediyorsunuz diye ibre düzeltilebiliyordu ama İseviyyet'de böyle kayıtlı ellerinde bir kayıt olmadığı için, sadece lafza ve akla dayanarak ve o havaride ne anlamışsa ona İseviyyet diye anlattı.

Diğerleri de böyle, onun için birbirlerine ters, uygun olmayan birbirleriyle çatışan hatta, birbirlerini tasdik etmeyen bir İseviyyet anlayışı çıktı. Dünya içerisinde, değişik coğrafyalara bölgelere gidildiği zaman ve ayrıca gidilen yerlerin de kendilerine göre örf ve adetleri olduğundan bakın, onlardan da kalıntılar ile yeni gelen bilgiler ile batının memleketlerinde, şehirlerinde, varlıklarında neyse değişik değişik anlayışları ortaya çıktı, incil anlayışları ortaya çıktı, işte bu bizde de böyle oldu neyazıkki.

Mesela arap alevileri bir başka türlüdür, acem alevileri bir başka türlüdür, türk alevileri bir başka türlüdür. Neden? Kendilerinde bulunan İslam dini gelmezden evvelki anlayışları acemlerin. Mesela o nur tanrısı, zulmet tanrısı behremen diye bir isimleri vardır onların. Neydi? Ehrimenle, bir karşıtı var. Neyse biri Nur biri Zulmet karşılığı yok ehremenin, bir karşıtlığı var Hürmüz söylenebilir temsilcisi olarak gösterilebilir.

Bizimde orta asyadan kalma Şamanizm dininden, hani ateş yakılır baharlarda Hıdrellez'de üstünden atlanır. Şaman

dininden kalma şeyler, davul çalmalar hep o günlerden kalma adetler. İşte islamiyetde bize geldiği zaman alevilikte, türklerin arasında orta asya'ya doğru girdiği zaman şamanizmle birlikte karışıyor. Çünkü eskiyi tamamen atamıyor insanlar kalıntıları oluyor, böyle yeni bir anlayışlar çıkıyor. İşte Sahabe-i Kiram'dan aldıkları eğitimler neticesiyle kendilerinde bulunan, kendi iç bünyelerindeki kanaatleriyle, idraklerle, kendilerine göre bir din oluşturdular, asgari müşterekte birleşmek suretiyle. Yani namaz, oruç, hac, zekat bütün hükümlerde bu esas, ancak aleviler bunlarıda değiştirdiler. Biliyorsunuz alevinin birine sormuşlar.

Dinin şartı kaç?
O demiş; Bir.
E niye öyle beş değil mi?
Demiş; Hac'la, Zekat zenginlere ait. Namaz'la, Oruç sofulara ait. Namaz'la, Oruç zahitlere ait, e banada İman kaldı demiş.

Yani özet olarak nasıl ki, İsâ aleyhisselâmın havarileri değişik şekilde anlatıp da, onları genele yaymışlar ve gittikleri yerlerde eski kalıntılarlada birlikte kanaat oluşmuş ise. Bizdede benzeri şeyler oldu ki, çok iyi oldu. Bunların böyle gelmesi İslâm kültürünün genişlemesi, birbirine zıt olması mânasında değil. Tarikatlardaki birçok anlayışlar, değişik meşreplerin olması, ancak bunların içersinde en sahihi ve en sağlam olarak bugünlere kadar gelmesi.

Gerçek olan Tarikat-ı Muhammedîye. Yani hakikati itibarıyla Ariflerin, İnsân-ı Kâmiller'in ulaştırdıkları din zâhiri ve bâtını ile en Kemâl'de olan din tatbikatıdır. Din çeşidi değil, din tatbikatıdır. Din bir tane, oda İslam dinidir.

Adem aleyhisselamdan bugüne kadar gelen dinler diye çoğul bir şey yoktur, dinler tarihi diye de birşey yoktur, peygamberler tarihi olabilir. Kitaplar; semâvi kitaplar bu doğrudur ama semavi dinler diye bir din olgusu yoktur. Din; tek din **"inneddiyne indallahil islam"** "*Allah'ın yanında*

islam dini tektir". Adem aleyhisselamdan bugünlere kadar gelmiş olan dinimiz. İşte bunun zâhir ve bâtın her yönüyle en geniş kapsamlı salahiyetli temsilcileri; Arifler ve İnsan ı Kâmiller'dir.

Bunun dışındakiler ise; daha diğer mertebelerin temsilcileridir. İşte imamlar gibi, şeyhler gibi, mürşitler gibi; kendi mertebesine göre isim almış olanlardır.

Ama bunları gerçek mânada Hakk'ın Zatî tecellîgâhı; *Ârif'ler ve İnsân-ı Kâmil*'lerdir.

Cenâb-ı Hak onların sayısını arttırsın İnşallah. Ne dediklerini anlamaya çalışalım. Hep birlikte, imandan ikana ve oradan hakikata yol bulalım inşallah. Allah kolaylıklar versin hepimize. Süremiz de böylece doldu bunuda kapatalım

04.Gustavo

Bismillahirrahmanirrahim

Bu akşam 19.11.2011 Pazartesi akşamı. İstanbuldayız, Amerikadan Gustavo kardeşle beraberiz, onun soruları var cevaplamaya çalışalım.

Mustafa Gustavonun namaz tecrübeleri.

Soru: Konya ya, Şemsi Tebrizi'ye Cumartesi günü sabah Namaza gitmiş. Pekçok yıllarca gitmiş. Yani buraya Namaz kılmak için Şemsi Tebrizi'ye. Geçen Cumartesi çok çok insanlar varmış bu alanda namaz kılan, belki 400, 500 kişi varmış. Coanna ile beraber gitmişler oraya.

İçeriye gidiyor namaz kılmaya, ilk sıraya gittiğimde namazı kılmak için çok daha farklı namazı tecrübe ettim. İlk defa şöyle tecrübe ettim, namazı kendi içimde kılınmış olarak hissettim, çok ciddi bir dikkat kesilerek, pür dikkatli bir halde, çok huzurlu ve sakin ve teskin halde, inanılmaz oldu ve anında Allah'ın huzurunda olmuş gibi hissettim kendimi, o şeyi yakaladım diyor. Yani 20 yıllık mücadelemde

ilk defa böyle birşey tecrübe ettim, yakaladım, çok dokunaklıydı kalbi duygularım, hiçbir beklentim yoktu, sadece ve sadece Salat'a namaza yönelmiştim diyor ve bir sıcaklık hissettim, dışarıda ve içeride bir sıcaklık hissettim, kendi içimde ve dışarıda.

Terzi Baba bugün 4 kez Allahu Ekberi bahsettiğinde şunu anladım ki; Biz aslında bu Allahu Ekberi yapmaya çalışıyoruz ve bunu Allahın izni ile ancak kendi içimizde yapabiliyoruz.

Bu yılki tecrübelerimi Terzi Baba ya aktarmak istiyorum, bu seneki en önemli şey tekrar doğmuş gibi hissediyorum kendimi, hayatımdaki pek çok soğuklara rağmen, hayatımdaki soğuklar dahada çok artmış olmasına rağmen yoğun bir şekilde, çok olağanüstü bir seviyede heryerden zorluklar geliyor diyor. Ailesi, iş, herşeyle ilgili sıkıntılar geliyor ama aynı şekilde hiçbir şikayetim yok bunlardan diyor. Biliyorum ki, idrak ettim ki, bunların hepsi Allah'tan geliyor. Allah bana öğretiyor ki, daha bir farklı bir yol var yaşamak için, aynı zamanda pekçok mistik tasavvufi yol var ki; bugüne kadar anlamış olduğum pekçok tasavvufi yolun artık iş görmediğini anladım. Yani bugüne kadar işletmişliğim benimle beraber olan herşey yıkıldı diyor, bu fikrî olan şeyler yıkıldı.

Efendim Allah'ın sıfatları benimle kontak kurmaya başladı, yani benimle ilişkilenmeye başladı. Yeni bir ilim, yeni bir bilgi oluştu ve bu şekilde çok kuvvetli bir idrak yapısı oldu ve bunu Öğrencilerime farklı, farklı grupları varmış. Bunlara yansıtabileceğim ve tamamen kendi kendimi algılamam değişti. Kelimelere dökmekde biraz zorlanıyorum.

Terzi Baba: Zaten Tasavvufun en zor yeri o. Mânayı maddeyle nasıl anlatırsın. Beşer kelimeleri bunlar, beşer lisanları. İlahi olanı beşeriyle nasıl anlatırsın, ancak işte bunlar birer tariften ibaret. Diğeri için yaşam gerekmekte. Yani kişinin kendi tecrübesi ile tasavvuf bu işte nakil değil, Âkîl. Yani yaşamak.

Gustavo: Bir şey pişirmek istediğim zaman mutfağa, önceden 20 tane yol vardı bu şeyi pişirmem için. İyi bir pilav yapmak için 20 tane yol vardı eskiden, şimdi bilmiyorum ki, nasıl ben bu Pilav yapıcam.

Terzi Baba: Yani kendini unutmuş, dünyayı unutmuş, dünyadan geçmiş, Ef'al âlemi ilgilendirmiyor gibi, yani o hallerin içersinde. Ef'al âlemi gözünde artık latifleşmeye başlamış. Yani madde diye görülen, daha evvelce öyle bildiği bilgileri, artık bu âlemin Madde Âlemi olmadığını, Latîf bir Alem olduğunu anlamaya başlamış. O yaşadığı hayat, onun yaşadığı hayat Esmâ Âlemine bir geçiş hali. Yani Ef'al Âlemindeki yaşamın latifleşerek Esmâ âlemine, Esmâ Mertebesine geçme yaşantısı. Burası aslında Tevhidi Esmâ Mertebesi şimdi onun yaşadığı yer, yani Museviyyet Mertebesini yaşıyor. Tevhidi Esma kitaptaki dokuzuncu derse bakıcak.

Gustavo: Ben 11'i yapıyorum, diyor.

Terzi Baba: Tamam o yapsında, onun yapması başka. Yaşantısı daha evvel ilmiyle, bilgisi ile geçti, şimdi yaşantısıyla geçiyor. Şimdi bu dersleri bitirmek genel anlamda bir çatı yapmak, çerçeve yapmaktır. Yani seyri sülük hakkında genel, toplu bir bilgi almaktır bu dersleri bitirmek. Sonradan bunlar, tekrar tecrübe edilerek yaşanır. Aslında bizim dersimiz 40 derstir ama bunun hepsi söylenmez, 12 ders olarak söylenir. Hepsi birden söylenirse, anlayış kargaşası olabilir, anlam kargaşası olabilir. Bunlar daha sonraki yaşam ve tecrübelerle olgunlaşır. İşte o yaşadığı tecrübe ettiği şeyler de bu tür derslerden bir tanesi.

Şimdi 12 ders, ilk yapıldığında 12 ders Ef'al Mertebesi itibariyle yapılandır.

Bunun ikinci bir geçişi vardır.

Gene 12 ders Esmâ Mertebesinin tatbikatıdır, oldu 24.

Bir geçişi daha vardır.

Sıfat Mertebesi itibariyle, oldu 36. 4 derste geriye dönüş dersleri vardır.

Yani bunlar Miraç olarak yukarıya çıkıyor, birde dönüşü vardır.

Bunlar da şöyle Tecelliyi Ef'al bak, yukarıdan aşağı tecelli. Tecelliyi Ef'al; fiiller tecellisi. Literatürü Tecellî Ef'al.

Yaz sırayla:

Tecelliyi Ef'al, Tecelliyi Esmâ, Tecelliyi Sıfat, Tecelliyi Zat diye yaz 4 ders.

40 ders bunlar.

Şimdi bu halleri işte bu bahsettiğin şekilde yaşamaya çalışıyor, yani ikinci seyrin tatbikatını yapıyor. Yani bir taraftan Ef'al dersini yaparken, Ef'al seyrini yaparken, bir taraftan da Esmâ seyrini yapıyor. İşte bunlar kişinin bizâtihi kendi yaşamasının gerektiği haller. Şimdi gerçek dervişlik ve seyri sülûk budur. İnsân-ı Kâmil ve Arif'lik yolu budur. Bu hallerin yaşanmadığı yerde yapılan herşey taklittir.

Hazreti Şems birşey söylememiş mi ona? Sor bakalım.

Gustavo şöyle diyor; Bugüne kadar hep gittiğimde hiç benim zihnimde bir sorum olmamıştı bu seferde eşimle beraber gittiğimde. yani bu sefer e kadar soru olmamıştı kendisinde.

Camiden çıktıktan sonra eşimi bekliyordum. Eşimin ikinci katta olduğunu düşünüyordum diyor, biz bekliyorduk eşim kayboldu, yarım saat boyunca eşim yoktu, eşimin kaybolduğunu hissettim haliyle içimde, hiç içimde bir korku yoktu. Yukarı aşağı etrafında dönerken eşimi gördüm. Eşi elinden tutmuş, eşi demiş ki; Gel benimle. Şemsin önünde bir yer varmış oraya gelmişler, Caminin önünde bir yere.

Terzi Baba: Dışarıda mı?

Gustavo: Caminin dışında oluyor. Bu olay Şems'in türbesi nin önündeki Camide oluyor. Eşim orda 1 Saattir bekliyormuş diyor. Eşinin çok derin bir sorusu varmış Şems'e. Bir kadın varmış eşimi seyrediyor diyor. Eşini

geliyorlar alıyorlar, çünkü çok yoğun şekilde ağlıyormuş ve dükkanlarına otuturuyorlar ekmek ve çay vesaire bir takım şeyler ikram ediyorlar.

Terzibaba: Oda kayboldu, yalnız kaldığı süre içerisindemi?

Gustavo: Açıklayacağım diyor. Bu tamamen tasavvufi bir tecrübe diyor, eşim orda yoktu diyor, ben eşimi kaybettim diyor, ben şimdi o kısmını bir türlü anlayamadım orda 1 saat önce

Terzi Baba: Evvelce dolaştı göremedi orda ama ordaymış, birisi çayamı davet etmiş?

Tabi oda kayboldu, tabi ayrı oldukları zaman oda kendini kayboldu, oda Gustavo'yu kaybetti.

Gustavo: Şimdi efendim burada kendisi bekliyormuş. Eşi de burada bir saat boyunca ağlamış. Sonra buradan, ama kendisine herhangi bir korku endişe falan yokmuş efendim.

Terdi Baba: Etrafını dönmemişmi?

Cevap: Hiç dönmemiş. Zannediyormuş ki benim eşim içerde türbenin içinde, ondan sonra burdaki bu 1 saat boyunca ağlayınca çekmişler içeri ordaki bir çaycı falan, sonra teşekkür etmişler geri. Tam buraya gelirken burada eşini görüyor ve sonra işte bunlar teşekkür ediyorlar falan filan geri geliyorlar, teşekkür ediyolar. Tam geri giderken burada bir bayan geliyor. bu başka bir bayan. Burada başka bir bayan var. Bu bayan geliyor diyor ki: "Senin eşin Şemsi seyrediyordu orda". Diyor ve bu arada eşi kendini kaybetmiş o 1 saatte boyunca ağlama esnasında.

Bu kadın diyor ki: "Ben sende Şemsi görüyorum" diyor ve o diğer kadın Şemsi sende gördüm diyor. olay hikaye burda bitti. Ben bunu görünce, Şems'ten bir soru geldi bende diyor. Aynı şekilde cevabını da aldım diyor.

Terzi Baba: Soru, cevap ne?

Gustavo: Soru şu: "Eşine gerçekten ideal bir şekilde yardım ediyor musun?" soru buymuş. Ve cevapda şu: Evet,

kendisine ama bu cevabı veren ben değildim, Hakktı diyor.

Nokta şudur ki, diyor bugüne kadarki zorluklar dışardan geldi. İnsanlar etrafımdaydı, durumlar etrafındaydı. Benim hayatım içinde bunu değiştiremiyorum, çünkü dışarıdan geliyordu, her şey benim etrafındaydı diyor. Geçen geldiğimde Terzi Babam bana şunu söylemişti: "Pisikolojik olarak diğer insanlara yardım etmeyi durdur, bırak." Böyle birşey söylemişsiniz efendim. Ben yaptım bunu diyor, uydum diyor. Ne dediyse Terzi Baba ben ona uydum diyor. Şimdi bildim ki, başka bir yol varmış insanlara yardım etmek için. Benim içim, benmişim diyor, kendimmiş diyor. Kucaklıyorum bu içide diyor ama o ben değilim diyor. Sanki öyle bir hissediyorum ki; Allah benle, benim aracılığımla gidip insanları kucaklıyor diyor, bu çok zor yani izahı. Efendim bende çok anlamakta zorlanıyorum şimdi bunu anladım. Eskiden bir insan susadığı zaman gidip ona su verirdim diyor, şimdi anladım ki, o susadığı zaman ben onun susuzluk acısını hissediyorum diyor.

Terzi Baba: İşte evvelce nefsiyle yapıyordu. Yani ben yapıyorum zannettiği şeyleri nefsiyle yapıyordu. Yani kendini Nefsî mânada var zannediyordu, Maddi ve Nefsî mânada var zannediyordu. İşte şimdi artık nefsinin gerçeğini anlamaya çalışıyor. Başlıyor ve kendinde kendine ait nefsi olmadığını kendinde Hakk'ın Nefsi olduğunu anlıyor.

İşte bu Ef'al Âlemin'den, Esmâ Âlemin'e Hicret'tir. Yahut Miraç diyelim, yani geçiştir bir bakıma. Bu halin Namazdaki ismine **"Salât-el Vûsta"** derler, yani *"orta namazı, ara namazı."* Zâhir ehli orta namazına; Sabah namazıdır veya İkindi namazıdır demişler. Zâhir âlimler, zâhir ehli. *Öğlen ile Akşam arası ikindi* olduğu için ona ara demişler, *gece ile gündüz arasında Sabah* Namazı olduğu için ona da bu yönünden ara namazı demişler, orta namazı demişler.

Salât-el Vûsta Esmâ Âleminin Namazıdır ki;

Ef'al Âlemi ile Sıfat Âlemi arasındadır. Vasıtadır, Vustâ'dır yani. Ef'al Âlemi ile Sıfat Âlemi arasındadır.

Yani Esmâ Âlemin namazı Salât-ı Vûsta namazı ara namazdır.

Kur'ân-ı Kerim'de **"Hafizû salavâtullahi ve salâtel vûsta"** diye geçer Âyet. Yani namazlarımızı muhafaza ediniz. Beş vakit namazınızı muhafaza ediniz ve Salât-ı Vûsta'ya da devam ediniz der. İşte bu Esmâ Âlemi'nin namazı.
Şimdi burada bırakalım sürede doldu zaten sonra devam ederiz.

05. Mustafa Gustavo

Bismillahirrahmanirrahim.

Bu akşam 19.12 Pazartesi akşamı Gustavo kardeşle ve Cem evlatla beraberiz. Gustavo'nun bir, iki soruları var. Onlarla sohbetimize devam edelim. Cenâb-ı Hak her birerlerimize akıl, fikir, zeka, gönül genişliği nasip etsin. Cenâb-ı Hakk'ın muradı üzere bu mevzuları bize idrak ettirsin. Nefsimiz ile değil Hakk'ın muradı üzere olan yönüyle idrak ettirsin inşallah. Şimdi kendileri ihtifal mi diyorlardı Mevlâna İhtifal'i Şeb-i Âruz'da oradaydılar. Cumartesi akşamı idi zannediyorum oldu. Oradaki yaşantılarında daha evvelce Şems'i ziyarete gittiğinde böyle bir hâl olmamıştı. Bu sefer böyle bir değişik hâl oldu, nedir? Diye soruyor.

Selâtel vusta esma alemi namazı, devam.

İşte bizde dedik ki; Daha evvelki sohbetlerde o izah edildi. Salât-el Vûsta ara Namazı Ef'al Âlemi ile Sıfat Âlemini arasında Esmâ Âlemi'nin namazıdır, yani kıldığı namaz o. Her ne kadar ki, Ef'al Âlemin'deki alimler Salât-ı Vusta'yı İkindi veya Sabah Namazı olarak belirtiyorlar ise de zâhiren oda doğru. Neden? Çünkü ikindi; öğlenle ve akşamın arası. Sabah Namazı da; gündüz ve gecenin arası. Fiziki benzerlikten Şeriat Mertebesin'de bu doğru ama bâtınında hakikatında Ef'al Âlemi ile Sıfat Âlemi arasındaki Esmâ Mertebesinin Namazı.

İşte bu namaz fiziki mânada sadece hareketlerle yapılan bir namaz değil, ilave olarak bilgi, içersinde o mertebenin **bilgisi ve muhabbeti** var, yani **latîf** bir namaz.

Şimdi vaktiyle Salât kitabında tarihi de vardır, orda tarihiyle birlikte vardır;

Hz. Şems'e bende gittiğimde ziyarete, orada bir usul var; Mevlâna Hazretlerini ziyarete gitmeden evvel Hz. Şems'e gitmek gerekiyor. Yani edep, adap üzerine evvela o ziyaret edilir, sonra Mevlâna Hz. ziyaret edilir. Oraya gittiğimde 2 rekat namaz kıldım veya vakit namazıydı neyse eğer bir namaz kıldım. Orda batıni olarak, oranın bir feyzi bereketi olarak, belki şemsin letafetinden, ruhaniyetinden. Şöyle bir namaz hakkında tarif geldi gönlüme, Hazreti Şems'ten.

Namaz bir An'dır;

Bütün Mertebeleri, bütün anları, bütün zamanları içine alan bir An'dır.

Bu sohbet gibi devam ediyordu biraz ama şuanda bu kadarı hatırımda var. Namaz kitabında var orası devam ediyor.

Şimdi sırada ne vardı Namaz hakkında?

Şimdi **Risâle-i Gavsiye** diye küçük bir broşür şeklinde birkaç sayfalık bir değerli yazı vardır. İsmi Gavsiye Risâlesi, Abdülkâdir Geylâni Hazretlerine ait olduğu söylenir ama bazları Muhiddin'i Arabi'ye de mâl ediyorlar. Bir yerde onu da gördüm hatta kitapta basmışlar o şekilde ama genelde bildiğimiz Abdülkâdir Geylâni Hazretlerine aittir, çünkü oradaki tabirler terimler Muhiddin Arabi'nin terimleri gibi değil. Nasıl ama her şairin bir yazı sitili, sistemi vardır. Yazarların da kendilerine ait bir yazar hâlleri vardır. O Kitabı kokladığınız zaman bakarsınız ki, o yazarın kokusu geliyor. Yani onun yönelişleri geliyor. İşte pek Muhiddin-i Arabi Hazretlerinin tavrına benzemiyor Risâle-i Gavsiye.

Orada bahsediyor ki; yarabbi! Yani Abdülkadir Geylani Hazretleri onun lisanından:

“Yarabbi! Senin indinde en değerli namaz hangisidir?” diye soruyor bunu.

Cevap olarak diyor ki; **“ya gavsı rabb'i “**yani **ey Rabb'ın Gavsı**.

Öteki **"yarabbi"** diyor, yani **benim rabbim.** O da *Rabb'ın Gavsı* diye, yani ona hitap ederek; **"Benim indimde en değerli Namaz; kılanın içinde kaybolduğu Namazdır"** diyor.

Onun altına **Hazreti Ali'nin Namazı** da diyelim altına. Diğeri **Arifin** namazıydi.

Mesnevi i Şerifin bir bölümünde Şerh ederken Avni Konuk şöyle bir tarif ediyor namazı.

Gafilin Namazı; Gayp'da olan Hakka'dır. Arifin Namazı ise; Hâzır olan Rabba'dır.

İkisi de bir Namaz ama arada ne kadar büyük fark var.

Gafil: Kendinde olmayan, hayalde olan, taklit olarak ibadet eden, hayalde olan, hayalât olan, ötelerde olan, uzakta olan.

Terzi Baba: Soracak bir şey var mı bu hususta?

Efendim diyor ki: Namazı anlamanın şu yönlerini diyor anladım diyor;

Bir Kalbimizle gönlümüzle Allah'a doğru Namaz kılmak onu algılamak var. Bir gözümüzle birşeyler görerek algılamak var. Birde Allahın gözüyle neler yaptığımızı algılayarak ibadet etmek var. Bu üçünü anladım diyor.

Terzi Baba: Peki hazırda olan Rabb'a kılar. Yani Ârif hazırda olan Rabb'a namazını kılar. Bundan ne anlıyor, hazırda dendiği zaman ondan ne anlıyor?

Efendim diyor ki kendi tecrübesi; Ben Namaz kıldığım zaman diyor, ben kendim namaz kılıyor gibi hissetmiyorum, Hakk kendi kendine Namaz kılıyormuş gibi hissediyorum

diyor, bu benim hissiyatım bu şekilde dedi.

İlk başladığım zaman diyor Terzi Babayla Namaz kılmaya çalışırken diyor, sağdan soldan her yerden bir şeyler geliyordu dikkat edemiyordum o yüzden sizden yardım istemiş nasıl durdurucam bunları diye. Diyor ki; yıllar boyu herkese sordum bu dikkatimi nasıl toparlıyacam diye ve sadece namaz kılmaya çalışmakla geçti diyor hayatım. Şimdi diyor, gerçekten namazı kıldığımı hissediyorum diyor, farklı olarak geçmişten. Anlatmak çok zor, diyor ne olduğunu çünkü kelimelere dökmek zor diyor.

Ben şey diye sordum önünde olan bir Allah'a mı dua ediyorsun dedim, öğle mi namaz kılıyorsun? dedim.

Hayır dedi. Allah hem önümde, hem içimde, hem arkamda, benimle o namaz kılıyor.

Terzi Baba: İşte hazırda dediği İrfân ehlinin ondan bahsediyor.

Şimdi evvelce Gustavo namaz kılıyordu, yani beşeriyetiyle kılıyordu ve onda bir sürü gelenler oluyordu ki gelir.
Şimdi; **Namaz Gustavoyu kılıyor.**

Yani Namaz kendisi bir Can'dır, bir varlıktır. Yani kendisi bir hayattır. Biz zannediyoruz ki, biz üretiyoruz namazı, yani biz kılıpta; kılmak demek işte genelde yapmak manasına. Aslında kılmak diye bir fiil yapmıyoruz biz orda, kılmak dilemek manasına. Biz kılmayı namazın fiiline yorumluyoruz, yapılışına yorumluyoruz. Halbuki kılmak dilemek, niyet etmektir, namazın kendisi değildir.

Gustavo: Efendim geçen geldiği zaman kendisine, İnsanlara Psikolojik konularda biraz yardımcı olmasını öğütlemişsiniz. O da etrafıma baktığım zaman İnsanların acı çektiğini veya sıkıntı yaşadıklarını hissedebiliyorum ve içimde bir şey açığa çıkıp gönlümde, ben değil nefsim değil diyor, onlar için dua ediyor diyor. Ve ondan sonra bir konuya atladı ordan.

Gece yatağa gittiğimde diyor. Güçlü bir şekilde Allah'ı hatırlıyorum diyor ve içimden bir şey, bana ait olmayan bir şeyi çok ciddi bir şükran hissiyle doluyor, diyor. Ama bu bana ait değil diyor. Benim Nefsim vaya benim başka bir şey mi? Onun içinde yok diyor, O dua ederken de yardım ettiği insanlarla ilgili, orda da içimden birşey çıkıp yükselip göğsüme doğru doluyor, oradan dua ediyor, şeklinde söylüyor.

Terdi Baba: O işte hissettiği şeyler Ayanı Sabite'sinin Hakikati olan İlahi benliği, fiziki benliği değildir.

Şimdi; **Nefsi benlik, İzafi benlik, İlahi benlik.**

Şimdi o, Nefsi benliği geçmiş. İzafi benlik üzerinde çalışıyor, yani onu da yok etmeye çalışıyor. Ulaşmaya çalıştığı yer İlahi benlik. İlahi benliğinde vurultuları var.

Gustavo: Efendim bir rüyasın dan bahsetti. Rüyasında bir tane bayan geliyormuş, çok temiz giyimli şık giyimli biri, arapça konuşuyormuş kendisiyle ama hiçbir şey anlamadığını söyledi konuşmadan. Önce kendisine üzüm veriyormuş, böyle büyük bir salkım olarak üzüm vermiş ondan sonrada özetle.

Terzi Baba: O bayan mı vermiş, yani üzümü bayanmı vermiş?

Gustavo: Evet bayan vermiş.

Terzi Baba: Olur ya, üzümü gustavo bayana vermiştir de, onu soruyorum.

Gustavo: Arkasından da Efendim, Et vermiş. Çok değişik şeyler hissettim diyor, bugüne kadar kimseye de anlatmadım bunu diyor ve anlatamıyorum ve kelimelerle ifade edebileceğim hâl değil diyor, anlamadığı için de çok üzülüyormuş.

Terzi Baba: Anlaşılmayacak bir şey yok, bulunduğu dersin halleri onlar, bulunduğu dersin işaretleri, haberleri.

Efendim diyor ki; Bu öncelikle çok net bir şekilde söylemek istiyorum ki. Bu ben değilim de, diyerek başladı cümlesine. Başka insanlarla ilgili başka bazı izlenimler edinmeye başladım dedi, şu şekilde açıkladı. Karşımdaki insanın ne düşündüğünü, kalbinden ne geçirdiğini hissedebiliyorum dedi ve bazen dedi sormak istediğim birşey oluyor, onu aklımdan kalbinden geçirdiğim zaman, karşımdaki cevap veriyor o soruya. Şeklinde bir şeyler söyledi, orada bıraktı.

Ve böyle mutluluk verici bir şey veya kolay bir şey olmadığını çoğu zaman acı verici bir şey olduğunu söylüyor.

Terzi Baba: Çok fazla durmasın onların üstünde, bilsin geçsin, meşgul eder çünkü.

Şöyle derler; **Seyrancısın, hemen seyranın eyle.**

Yani yolcusu sen, yolunu götürmeye bak, eğlenme yolda.

Şimdi **Namaz Mertebe olarak üç aşamalı** Kur'ân-ı Kerim'de belirtildiği üzere.

Birincisi; Kıldığımız fiziki namaz,

İkincisi; Gustavonun kıldığı, anlatmaya çalıştığı ***kendisinin olmadığı*** *bir namaz.*

Buna **Salat-el Vusta** deniliyor.

Üçüncüsüne ise; Salaten Daimeten, Salât-ü Daimun diyorlar ve Âyet-i Kerimelerle sabit olan hususlar.

İşte Salat-ı Vustayı idrak eden kimseye, Salaten Daimeten; yani Salatı Daimunun yolu açılır. Salatı Vusta ya gelmeden oraya zaten hiç ulaşamaz.

Birde bunun ötesinde; **Zat namazı** vardır. **Miraç Namazı'dır** onunda ismi.

Kişinin zatıyla, Hakk'ın Zatına kılınır. Peygamberimizin işte Miraçta kıldığı namaz o dur.

Gine Peygamberimiz miraca çıktığı zaman Cenâb-ı Hak

ona 50 vakit namazı Farz kıldı Ümmetine bildirmesi için. Dönüşte Mûsa Aleyhisselâma rastladı sordu. Bu hadis namaz kitabında da var. İşte uzuyor da, özet olarak döndü geriye 40 a düştü, tekrar geldi gene yapamazsın 30 a düştü, tekrar döndü gitti 20 ye düştü, tekrar 10 a düştü, tekrar gitti geldi 5 e düştü. Mûsâ aleyhisselâm bunuda yapamazlar dedi, onuda daha azalt ama Efendimiz dedi; gidemem daha fazla.

Şimdi burada özetleyerek birşey çıkıyor Cenâb-ı Hak evvela 50 vakti farz kıldı ve bunuda Peygamberimiz aldı kabul etti ve yeryüzüne indi, yani döndü inmeye yola çıktı, yani Hakkın huzurundan ayrıldı, yani kabullendi. Bu bir Hüküm'dür, bu hiçbir şekilde kalkmaz bakın şimdi.

Tekrar en sonda 5 e indirildi oda bir Hüküm. Ancak yukarıdaki hüküm bâtında kaldı, ilk hüküm 50 vakitlik. Zâhirde uygulanan son 5 hüküm oldu. Çünkü son gelen emir. Uygulanan odur, diğerlerini nesh eder, kaldırır ama Cenâb-ı Hak'ta böyle birşey olmayacağına göre, o 50 vakit bâtında kaldı, 5 vakit zahire çıktı, yani faaliyet sahasına geçti.

İşte bunun birisi asgari müşterek, birisi de azami yükseliştir.

Eğer bu 2 hüküm olmasaydı, insanlık âlemine haksızlık edilmiş olacaktı. Şöylece 5 vakit, elli vakte göre 10 da 1 hükmünde. Eğer bir insanın gücü yetmeyecek oldu ise insanlığın, insanların arasında bir sürü kabiliyette olanlar var. Yani değişik kabiliyyette olanlar var, gücü olmayanlar var, zamanı olmayanlar var, bir sürü hallerde olanlar var.

Eğer 50 vakit genele âmir olsaydı, yapamayacak olanlara haksızlık edilmiş olurdu.

Eğer 5 vakit mutlak olsaydı, yapacaklara haksızlık edilmiş olurdu.

İşte namazın 5'i asgari, 50'si azami. Arasında dolaşan kişi, kabiliyetine göre nereye çıkabilirse, çıkabilmesi serbest. O halde iki şekilde olması ortaya adalet hükmünü getirdi.

İşte kim özel çalışmalarla ne kadar gayret ediyorsa, bu 50 ye yükselmeye, buda Mirac ehli olmaya namzet olmuş oluyor. Ancak bu 50 vakit fiili ve fiziki olarak değil. Fiili ve fiziki olan 5 vakit. Beş vakit namazda kişi bakın her yönüyle Hakk'ın huzurunda. Bedeniyle, ruhuyla, canıyla işini bırakmak suretiyle; yani her haliyle Hakka tahsis edilmiş bir 5 vakit namazdır. Bu 5 olmasıda her Mertebe, Hazret mertebeleri için; Ef'al âlemi, Esmâ âlemi, Sıfat âlemi, Zat âlemi, İnsân-ı Kâmil Mertebeleri orada günde beş vakitle temsil edilmiş oluyor.

Bunun dışındakiler; Tefekkür Namazı olmakta. Şimdi bir kimse günlük hayat seyrinde Cenâb-ı Hakk'ı ne kadar şuurunda tutarsa, namaz rekatlarını o kadar artırmış oluyor.

Peygamber Efendimizin sünneti seniyesiyle, imam efendiler cemaat dizildiği zaman arkaya dönerek onlara bir ikazda bulunuyor; **"Saflarınızı sık tutunuz aranıza şeytan girmesin."** İşte biz bunu sadece camiye ait bir hadisi şerif zannediyoruz. Bu 24 saat, yani hadi uyanık olarak diyelim, yaşadığımız sürece hep tatbik edilicek bir hadisi şeriftir. Şimdi saflarınızı sık tutun dendiği zaman biz namaz safını hemen aklımıza getiriyoruz. Halbuki **saflık, temizlik** demektir ayrıca. Ya Hakk'a yönelme, dünyadan uzaklaşma, **Hak ile saflaşma**. Yani dünyadan saflaşma, temizlenmek hükmündedir.

Saflarınızı sık tutunuz demesi, saf hallerinizi sıklaştırınız aranıza şeytan girmesin, ne demektir?

Şimdi diyelimki saat 11 de rabbimiz aklımıza geldi. Kendinizden biraz attık dışarıya dünyalığı, rabbımızla muhabbete girdik. Ordan bir mania geldi 15 dakka sürdü durum gitti. 1 saat 2 saat geçti bizde yok, 2 saat sonra rabbimiz aklımıza geldi gene, işte safın arası açıldı.

Saflarınızı sık tutunuz dediği: **Saf hallerimizi, safiyet, Nefs-i Safiye de olan hallerinizi sıklaştırın, sıkılaştırın ki araya nefis girmesin, şeytan girmesin.** İşte bu saflarımızı ne kadar sıklaştırırsak 50 vakit namazımıza o

kadar ulaşmış oluyoruz. Namazdan kasıt; Hakk'ın huzurunda olmak. Tefekkür ile düşünmekte Hakla beraber olmak, yani Salât hükmünde.

İnsân-ı Kâmil'de yazar baş taraflarında, Abdülkerim Ci'li Hazretleri'nin kitabında. Peygamberimiz Mirac-ı Şerife çıktığı zaman önünde bir perde vardı. Bir perde geldi geçtikleri bir yerden geçerken.

Sordu; **Ya Cebrail! Ne var bunun arkasında?** Açmak istedi.

Cebrail Aleyhisselâm dedi ki;

Dur! Rabbin Namazda.

Hadisi şerif sahih, bunlar tabi şeriat kitaplarında bu hadisler yok. Onlar bu sahalarda ilgili olmadıkları için onları almıyorlar. Kutsi hadisleri pek alamıyor zahir ehli, ancak fıkhî mânada hadisleri alıyorlar ama İrfân ehli bunları alıyor, biliyor, buluyor. Bu hususun bizim "*Vahiy ve Cebrâil* "kitabının başlarında burayla ilgili bölüm vardır. Vahiy ve Cebrail'in başında bakılabilir oraya. Bu hâdise hocam, gerçekten çok enteresan bir hadise. Peygamberimizin başından geçen tatbik eden bir hadise, yani ilahi sünnetlerden, bakın fiziki sünnetlerden değil.

Gustavo: Efendim şeyi soruyor; Rabbin perdenin arkasında namaz kılıyor ne demek?

Terzi Baba: İşte o "Vahiy ve Cebrail" kitabında biraz daha izahlı var. Baş taraflarında var bir bölüm olarak birkaç sayfalık. Ancak özetle bakalım.

Şimdi Peygamber Efendimiz herşeyin öncüsü, önderi ve tatbik edicisi olduğu için ne söylemişse nasıl hareketler yapmışsa, yani nasıl tatbikat yapmışsa onları bizler için yapmıştır. Bize örnek olsun diye yapmıştır, yoksa kendisinin ihtiyacı olması bakımından değildir.

O gece yani Miraç gecesi Aleyhissalâtü vesselâm

Efendimiz Miraca doğru çıkıyor iken; **Fenâfillah Mertebesinde** idi, beşeriyetinde değildi yani. *Hak'ta fâni olmuştu.* Aksi halde o halleri çekemezdi zaten. Hani beşeriyetinde olsaydı dayanmazdı o hallere. Onun için ***beşeriyetinden fani, Hakta fani, Hak ile Hak olmuş diyelim ona.*** Bâki değil daha henüz.

İşte kendisi orada Fenâfillah olduğundan, yani Hakta fani olduğundan ve kendine ait bir **bâkiye kalmadığından,** emirleri yapacak durumda değildi.

Ölmüş bir İnsan birşey yapabilir mi?

Gerçi daha henüz o devrede namaz farz olmamıştı ama onlar Sabah ve Akşam namazlarını devam ediyorlardı. Farz olmadığı halde Hanîf dinine göre namazları vardı, ama 2; sabah, akşam ifa ediyorlardı.

İşte Miraca çıktığı zaman namazını kılamayan Efendimiz, vekili olarak; Dur Rabbin senin Namazını kılmakta, diyor.

Eğer Peygamberimiz kendinde olsaydı, zaten oraya çıkamazdı. Oraya çıktığı için, kendinde olmadığı için ama üzerinde hüküm olduğu için o namazın kılınması gerekiyordu. Cebrâil aleyhisselâmında şehadetiyle ayrıca. Bu hayali bir şey değil, sonradan ilave edilen bir şey değildiir. Ancak verilen ifade çok enteresan ve çokda güzel. Tabi hepsi güzel, herşey güzel. Şimdi perde varsa, o perde arkasındakinin görülmemesi için çekilmiştir. Şimdi hem perde var, hemde perdenin arkasından haber veriliyor. Dur rabbin orada namaz kılıyor diye. Şimdi perdeye gerek varmı o zaman?

Yok! Ama hadise o kadar güzel anlatılıyor ki; Yani **hem perdeliymiş, hem perdesizmiş gibi.** Gaflet ehline o perde, perde olarak kalıyor. Ne kadar açık olarak anlatılsada. Ama irfân ehline zaten arkada ne olduğu belirtiliyor. Açık olarak, şüpheye yer vermeyecek şekilde.

Dur Rabbin namazda! Allah namaz kılıyor, demiyor bakın onu ayırmamız lazım. Allah namaz kılıyor dese olmaz,

Rabbın namazda diyor.

Şimdi **Rab Mertebesi**, **Rububiyet Mertebesi** zaten **terbiye ve faaliyet mertebesi**. İşte Peygamber Efendimizin kendine ait olan **Rabbi Hassı** ki; **O Allah ismi**.

Rabbî hassı vekâleten; **Vekil olarak Sûret-i Muhammediye'nin işini görüyor orada. Kendi hakikatı olan kendi Rabbı, suretinin görevini orada kendisi latîf olarak mâna âleminde faaliyete geçirmiş oluyor. Yani ibadeti yerine gelmiş oluyor, Fenafillah Mertebesinde olduğu halde.** bak ne müthiş hadiseler.

Bu sonra bizler için daha sonra gelenler için neyi ifade ediyor?

Şunu ifade ediyor: Bir Salik bakın gerçek mânada bu seyri yapıyor ise, onun ayağıda birgün o sahaya gelir. Gerçi gökyüzüne miraçlara Peygamber Efendimizin aynısını yapacak durumda değildir. Tabi o ona ait ama kendi kabiliyeti içerisinde bu seyri yapması gerekiyor. Gökyüzüne çıkarak değil de, kendi beden mülkünde yapması gerekiyor. İşte bir zaman geliyor ki, kendisi mutlak mânada; **Fenâfillah'ta fâni oluyor ve aciz kalıyor.** Hiçbir şey yapamıyor, Hak'da fâni oluyor. Kendisi ölmüş olan bir kimsenin üstünden nasıl farziyet düşüyor ise, o anda o; o süre içerisinde o kişidende bu farziyet düşüyor. Ama bu öyle kolay yenilcek yutulcak birşey değildir, mesuliyetli bir iştir. Gerçeğiyle olursa, lafıyla bilgisiyle olursa, ben Fenâfillah'dayım, benden şu düştü, bu düştü yok. Kişi ancak onu kendi bilir veya götüreni bilir onu, oda oraların farkında ise biliyorsa oralarını, o sahaları biliyorsa.

İşte o zaman o kişinin Rabbı, kendi Rabbı Hası; Dur rabbin namazda. Diye o dervişin vekili olarak Rabb'i namazını kılar. Allah değil yalnız, Hak değildir, Rahmân değil. Rububiyet Mertebesi itibariyle terbiye edeni. O esmâsı yönüyle onun vekillidir zaten. Vekaleti olarak yine Allah'ın emri yerine gelmiş olur.

Soru: O tutan eliniz, gören gözünüz gibimi??

O daha üstünde bu hadisenin. O daha üstünde bir hadis. Attığın zaman sen atmadın gibi, bunlar **Zat Mertebesi "ve ma rameyte iz rameyte velakin nema rama"** bunlar çok müthiş ifadeler. Şimdi burada anlatabildiğin kadar anlat, biraz uzun oldu

Gustavo: Efendim şeyi soruyor. Dediniz ya hani Rabbin senin namazını kılıyor dediği zaman doğru olarak, Allah senin namazını kılıyor diyemeyiz, demiştiniz. Neden? Diye soruyor.

Terzi Baba: İşte faaliyet sahası Rububiyet Mertebesi eğitim ve faaliyet sahası olduğu için o isim geçerli orada. Rahmaniyyet mertebesininde namazı var ama o **Bekâbillah'ta**, burada **Fenafillah'**dayız.

Bu hakikatin daha iyi anlaşılması için kişinin evvelâ Kevser suresinde bahsedilen "Fesalli lirabbike/Rabbın için namaz kıl" hakikatinin hangi Rabb için olduğunun bilinmesine bağlıdır ki, irfani bir yaşam ve hakiki abdiyyetlik hali ve mertebesidir.

Bu konuyu istismar edenleri söyledim efendim ona güldü. Fenafillah'a gelip benim artık namaz kılmama gerek yok diyen insanlar oluyor bu konuda çok dikkatli olmak gerektiğini söylüyor efendim.

Terzi Baba: Eh Nefis işte. Evet vaktimiz doldu burada yine keselim sonra devam ederiz inşallah.

06. Salâtu Daimun

Kaldığımız yerden devam edelim. Bir Salât mevzusu vardı. Bu akşam yine 19/12/2011 pazartesi akşamı. Cenab-ı Hakk gerçek mânada islâmın beş şartından birisi olan namazın, yani salâtın hakikatini bize nasip etsin. Sadece suretimizle değil, siretimizle de, bâtınımızla da, ruhumuzla da namaz kılanlardan eylesin inşallah. Ve namazını miraç edenlerden eylesin. Şimdi, demin namaz mevzusunda bir yerimiz vardı. Namazda Fâni olmak. Siz yoktunuz. Risale-i Gavsiye 'de şöyle buyuruyor: Ya Rabbi, ya Gavsin Rabbi diye

Abdülkadir-i Geylani Gavsul Azam Hazretleri Risale-i Gavsiye'de. Çok müthiş bir eser o. Yorumu da biraz zor, anlayışı da biraz zor ama ufuklar çok geniş. Çok büyük ufuklar açıyor.

"Senin indinde hangi namaz daha hayırlıdır? Daha sevimlidir?'' diyor.

Rabbi de diyor ki: **"Ya Rabbi Gavsi"** *Yani Rabb'in Gavsi!* İsim olarak söylemiyor da, benim gavsım mânasında "Rabbın Gavsi'' diyor. O, Rabbin Gavsi kendi yönünden söylüyor.

Cenâb-ı Hakk'da: **"Rabbin Gavsi",** benim Gavsim diye; **Gavsiyyet mertebesinden Rububiyyet mertebesi.**

Kendisi Gavs: "Benim Rabbim" diyor. Rab da ona: "Gavs" diye hitap ediyor. Ne müthiş ifadeler. **"Hangi namaz indinde daha sevimlidir, daha hayırlıdır?"** dediği zaman.

Rabbi de diyor ki: **"Ya Gavs, benim indimde en hayırlı, en sevgili namaz, kılanın içinde kaybolduğu namazdır."** diyor.

Hz. Ali efendimizin de iki namazı vardır. Mevzusu olur tarikat sohbetlerinde, işte böyle meclislerde.

Bir gün Aleyhisselâtü Vesselam Efendimiz buyurmuş ki: **"Kim bana içinde dünya olmadan iki rekat namaz kılarsa, ona bu hırkamı vereceğim"** demiş.

Herkes merakla ama samimi olmak şartıyla gidiyorlar, namaz kılacaklar. Abdest alıyorlar, hazırlanıyorlar. Kimisi elhamda "essalamü aleyküm" diyor çıkıyor namazdan, kimisi rükuda, kimisi secdede çıkıyor. Namazı bitiren yok. Bir Hz. Ali Efendimiz namazını bitirmiş gelmiş. Kıldığı zaman geliyor.

Efendimiz soruyor: "Ya Ali bitirebildin mi? Kıldın mı?"

Hz. Ali efendimiz: "Efendim, kıldım ama selâm vereceğim zaman aklıma bir şey geldi. Hırka-ı Yemani mi, Şâmi mi? Hangisini vereceksiniz?" Ama bu dünyevi bir şey olmadığı

için notu almış. Çünkü dünyalık bir şey değil. Bir de Hz. Ali efendimizin bir başka şekilde kıldığı namaz var. Bilindiği gibi bir savaşa gidiyorlar. Savaş esnasında ayağına bir mızrak saplanıyor. Ok, neyse işte o günün savaş aletlerinden. Çıkaramıyorlar bir türlü. Okların, mızrakların ucu üçgen, geniş, sivri. Balık oltaları gibi. Çıkarken paralayarak çıkıyor, çok zor almak, mutlaka ameliyat gerekiyor. Durulmuyor bir türlü acısından, ağrısından.

Sonra diyor ki, Hz. Ali efendimiz: *"Ben namaza durayım, o zaman çıkarın siz bunu."* Allah-u Ekber, namaza duruyor. Pat diye alıveriyorlar. Haberi bile olmuyor. İşte bakın, aynı kişi, iki namaz. Namazın birinci olanı hırka ile ilgili. Hz. Ali efendimizin yetişme çağlarında olduğu, kıldığı namaz. Diğeri ise daha kemalde olduğu çağlarında kıldığı, namazda kaybolduğu süredeki namaz. Yani Fenâfillah hükmünde. Kendinde bir şey kalmadığından bir acı duymuyor.

Şimdi bir de **Efendimize ait olan Miraç gecesinde ve Bekâbillah'da** olan namaza bakalım. O peygamber efendimize ait. Tabi onun ümmetinden de herkese oraya yol var. Ama onun Bekâbillah'da kıldığı namazı diğer fertlerin kılması mümkün değil. O kemalatta, o yücelikte kılması mümkün değil. Ama yolu kapalı değil. Yani kişi; kabiliyeti, özelliği, gayreti nereye kadarsa onun benzerleri yapılmakta. Yol açık.

Bekâbillah; Hak'ta Bâki olmak, Hak'la Hak olmak yani.

Cenâb-ı Hakk'ın bu âlemlerdeki ism-i Azam'ı "Muhammed" ismidir.

Bâtın âlemindeki; **Latif âlemdeki ismi** ise **"Hû"** ismidir.

"Hû"; Bâtın, latif âlemde Cenâb-ı Hakk'ın İsm-i Azam-ı, büyük ismidir.

Zâhir âlemdeki İsm-i Azamı ise "Muhammed'dir." Yani en geniş tecelli sahası.

Miraç gecesinde Peygamber efendimizin bir namazı var.

Hakkın huzurunda, bâtın âleminde, mâna âleminde, Zât'ının huzurunda. İsimlerin ve sıfatların üzerine geçilmiş mahalde.

Allah'ın zâtında, Zât Mertebesinde. Yani Uluhiyet Mertebesinde kıldığı bir namaz var kendi tarifiyle. Orada okunan bir **Ettahiyyâtü** var. Bize verese, miras olarak biz de okuyoruz onu. Ancak onun, herşeyde öyle yaptığımız gibi taklidini yapıyoruz. Lafzını yapıyoruz. Ne dediğimizin pek farkında olmuyoruz. Ezberimizde var. Arapça zâhir manasıyla açık. **"Ettahiyyâtü lilllâhi vesselavâtü vettayibât."** Bunun Türkçe meâli açık. Ama bâtını açık değil. Bâtını da açık ama irfan ehline açık. Gaflet ehlinin batındaki yaşantısını eğitimi olmadığı için zaten anlaması mümkün değildir. Açık olarak anlatılsa da mümkün anlaşılması hemen değildir. Çünkü idrak ve anlaşılması için bir Arif kontrolunda eğitiminin yapılması lâzımdır. Bir şekeri tatmamış olan bir kimseye şekeri gösterseniz, tarif etseniz. Şu öyledir, şöyledir diye. Tatmadığı için anlayamaz yine. Gözünün önünde olduğu halde. Öyle diyorlar ya **"Men lem yezuk, lem yu'raf," "kim ki tatmadı, idrak edemedi."** Yani türkçesi "tadan bilir, tatmayan bilmez" diye ifade edilmektedir.

Şimdi şurada hepimiz bir an dünya şartlarını bırakalım. Ev, çoluk çocuk, dünya, makam mevki ne varsa…Kendimizi mâna olarak görelim. Sadece latif, ruh olarak görelim ve yükselelim biraz. Hakk'ın huzurunda olduğumuzu düşünelim. Aslında hep öyleyiz de, beşeriyetimizden biz kendimizi kendi huzurumuzda zannediyoruz. Dünya kayıtları aklımızda yer ettiği, orada yer tuttuğu sürece bizi hep aşağıya çeker, ayaklarımızdan çeker. Yukarıya çıkmamıza mâni olur.

Gökyüzündeyiz, latif bir âlemdeyiz. Hakk'ın huzurundayız ve o Latif âlemde ibadet ediyoruz. Namazın, iki rekat namaz diyelim, miraç namazı zaten bizde de öyle. İki rekat namaz kılalım nafile hükmünde. Namazın tahiyyâtına oturduk. Gökte bir platform üstündeyiz. Şimdi orda diyoruz ki, ettahiyyatü diye tesbihattan sonra, diğerleri okunduktan sonra ki, orası Makam-ı Muhammedidir.

Ettahiyyât, Makâm-ı Muhammedi'dir. İnsanlık âlemi ettahiyatüye kolay ulaşamadı, ulaşmadı.

Namazın;

Ayaktaki; Kıyam Mertebesi; Mertebe-i İbrahimiyet. Namaz onunla başlıyor. Tevhid de onunla başlıyor. Tevhidin babası.

Rüku kısmı; Museviyyet mertebesi.

Secde kısmı; İseviyyet.

Bunları yan yana yazdığımızda; **elif, dal, mim = Adem.**

Yani bir kişi hiçbir dua okumasın. Olur ya, kabiliyeti yok, sağırdır, kördür, okuma, yazma bilmiyordur. Duymadığı için de dışarıdan öğrenemiyordur. O saf bir niyetle namazını kıldığında kendini mühürlemiş oluyor. Mührünü basıyor ben **"Adem'im"** diye. Şekilleriyle fiili Adem'i yaşıyor. **Namazın bu bölümleri mertebedir, geçicidir. Tahiyyât ise kalıcıdır.** Onun için orası **Makâm-ı Muhammedi'dir.** Tahiyyâtı kim kılarsa kılsın. Makam o'dur.

Ve tahiyyât en edepli, en nazik oturuştur. En edep üzere oturmadır tahiyyât. Ve **oturan kişi de bedeniyle, vücuduyla "Muhammed" yazmaktadır.**

Tahiyyatta oturan bir kişiyi düşünelim. Başımız **"mim"**, şu dizlerimiz **"ha",** iki topuğumuz yine **"mim"** ve kollarımız da **"dal".** Sağdan da baksak, soldan da baksak her iki taraftan da **"Muhammed"** yazmaktayız. **Zâhir ve bâtın.**

İşte onun için **Tahiyyât; Ümmet-i Muhammed'e ait bir oluşumdur.**

Namaz "Adem" ile başlıyor, "Muhammed" ile kemâle eriyor.

"Adem" yazısı ile başlıyor, "Muhammed" yazısı ile kemâle eriyor.

Zaten bütün hayat da böyle değil mi? **İnsanlık seyri de böyledir.** Adem aleyhisselam ile başlıyor, Muhammed aleyhisselam ile kemâle eriyor.

İşte burada, yani fiili ve fiziki olarak kemâlat, manâları itibariyle kemâlat, yani bâtınları.

Hakk'la bâki olma. Hakk'la birlikte olma.

Fenafillah'da kişi yok. Hakk'da fâni oluyor.

Sonra Hakk'da fâni olan kişiye Cenâb-ı Hakk diyor ki: **"Ey kulum gel bakalım, senin eskiden sana ait olan birşeyin kalmadı. Gel, ben sana yeni bir elbise veriyorum. Bu elbise, benim zâtımın elbisesinden. Giyin bakalım onu şimdi."** O makamda o elbiseyi veriyor işte. Bâki elbisesini veriyor.

Bekâbillah ile Fenâfillah arasındaki fark bu.

Fenafillah'da kişi yok. Artık kişinin kimliği diye bir şeyi kalmıyor. Kendinden, nefsaniyetinden bir şey kalmıyor. Ve bir bütün, zaten bir bütün ama ayrıldığı için, **"halakal mevte vel hayâte"** de ayrıldığı için tekrar **hayate'ye** dönüyor. Döndüğü zaman da Hakk ona yeni bir elbise veriyor. **Kaftan, hullet, uluhiyyet elbisesi**. Hullet dedikleri bu işte. Manevi bir elbise veriyor. Ancak onu daha evvel tanıyanlar, görenler zannediyorlar ki, yine o eskisi. Halbuki eski gitti, bitti. Sûret olarak aynı ama gelen bambaşka birisi, gelen yenisi.

"Halakel mevte" bitti , **"vel hayate"** ve bu hayat bireysel, beşeri hayat değil, **İlâhi bir hayat.** İşte bunlar Evliyaullah, Arif'ler ve Hakk'ın yeryüzündeki temsilcileridir. Allah oldu demek değildir. Orayı yanlış anlıyorlar. **"En-el Hak"** ben Allah oldum diyor, Allah'lığa geçiyor.

Haşa! Hiç Allah, Allah'lığını verir mi kimseye?

Bu bir anlayıştır sadece. Bu hale geldiğinde kişi elini uzatacak, onu yıkacak, bunu kıracak, şunu devirecek demek değildir. Olağanüstü güçlere sahip olacak, demek değildir. Yine kudreti neyse o. On kilo kaldıracaksa, on kilo kaldırır. Ama olağanüstü hadiselerde birçok büyüklerimizin tasarrufları vardır, o ayrı konudur. Âdet hükmünde değildir. Gerektiği zaman olur ve bunlara hiç iltifat edilmez. İhtiyaç

halinde yapan o kişi değildir. Hani Hızır'lık hadisesidir bu aynı zamanda. Hızır yetişti derler ya. Cenâb-ı Hakk dilerse o kulundan, gerçi dilerse Hızırlığı başka kullarından da yapar. Cenâb-ı Hakk için bir zorlama, sınırlama yoktur.

İşte bu **Ettahiyâtü'yü okuyan kişi bu Kırâat'ta kimsedir.** Gerçek mânada okuyan, Hakk'da fâni olmuş ve Hakk'la bâki olmuş. **Hakk'la bâki olduğu için de, Hakk'la konuşacak** duruma gelmiştir.

İşte orda diyor ki; **"Ettahiyyâtü", Efendimizin lisanıyla: "Benim burda oturuşum."**

Ettahiyyâtü, ordaki **"tü" ben** mânasına.

"Benim buradaki oturuşum," **"lillahi"** "Allah içindir."

Burasını yanlış anlıyoruz. Allah'ın huzurunda oturuyorum, başkasının huzurunda değil, başkası için değil. Yarabbi senin için burda oturuyorum zannediyor. Zaten öyle, o da doğru. Ama orada El-Hamd'da olduğu gibi **"Ettahiyyâtü lillâhi" "Allah için."**

Eğer **"Allah'a doğru"** olsa **"Ettahiyyâtü ilallâhi"** demesi lazımdı, yani **"ilâ"** intiha gidiş içindir.

"Elhamdülillâhi" diyoruz. Aynı **"lil"** orda da var. Aynı mâna orda da mevcut. Ama bunlar zâhir ehline göre bir şey değiştirmiyor. Normali bu, kullanılanı bu. Ama tefekkür ehliyse, Hakk'a ulaşmak istiyorsak, bir yerlere gelmek istiyorsak tabi bazı şeyleri aşmamız, kulaç atmamız gerekiyor Hakk'ın deryasında. Çalışması bizden vermesi O'ndan. Çalışmayınca hiçbir şey olmaz. Kesbi olacak ki; Vehbi takviye gelsin. Yani siz bir el uzatacaksınız, yukardan da el uzatılıp çekecek. Aşağıdan el uzatılmazsa hangisi çekecek? Şöyle derler bu sahada, aslında her sahada, bütün başarılarda, çalışma gerektiren sahalarda: **"Çalışanlar kazanamadı ama kazananlar çalışanların içinden çıktı."** Çalıştım illaki bu olacak değil ama çalışmadan da oraya erilecek değil. Hayal yok. Oturduğum yerden bu iş bana gelsin olmaz. İşin diyeti verilecek. Başka çaresi yokt"r".

"Ettahiyyatü; Benim oturuşum." Diyor Efendimiz.

Burada benim oturuşum "lillahi" Allah içindir. Yalnız nasıl ve hangi Allah için? Allah diyoruz da, gerçek Allah mı? Yoksa bizim hayalimizde ki, Allah mı? Ona mı yöneliyoruz? Ona mı hitap ediyoruz? "Lillahi" her ne kadar genel mânasını anlayamayacağımız gibiyse de, hiç olmazsa anlayabildiğimiz kadarıyla. İsimleri ve sıfatları yönünden, kendini tanıyabildiğimiz kadar. Çünkü gerçek mahiyetiyle Allah'ı Z3at-ı itibari ile tanımak mahlukun, kulların işi değildir. Bütün ilim adamları on bin senedir uğraşmışlar. Daha gökleri kavrayamamışız, tanıyamamışız. Onun dışında yedi kat semâ var. Nasıl tanıyacağız bunları var eden o yüce varlığı? Onu bilebildiğimiz kadar, en azından hayalimizden kurtularak, gönülle düşünmeye çalışarak idrak etmeliyiz. İşte onu ne hamd etmemiz mümkün, ne de geniş mânada anlamamız mümkündür. Ama isimleri ve sıfatları yönünden anladığımız kadar, mümkün olan genişlikte anlamaya çalışarak. Bu bizim kazancımız olacaktır.

İşte "ettahiyyatü" benim oturuşum. "Lillahi" Allah içindir, çevriliyorsa. Her ne kadar Allah'lık içindir mânasında olsa da. Allah içindir, başka mânada. Allah'lık içindir, başka mânada. **"Vesselavâtü"** yani **"yaptığım güzellikler"** namazda, ibadette, iyilikler, yaptığım iyi ve tayyip şeyler **"Uluhiyyet Hakikatleri içindir." Allah'lığın işaretleridir.**

"Es selâmü aleyke, ya eyyühen nebî." Diye cevap veriyor Cenâb-ı Hakk.

Makâm-ı Muhammedî ve Makâm-ı Uluhiyyet karşılıklı konuşma yapıyorlar.

İki mertebe kendi aralarında hakikatlerini ortaya koyuyorlar. **"Es selâmü aleyke, ya eyyühen nebî."** Cevaben de Peygamber efendimiz:

"Selamet bizim üzerimize ve salih kullarının üzerine olsun" diyor.

Salihler; iyi ahlak sahibi olan kimseler, Hakk'ın emirlerine

uyanlar.

Salih kelimesinin ve **Amel-i Salih'**in karşılığı şöyle;

Manası Hakk'tan, tatbikatı Halk'tan olan iş salihdir.

Programı da, tatbikatı da Hak'tan olmayan iş, Amel-i Gayri Salih'tir.

Yani salih olmayan amellerdir.

Programı nefsinden olan, Hakk'tan olmayan ameller gayri salihtir.

Orada işte, **Melâike-i Kiram** bütün bunlara şahit olarak: **"eşhedü enlâ ilâhe illallah ve eşhedü enne muhammedün abduhû ve resulühû"** diye mâna âleminde, **Âlem-i Ervah'ta** tasdik etmiş oluyor Peygamber Efendimizin varlığı da, peygamberliği de.

"Âla ibadillâhis salihin" de Hallac-ı Mansur Hazretlerinin söylediği bir söz var:

"Niye tahsisi etti de: **"Ve ala ibadillâhil ecmain"** demedi?

Mademki rahmet peygamberi idi.''

Bu soruyu soruyor. O zaman peygamber efendimizin silueti, ruhaniyeti hemen çıkıyor:

"Ya Hallac, sen bilmiyor musun ki ben vahiy ile konuşurum." Diyor.

Bunun üzerine Hallac: **"Saddakna ya Resulallah, peki bunun diyeti ne olacak?"** Diyor. **"Kellemi veririm"** diyor.

Ondan sonra işte Hallac'ı asıyorlar, kesiyorlar.

Şimdi burası bir başka husus.

Namazın içindekilerde, tahiyyattakilerde *"es-selâmü aleyküm, es-selâmü aleyna"* gibi ve selam verdikten sonra "*Allâhümme entes-selâmu ve minkes-selam, tebârekte yâ zel-celâli vel-ikrâm.."* gibi kelimeler sayıldığı zaman 40 rekatlık bir günlük namazda 94 tane selam çıkıyor. Beş vakit

namazın her biri de bir selam olduğundan, namazın kendisi başlı başına bir selâmet ve selam olduğundan, o halde selamlar 99' a çıkmış oluyor. İşte beş vakit namaz kılan kimse her gün 99 tane selâmet üretmiş oluyor.

Şimdi Esmâ-ül Hüsna'nın da 99 olduğu belirtiliyor. Ya da doksan dokuz değil, bir kısmı doksan dokuz. Tamamı değil, Allah'ın isimleri onlarla sınırlı değil. Sonsuz isimlerinden daha çok faaliyette olanı doksan dokuz tane. Şöyle düşünelim, o selamları üretmek suretiyle doksan dokuz tane şemsiye açmış oluyoruz. Şemsiyeler güneşten, yağmurdan herşeyden korumak suretiyle ve doksan dokuz ilâhi esmadan gelecek olan olumlu ve olumsuz şeylere kalkan olmakta, bizi korumakta. Çünkü esmaların hepsi bize olumlu gelmiyor. Kahhar, cebbar türlerinden bize olumsuzlar, zarar verecek olanlar da geliyor. İşte hangi şemsiyeyi hangisinin muhafazası olarak açmışsak, kahhar esması gelirken şemsiyeye vurarak geçiyor. Böylelikle etrafa yayılıyor, dozu düşüyor. Yine o hükmünü ifa ediyor ama on kiloluk vuracağına, yarım kiloluk vuruyor. Rahmâni olanları, faydalı olanları ise zaten selam esmasıyla artmış oluyor, onlar da geldiğinde olumluluk dozu artmış oluyor.

Selam kelimesi var beş vakit namazda. Bize de lazım olan o. Diğerleri kişilere göre alındığından ölçüleri alınmıyor.

07.Gustavo sorular devam. Salâten daimeten.

Bismillahirrahmanirrahim.

Bugün 20.12.2011 Salı günü yine İstanbul dayız Gustavo ve diğer kardeşlerimizle dünden kalan sohbete devam ediyoruz. Cenâb-ı Hak herbirerlerimize idrak nasip etsin, anlayış genişliği versin inşallah. Sorun şimdi.

Gustavo: Dün konuştuğumuz konulardan namazın 3 çeşidi. Bunlardan birisi **fiziksel**, ikincisi **salat-el vusta**, üçüncüsüde **salaten daimeten** demiştik. Bu üçüncüsünün hakkında biraz daha detay almak istiyor eğer mümkün olabilirse.

Terzi baba: Bilindiği gibi islamın şartlarından olan 5 vakit namaz asgari müşterek olarak bütün ümmetin üzerine farz olan bir hükmü ilahi. Peygamberimiz vasıtasıyla bizlere ulaştırılan ilahi bir hüküm. Daha evvelki kavimlerde namaz kılıyorlardı, ibadet ediyorlardı fakat islamdaki tatbikatı bunların hepsinden kemalde ve en güzel şekliyle olmak üzere bizlere bildirildi. Gerçekten de fiziki mânâda yaptığımız namazın, beden hareketleriyle yaptığımız namazın birde iç dünyadaki ruhsal anlayış ve hareketleri var. Ruhsal anlayışı anladıkta, hareketi nasıl anlayacağız. Ruhun hareketini nasıl anlayacağız.

Şimdi Ruh latif bir varlık olduğu için kesif olan beden gibi bir görüntüsü yoktur. Görüntüsü olmayanın hareketi nasıl olacak o zaman? İşte onun hareketi yine fizik beden üzerinde tesirini göstermekte ve ayrıca akılda da tesirini göstermektedir. Yani şuur ve düşüncede de tesirini göstermektedir. Ruhumuzu ne kadar geniş tanıyabilirsek ki bu Âyan-ı Sabite hakikatinide bilmemize bağlı olan hususiyettir. O zaman o bizim üzerimizdeki tesir sahasıda o kadar genişleyecektir. İkinci ve üçüncü namaz tatbikatları birinci namazın üzerine yüklenmektedir. İşte daha evvelce sadece beş vakit farz namaz olarak fiziken yapmış olduğu ibadet şeklini, sonra **Salat-ı Vusta** ilavesiyle daha da geliştirerek **Esmâ Mertebesi** itibariyle tatbikatına başlayarak. Bunların üzerine de **Sıfat Mertebesi'nin namazı** olan **Salaten Daimeten**, yani daimi namazı eklemesi gerekmektedir.

Soru: Esmâ, efendim dokuzuncu mertebede mi?
Terzi Baba: 9 üstteki onuncu mertebe. Bunun bir ismi de aslında.

Bunlarla birlikte bir dördüncüsü de **Miraç Namazı** olmakta. Yani **Peygamberimizin Miraç gecesi kıldığı namaz** olmakta, oda **Zât Namazı** olmakta.

Dünde kısmen bahsedildiği gibi 5 vakit namazın üzerine kişi ilmî ve irfânî tefekkürünü ne kadar genişletirse daimi namazını o kadar ilerletmektedir. Yani asgari olan beş vakit

farz namazı, azami olan 50 vakit namazın içerisindeki seyrini ne kadar geliştirirse o derece daimi namazını ilerletmiş olmakta. Bu namaz fiziki olmakla birlikte tefekkürde yaşanan, idrakte yaşanan bir namazdır. Namazda olmaktan maksat Hakk'ın huzurunda durmak olduğuna göre, kişi düşüncesi itibariyle de Hakk'ın huzurunda her zaman olabilir. Yani kimin ki; Aklında Hakk'ın varlığı vardır. Ancak ötelerde olan bir Hak değil, kendinde olan Hak. İşte zaten bu onun namazıdır. Ancak beş vakit namazı kılmayanın hükmü buraya girmez. Beş vakit namazı kılmıyor ise de Hakk'ı düşünüyorum ben der ise, bu devamlı namaza girmez bu husus. O hayal de olan bir iş olur. Şartı 5 vakit namazın olması. Yani alt zemin tabanının olması ve o tabandan yukarıya doğru yükselinmesi.

Hani derler ya kişinin uykusu bile ibadettir. Ama kimin? Tevhid ehlinin, mümin olan kimsenin. Neden ibarettir? Uyanık olduğu sürede hep rabbıyla meşgul olduğundan uyku buna kesiklik vermez. Uyandığı zaman tekrar Hak'la birlikte olduğundan aradaki uykuda Hak'la birlikte olarak kabul edilir.

Nusret babam öyle derdi, rahmetullâhi aleyh: **"Oğlum bir kişi gündüz uyanık iken Hak ile birlikte ise, onu koruyor muhafaza ediyor ise uyuduğu zaman da Hak onu korur, muhafaza eder."**

Yani Hak onu koruması altına almıştır. Dolayısıyla bir yerde Hak kuluyla irtibat sağlamıştır, diğeri ise kul Hak'la irtibat sağlamıştır. Şöyle veya böyle irtibat devam etmektedir 24 saat. İşte buda Salât-ı Daimun'dur. Ayet-el Kürsi'de bahseder ya hani **"la tehuzühû sinetün velâ nevm"** *biz uyuruz o uyumaz* işte. Yani *Allah'ı uyku ve gaflet tutmaz* diye orada bahseder. Biz uyuruz, bedenimiz uyur, gönlümüz uyumaz. O ayrı konu ama beden diyelim bunun bir ihtiyacı var. Dinlenmeye ihtiyacı var, o da bir rahmet. Eğer uyku diye bir şey olmasaydı. Cenâb-ı Hak gece diye bir şey ortaya getirmemiş olsaydı biz çatlayıncaya kadar çalışırdık ve stop ederdik. Rahmettir bize bu uyku.

Bir kişi: Bu rüyada farklı bir rüya, o kişinin gördüğü rüyada farklı bir rüya.

Terzi baba: Tabi tabi haliyle.

Kehf suresinde Ashab-ı Kehf'den bahsederken 300 sene Güneş günlerine göre miladi. Hicri ay, kamer günlerine göre 309 sene uyumuşlar. Orada bahsediyorken, diyor ki; Melekler yani Cenâb-ı Hak onları sağlarına ve sollarına döndürerek, değiştirerek uykuları devam ediyordu diye. Burada tıbbada büyük atıf var. İşte orada onlar uyudukları halde bakın onlarla meşguller.

O dediğiniz doğru. İşte ancak bu tür uykuda olanların rüyaları isabetli olur, tabir edilir.

Hak'la birlikte uyuduğu için gelen rüyalar*, olan rüyalar rahmânidir. Nefsiyle eğer uyuyor ise bir kimse onlarda nefsanidir, şeytanidir. Bakılmaz hayal ve vehimdir. Onada lazım olur. Rüya tabirini yaparken rüyayı gören kişinin biraz kimliğini bilmesi lazım kişi.*

Tanıması lazım iç bünyesini. Bir doktorun reçete yazması için hastasını tanıması lazımdır. Yani yakînen kendisi ile ilgili olması lazımdır. Hani bazı televizyonlarda soruyorlar programda: İşte benim efendim doktor bey şunum şunum var ne dersiniz bir şey der misiniz diye. Tabi doktor bey ne yapsın ona yuvarlak, olabilecek olan tahmini, tecrübevi olarak bir tavsiyede bulunuyor ama neticede doktorunuza gidin siz gine diyor. Neden? Çünkü o doktoru tanıyor onu. İşte rüya tabiri yapacak olan bir kimsenin çevresinde olan kişisini. Yani ona bağlı ise, dervişi ise, salik ise onu çok iyi tanıması gerekiyor ve kapasitesini de bilmesi gerekiyor bir bakıma. Onun için bu bilgi Gustavo'ya lazım biraz. Gelen zuhurat/Rüyasını tabir etmesi için o kişiyi tanıması lazım. Çünkü aynı rüyayı 10 kişi görse, 10'unda da mânâ değişik olur. Bizde tavsiye ilacı yazarken aynı hastalıkta olan 10 kişi vardır ama birinin hastalığı başlardadır, birinin ortadadır, birinin ilerlemiştir. Hepsine ayrı reçete yazarsın. Hastalık aynıdır ama seyri başkadır.

Bir kişi: Onun için zaten bir kaide vardır doktorlarda: Hastalık yoktur hasta vardır.

Terzibaba: Aynı şekilde aynı yerden hasta olan iki kişi gelse. Birisi iman ehli olsa, birisi hayal ehli olsa. İkisine de değişik reçete lazım. Hayal ehli olana biraz psikolojik ilaçda takviyesi gerekmekte olacak. Ama iman ehli olana reçete yerine birkaç tane güven verici söz söylediğimiz zaman o yeterli olur, ilaç yerine geçer. Mevzumuz bu değildi ama bunda da bir hayır vardır. Buda lüzumludur. Bir iki kelime daha yapalım sonra devam edelim. Gustavonun sormak istediği birşey var mı bu rüya bahsinde?

Gustavo: Efendim öğrencileri geliyormuş bazen rüya tabiri ettirmeye. Bazen cevap verebilsem de bazen bilemiyorum ne olduğunu. Manasını zaman zaman bilmiyorum ne demek diye cevap veriyorum diyor. Daha iyi anlayabilmek, daha iyi yorulmaya bilmek istiyorum diyor. Direk soru sormadı ama böyle bir şey söyledi.

Terzibaba: Halini anlatmış. O zaman böyle bir şeyle karşılaştığında sana yazsın. O kişiyi de biraz tanıtsın. Yani kaç senelik derviş? Ne kadar bilgisi var? Dışardan birisi mi? El almış mı? Yani elalmış mı derken çevrede mi? Yani halkanın içerisinde mi? gibilerde. Onlarıda bildirirse. Zuhuratın da ne olduğunu söylerse bakarız, yardımcı olmaya çalışırız. Erkek, kadın olduğunu da bildirsin

Efendim diyor ki: Sizden bazı rüyaların yorumunu almıştı ve öğrenmiş onların nasıl yorumlanacağını ama öğrenmediğim bazı şeyler var diyor. Onları da öğrenmek istiyorum diyor.

Terzi baba: Ona verdiğim bir liste olacaktı zannediyorum. O liste de hangi ders hangi rüyayla geçileceğini orda yazıyordur. Ama onlar ders geçirici rüyalar, birde ara rüyalar var. Bu rüyalar geleceğe yön verici, halden bahsedici, durumu gösterici, tasdik edici ayırıcı rüyalardır. Onlar da çok lazımdır. Ancak sadece rüyalara bakılmaz kişinin haline de, yaşantısına da bakılır. Bazen bir derviş bulunduğu yerin çok

üstünden zuhurat görebilir. O zuhuratı gördü diye, o ders ona verilmez. Çünkü o geçici bir hâldir. Bir ışık çakmıştır, bir yıldırım çakmıştır, bir şimşek çakmıştır. Yukarılardan bir tecelli görmüştür o kısa süreli aydınlık içerisinde. Fikir zıplaması gibi gönül muhabbetinin artması gibi, bunlar olur zaman zaman ama o kişinin tam yeri değildir orası. Ancak burada bir güzellik vardır. O kişinin en az oraya kadar ulaşacağı bildirilmiştir. O anda değil ama bilâhare oraya kadar geleceği, en azından ufkunun açık olması demektir.

Bir kişi: Peki yani eğer bir istişare değil ise?

Terzibaba: Değil ise kaynar gider öyle. Yorumlayamaz ki. Tefekkürü varsa biraz. Yani islam içinde şer-î de olsa biraz tefekkürü varsa, inancı varsa, meyli varsa, yani iç bünyede biraz kendi kendine de olsa faaliyetleri varsa Cenâb-ı Hak ilhâmen yuvarlak olarak, cem olarak ona hissettirebilir. Dikkat eder; Galiba burada bir yanlış birşey var bunu yapmamaya çalışayım, neydi bu yanlış yaptığım şey diye araştırmaya başlar. Ancak yani yinede aldanma ihtimali yüksektir. Çünkü rüyanın görüntüleri başka türlüdür izah gerektirir.

Efendim şey diyor: Öğrenci bana rüyasını anlattığı zaman diyor. Nefistenmi kaynaklanıyor rüya, yoksa mistik mi? Hani manevi bir şey mi hemen anlayabiliyorum onu diyor. Öğrenciler zaman zaman rüyalarında beni görüp benimle konuşuyorlarmış dedi. Bende dedim bana her zaman oluyor.

Terzi baba: O biraz alışkanlıktan oluyor tabi, günlük yaşantının aks etmesi oluyor ama yine de hepsinde ayrı özelliği vardır.

Soru: Bu derslerin devam etmesi gibi birşey varmı rüyalarda? Ben mesela dün akşam gittim sabaha kadar ders dinledim, çok da oldu, daha önce de oldu.

Terzi baba: Hangi dersi, yani tasavvuf dersi mi?

Bana biri ders öğretiyor tam kişiyi görmüyorum ama sürekli ders dinliyorum sabaha kadar. Yani hatırlamıyorum

sabah kalktığımda dersin konusunu ama bir şey öğretiliyor bana.

Terzi Baba: İşte gündüzden o yoğunluk içerisinde olduğu için beden ona kurulmuş oluyor. Yani beyin ona kurulmuş oluyor o kurgu devam ediyor, otomatik olarak devam ediyor. Bunlar değişik yönlü olur bazıları hatırda kalır. Hiç bilmediğin şeyler gece aktarılmış olur. İşte Peygamber efendimize belirtildiği gibi: Sen telaş etme, merak etme biz senin kalbine yazıyoruz. dediği o eğitim. Tabi o kadar net olmamakla birlikte yeni bir hüküm de arz etmemekle birlikte ama kişinin ihtiyacı olan bilgiyi o şekil de verirler, melekler vasıtasıyla verirler. Bunlar işte sahih rüyalar olur.

Efendim geçen sene sizinle görüştüğü zaman kendisine çok dokunan bir rüya gördüğünü söylemiş ve rüyayı size anlatmış siz yorumlamamışsınız rüyayı. Ondan sonra yakın gelecekte yaşayacağı bir şeyi görmeş rüyada ve o dönemden sonra o rüyada gördüğü şey gerçekten gerçekleşmiş ve çok güçlü bir etki bırakmış hayatında ama o olay olduktan sonra Terzi baba niye yorumlamadığını o rüyayı anladım dedi.

Terzi baba: Onun için rüyaların hepsi yorumlanmaz kişinin karşısında. Allah hayırlar versin denilir, geçilir. Üzüntü olur sonra yorumlanırsa üzüntü olur, çok üzüntü olur. Bunlar hep tecrübedir, tatbikatlı tecrübe. Bir Nusret babamdan böyle bir hatıra anlatayım, rüya hatırası.

Bir gün sohbete gittim Nusret Baba'yı ziyaret ettimdi. Genel bir sohbet oldu sohbet sonrası ben kalabiliyordum. Eniştemdi benim rahmetli şeyhim aynı zamanda. Yani halamın, babamın ablasının eşiydi. beni evlatları gibi severlerdi sağolsunlar. Bizde kendi babamızın işte halamızın evi diye girer çıkardık ve rahatsızlık duymazdım, onlarda duymazdı benle hatta çok sevinirlerdi gittiğim zaman. Yine böyle bir akşam gündüz sohbetinden sonra, akşam yemekten sonra oturuyoruz bir sohbet mevzu oldu. Oğlum dedi birisi geldi dervişlerden ismini hatırlayamıyorum şimdi

bizim daha gençlik devrelerimizde, yeni devrelerimizdeydi. Bir rüya görmüş dedi, bunu anlattı dedi. Ben düşündüm nasıl cevaplıyayım bunu diye dedi. Hayırlısı olsun dedim bıraktım dedi ve rüya şöyleydi dedi:

"*Bu kişi bir gemiye binmiş, gemide bir hayli yol aldıktan sonra gelmişler bir limana demir attmışlar.*"

Bu rüyayı dedi, ben ona söyleyemedim. Söylersem çünkü dedi çok üzülecek.

Rüyalarda bu hususta bir nezaket daha var bakın. Bu hepsinden mühim Cenâb-ı Hakk'ın haber vermediği bir şeyi. Bakın bir başkasının Cenâb-ı Hak ona emanet ederek verdiği o bilgiyi açması Cenâb-ı Hakk'a karşı en büyük nezaketsizlik olur. Açarlar bunu keramet zannederler. İfşa ederler açarlar. Bakın bu çok yanlış bir şeydir ama bu iltifat görür. aa şunu bildim, bunu bildim vaktinden evvel. Kardeşim sen hakk'ın mektupçu başımısın. Yahut gerektiğinde Hak onu açacak. O hakkın sırrı. Hakk'ın sırrını daha evvel açmak bak, hakk'ın sırrını ifşa etmek olur. Bundan büyük de suç olmaz.

Onun için rüyaların hepsi söylenmez. Neden? Gelecekten haber vermek olur bu. O hakka aittir. Fiilini vakti geldiği zaman o yapacaktır. O fiili bizim, yani herhangi bir kimsenin daha evvelden açıp: Şu zamanda şu olacak, diye söylemesi nezaketsizliktir. İlahi nezakete sığmaz. Şimdi sizin yanınızda sevdiğiniz bir elemanınız olsa. Siz deseniz ki: Şu hastanın 2 aylık ömrü var. Kesin olarak yani. Gerçi hiçbir şey kesin olmaz da misal olarak söylüyorum. Siz istişare ediyorsunuz aranızda. Şimdi o ben iş yapayım kendimi göstereyim diye. 2 ay sonra ölecek bu hastamız dese hasta sahiplerine olurmu. Hiçbir yönden olmaz. Ne ustasına, yani size nezaket yönünden olur. Ne hastaya nezaket yönünden olur. Ama o kendi hava atması için nefsine onu söyler, bende biliyorum gibilerden. Ha işte zuhuratlardaki bu nezaketi mutlaka korumak lazımdır. İşte Gustavo'ya yapılan o.

Herkes zuhurat anlattıktan sonra bir izahat bekler ama bazıları verilir, bazıları verilmez. Eğer bir kimse ısrar ederse.

İşte ben zuhuratımı anlattım nedir bunun manası diye oda nezaketsizlik etmiş olur. Anlatır cevap verilirse verilir, verilmezse verilmez. Ya vakti gelmemiştir, ya onu anlayacak durumda değildir veya zuhuratın yorumu zarar verecektir ona sükut edilir.

O geminin limana girmesi: O kişinin artık ömrünün sonuna gelmiş olması demektir. Limana demir atıyor. Seyahat bitmiş. Nasıl söyleyeyim bunu şimdi ona ben? diyor. Ve neticede hakikaten de kısa bir süre sonra rahmetlik oldu diyordu efendim.

Kur'ân'ın ve hadislerin tasdikiyle ve bildirmesiyle zuhuratların hayatımız üstündeki etkisi çok açıktır. Yani Kur'an-ı Kerim'de tasdik etmekte, hadislerde. Peygamber efendimizin hayatında da bunlar çok açıktır.

Peygamberliğin ilk 6 aylık süresi nedir diyor? (23) 46'da biri rüya yorumudur. Yani onlarla zaten başlamıştır.

Zannediyorum İshak Fassında, Füsus'ul Hikem de rüya hakkında şöyle bir tabirler var:

Ru'ya-ları üçe ayırmışlar:

Keşf-i mücerret, keşf-i muhayyel, hayal-i muhayyel diye ayırmışlar.

Keşf-i mücerret: Yoruma gerek duymadan, ayniyle vaki olan. Rüyada nasıl görmüşse Efal aleminde de öyle çıkan rüyalar. Tecrit edilmiş yani dolaylılıktan tecrit edilmiş keşf-i mücerret.
Diğeri keşif bu, rüyada olduğu için bir keşif bunlar zaten.

Keşf-i muhayyel: Yani yorum gerektiren rüyalar.

Hayali mücerret: Kişinin tamamen nefsinden kaynaklanan, nefsî olan. Hayalî olan rüyalar ki bunların yorumlanması hiçbir şekilde gerek yok. Yorumlanamaz çünkü gerçek rüya değil. Gerçek olmayan bir şey üzerinde de bir gerçeklik kurmak mümkün değil zaten.

Diğer keşf-i mücerret ile keşf-i muhayyel. Keşf-i muhayyel üzerinde ancak yorum gerektirmekte. Bunları da yine Kur'an-ı Kerîm'de: **Yusuf aleyhisselamın hayatında** görüyoruz **Keşf-i Muhayyel** olarak.

Mesela: *"Yedi dolu başak görüyor, yedi de zayıf başak. Zayıf başaklar dolu başkaları yiyor. Nil nehrinden 7 şişman, besili ineğin çıktığını. Arkadan 7 tane de zayıf ineğin çıktığını ve zayıf ineklerin dolu inekleri, şişman inekleri yediğini belirtiyor."* İşte bu ayniyle vaki değil bakın. Keşif ama keşf-i muhayyel. Yani **tabir gerektiriyor** ki, Yusuf aleyhisselamda bunu yapmış ve Yusuf aleyhisselamın bir bakıma hayatı. Yani hayat seyri rüya üzerine kurulu. Yani bu kadar rüyaların hayatımızda Kur'an ve hadis tasdikiyle önemi var. onun için bu yolu yabana atamayız ama mutlaka rüyalarla da amel edilecek diye mutlak bir şartı yok. Yorumlamamız belki yanlış olabilir onun için istişarede gerekmekte. Hem rüyaya bakılacak, hem istişare, hem de kişinin haline bakılacak. Hal ve gidişine, idrakine, anlayışına, açılımların ne olduğuna. 1 kişi takip ediliyorsa. Birlikte olunuyorsa. O kişilerde sohbetle birlikte yükseliyorlar ise idrak ve şuur olarak zaten o meydanda olur. Kişi gösterir halini. Neden gösterir?

Konuşmalarından, sorduğu soruların dan, idrak etti anladığı konulardan onun nereye geldiği anlaşılır zaten. İki yönden değerlendirme yapılarak dersler geçirtilir. Buda işte zuhuratın ayrı bir halidir. Rüyalar bir bakıma ahiret âleminin gerçek olduğunun buradaki müşahedesi, ıspatlaması. Bedenimiz durduğu halde. Bedenimiz sükûn durumunda olduğu halde ama biz birçok yerlere gidiyoruz, birçok kişilerle görüşüyoruz, birçok işler yapıyoruz gece mânâmızda. Demek ki insan denen varlığın bu bünyesi içerisinde başka bir âlemi daha var. İşte bu âlem ahiret âlemi dediğimiz, âlemi latif dediğimiz, âlüm-ul gayb dediğimiz âlemin burada bize ispatlanmasıdır bu gördüğümüz rüyalar.

Yani rüyayı gördüğümüz anda ki, o süredeki yaşantımız: **rüya zâhir.** Yani l**atif olan âlem bize zâhir. Kesif olan bu**

âlem bize bâtın olmuş oluyor. Ahiret yaşantımız için şu mevzuya dikkat etmemiz gerekiyor.

Rüyadan çıktıktan sonra: **Bu âlem bize zâhir, rüya âlemi bâtın olmuş oluyor.**

İşte bu beden perdesi ortadan kalktığı zaman. Uykudaki olduğu hale döndüğü zaman. Devamlılık üzere döndüğü zaman geçeceğimiz âlem. Bu **rüya âlemi bize âlem-i şehadet, bu alem âlem-i gayb olacak.** Kabir ve ahiret halini rüyalarımızdan anlayabiliriz. Yani kabir ve ahiret aleminin gerçek olduğunu, hayali olmadığını ve yaşamın o tür olacağını.

İşte bu rüyalar bize Esmâ âleminden gelmekte. Âlemi misal, diğer ismiyle de misal âlemi denmekte. O yüzden misallerle gelmekte. Misallerle geldiği içinde yorum gerekmekte. Bu yorumu yapmak için de misal âlemindeki varlıkların, dünya âlemindeki karşılıklarının ne olduğunu bilmek gerekmekte. Misal alemindeki varlıklar bu alemdeki varlıklar gibi değildir. İsmide üstünde olduğu gibi misal olarak gelmekte, gelenler aslî olarak değildir. Onun için burada onları döndürmek gerekmekte, yani asıllarına döndürmek gerekmekte.

Mesela yine Füsusu'l Hikem'de misal verirler. Bir kimse rüyasında süt içtiğini görünce, onu ilimle yorumlamak lazımdır derler açık olarak orada belirtilmekte. Süt içiyor, ilim olarak değerlendiriyor. Peki ne ilgisi var diye sorulduğu zaman. O zaman şöyle nasıl ki süt fizik bedene hayat veriyor ise, ilimde ruh bedene hayat verdiğinden dolayısıyle ikiside hayat verici olduğundan mânâda görülen süt zahirde ilim ile yorumlanmaktadır. Yani mânâda süt içen bir kimse ilim almış demek oluyor. Yani misal âleminde gördüğümüz herhangi bir şeyiyyet veya manzara bu âlemdeki gördüğümüzün eşi aynısı değil. Böylece bitirelim.

08- Mustafa Gustavo sorulara devam

Evet sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim. Yine tarih 20.12.2011 Salı sabahı.

Soru: **Rüyalarda hayvanların ne manaya geldiği,** ile ilgili bir soru var.

Domuz neye karşılık gelir mesela diye sordu.

Terzi ababa: Dervişlerden biri mi görmüş?

Birçok değişik hayvan gören olmuş dervişlerden, mesela domuz bir örnek veya kaplumbağa görenler olmuş, bunların manası nedir diye soruyor.

Terzibaba: Şimdi normal hayatını yaşayan bir kimse yavaş yavaş bu hallerle ilgilenmeye başladıktan sonra hele el alıpta. El alıp derken belirli bir sisteme girdikten sonra hayatında bazı değişiklikler olur. Olmuyorsa zaten orası yol değildir. Yol gidiliyorsa eğer manzara değişir. Manzara değiştikçe de kişi yol aldığını hisseder, bilir. İşte daha evvelce insanın oturak halinde yolda değil iken, gerçi yaşı yükselmekle birlikte, o bir yoldur ama bedeninin yoludur.

O yaşamın bedensel yol almanın da mana aleminde hiçbir değeri yoktur. Mana aleminde hareket sağlamak için yol almak gerekir. İşte yol almaya başladığı zaman kendisindeki ve dışarıdaki ufuk açılmaya başlar ve kendi iç bünyesinde ki olan sahalar ortaya çıkmaya başlar. Bu sahalarla birlikte ahlaki özellikler de ortaya çıkmaya başlar. İnsanın varlığında alemde ne kadar varlık varsa hepsi mevcuttur, çünkü insan cemiyet'i ilahiye üzere mahlûktur. O yüzden hadis değil, kelamı kibar: "ne var alemde, o var Adem'de" demişler. Muhiddini arabi hazretleri buyuruyor ki: "bütün bu alemi bir havan içine koyup dövme imkanı olsa, ortaya çıkacak olan öz İnsan-ı Kâmil'dir". İşte insanda alemde ne kadar varlık varsa bütün bunların ahlakları bünyesinde vardır. İşte bu mahlukların başlıcaları olan hayvanlar, kişi bir yola girdiği zaman ve yol almaya başladığı zaman rahatsız olurlar. İçimizde var olan o hayvanların

ahlakları hayvan suretinde bize gözükür. Gördüğümüz o hayvan değil onun ahlakıdır. İşte yeni başlayan bir dervişin ilk göreceği zuhuratların özellikleri hayvanların içinde bulunmasıdır. Zikirlerle, tefekkürlerle, oruçlarla, sohbetlerle rahatsız olmaya başlayan o hayvan türleri eski saltanatlarını sürdürmek için gövde gösterisinde bulunurlar.

Gustavo: Daha fazla yiyecek bulamıyorlar eskisi gibi.

Terzi Baba: Rahatsız oluyorlar çünkü artık yapılan zikirler, sohbetler kafalarına vurmaya başlıyor ve onların hür olanları her gün biraz daha daralmaya başlıyor. Korkutmak için, sonra o kişiyi eski haline, nefis üzerine döndürmek için gövde gösterisine başlıyorlar. Onun için Kur'an-ı kerimde de birçok hayvandan bahsedilmektedir. İşte onlar kendi kendilerine bu halleriyle aldanmaktalar. Neden? Çünkü kendilerini görüntüye gelmek suretiyle ele vermiş olmaktadırlar. Eğer görüntüye gelmeseler gizli olarak kalacaklar ve varlıklarını sürdürecekler. Ama Allah'ın ilmi dervişe rahmet olması için onları görüntüye çıkarmakta.

Bilindiği gibi hayvanlar iki türlü: Birileri eti yenmeyenler, birileride eti yenenler.

Eti yenmeyenler Nefsi Emmarenin ahlakı üzere olanlar.

Eti yenenler ise Nefsi Levvâmenin görüntüsünde olanlar, ahlakında olanlardır.

Bakara Sure'sinde 64-72 ayetleri arasında zannediyorum bir Mûsâ aleyhisselamın sarı ineğinden bahsedilir. Orasını döndükleri zaman bir kontrol etsinler. Mûsâ aleyhisselamın ineği 64 ile 72 Bakara suresi âyetlerinde. İşte orada Bakara, yani inek remzini vermek suretiyle o ayetler içerisinde ineğin nasıl olacağının ifadesi bildirilmektedir. İşte o tam bir dervişlik halini bize belirtmekte. Eğer imkan olsada türkçe okuyabilseler, sadece o 6-7 ayet hakkında biliyorsun 350 sayfalık dolu sayfa yorum var, yazı var. Levvâme Mertebesinde olan bir dervişin hali orda anlatılmakta. Çünkü inek, bakara diye ifade edilen. Eti yenen bir varlıktır, mahluktur da.

İlk derse başlamış olan, başlayan kimselerde bu hayvan görüntüleri olmaya başlar. Kişi aynı kişidir ama daha evvelce bunları hiç göremez dir. Derse başladığı zaman zikirlerle, tevhitlerle, esmalarla, sohbetlerle onlar rahatsız olmaya başlarlar. İnsan ormanının içinde görünmeye başlarlar, faaliyete geçmeye başlarlar. Sonrada onların avlanması kolaylaşır. Daha sonraki yani süre içerisindeki çalışmalarıyla, çalışmalarına devam etmek suretiyle dervişte kendisinde meydana gelen gelişmeler, üretimler ve zikirler dolayısıyla onların başına kılıçları vurmaya başlar. Her bir kelimeyi tevhit **"la ilahe illallah"** kafasına bir tokmak inmesi gibidir.

Evvela görüntüye gelen o mahluklar sonrada ifna edilir, öldürülür. Bu Nefsi Emmareden Levvâmeye geçmek için. İşareti kitapta da yazdığı gibi, renk tonu gri'dir, kül rengidir.

Soru: Kül rengi, levvamenin rengiydi değil mi?

Terzibaba: Emmarenin rengi. Onu gördüğü zaman Levvameye geçer. Emmarenin rengi kül, gri, gök gri'si. Bazı böcekler vardır kelebek gibi. Kanları yoktur onların, bastığın zaman yeşil bir sıvı çıkar içerisinden. Emmare rengi odur. İşte bir kimse rüyasında eti yenmeyen herhangi bir hayvan, böcek de olsa, sinekte olsa, büyüğünden, küçüğünden. Yani rahmet olsun diye hangisini görür de öldürürse. Bıçakla veya üstüne basarak veya arabayı üstünden geçirerek ne tür öldürürse, halinede bakılır, ona Levvâme dersi verilir. O devrede kişiler kendi ahlaklarının önde olduğu bir hayvanı görürler. İşte domuz gibi, yılan gibi, çakal gibi, kurt gibi, köpek gibi, vahşi köpek gibi hayvanlar gerçi ehlisi olanda aynı şekilde. Kim hangisini görmüşse onun üzerinde o hayvanın ahlakının ağırlıklı olduğu belirtilmiş olur.

Soru: Efendim bir tane rüya örneği verdiler. Dervişin midesinden bir domuz yukarı doğru çıkıyor, ağzından dışarı çıkıyor, bir tane çıngıraklı yılan gelip o domuzu yutuyor, derviş de gidip çıngıraklı yılanı öldürüyor. Sonra o kuyruğundaki çıngırak kopuyor, 9 kere sallanıyor diyor. Mesela böyle bir şeyi nasıl yorumlar? diyor.

Terzibaba: İşte açık bir nefsi emmare. Güzel, yani o kişiye, yılanı öldürmüşse nefsi levvâme dersinin yolu açılmış demektir, onun dersi verilir.

Soru: Yılanın domuzu yemesi ne demektir? diyor.

Terzibaba: Ne kadar açık bakın domuz midesinden çıkıyor. Yani kendi bünyesinden, kendi domuzu. Yani başka domuz değil, ormandan gelen domuz değil, kendi ürettiği domuz. Sonra biraz sohbetlere devam etmiş demek ki. Biraz sohbetlerle ilgilendikten sonra bakmış ki domuzluk ahlaklı. Bu sefer yılan ahlakı domuzluk ahlakını iflah etmiş, yani ortadan kaldırmış ama yılan ahlakı ortada kalmış bu sefer. Yılanın ahlakı nedir? Zehirlemektir, sokmaktır, fitnelemektir. Yani kişiye bir şey söyler kalbini kırar. Yaa zehirledin beni, geldin iki kelime söyledin hayatımı altüst ettin gibi. Sonra onunda farkına varmış, onu da kendisi öldürmüş. Dolayısıyla bu ahlaklardan kısmen de olsa, mutlak manada olmaz. Kısmen de olsa kurtulmuş, yani hükmü altına almış.

Soru: Efendim hayvanlar arasında daha ince bir ayırım yapmaya gitti. Dedi ki: mesela kaplumbağa gibi, işte kartal gibi hayvanlar vardı dedi bazı kuşlar. Bunların yenip yenmediğide çok net değil.

Terzibaba: İslama göre bakıcak, diğer hükümlere göre değil. Bu islamın hükmü. O kanunda islâmî kanunlara göre. Onlara eti yenmeyen vahşi hayvanlar der islamiyet. Yenmez, hiç bir böceğin eti yenmez. Emmaredir yani hepsi.

Soru: Efendim birde öğrenciler sık sık email attıklarında şey soruyorlarmış. Değişik yemekler yediklerini. Sebzeler, meyveler.

Terzibaba: O güzel, o gıda, manevi gıda almak demek. O dersle ilgili yok, yalnız bazı meyve yedikleri zaman dersle ilgili onlar. Ona verdiğim listede yazıyor onlar. O yediği yemek; O günlerde yapılan sohbetin, o yemek şekliyle kendine gözükmesidir. Fayda sağlandığı bilinir. İslâmiyet niye vahşi hayvanların etinin yemesini yasaklamış, haram

kılınmış? Onların ahlakları insana geçmesin diye. Domuz eti yemek yasak mesela islamiyette.

Niye yasak? Yeni bulunmuş, onun içerisinde tirşitinmi ne diye birşey varmış, bir böcek insanın vücuduna geçip çok zarar veriyormuş. Tıbbi yönünden bu tesbit edilmiş. Diğer yönündende domuzun ahlakı itibariyle. Domuz eşini hiç kıskanmazmış. Yani başkaları ile ilgili olmuş, olmamış. Yani manevi değerleri sıfıra indiren bir ahlakı var. İşte kim domuz öldürürse kendisindeki bu ahlakları ortadan kaldırmış olmakta. İşte batılılar domuzu çok yediklerinden dolayı ailevi ahlaklarını bu yüzden kaybetmişler.

Cem: Domuz önemli efendim amerikada yaşayınca merak ediyor. dur dedi hemen. Margarin içinde var.

Terzibaba: İslâmiyet birşeyi yasaklamışsa mutlaka insana onda bir fayda vardır, yasakladığı şeyde. Bugün veya o gün bilinmiyor anlaşılmıyor bile olsa, gelecekte onun hakîkatı ortaya çıkacaktır. Çünkü alemşümul bir dindir. Başka bir din gelmeyecektir, o zaman bütün kemâlat islamın içerisindedir. İslâm sadece belirli hareketlerden meydana gelen batıni bir sistem değil, aynı zamanda zahiri de. Yani kişinin hem zahirini, hem batınını düzenlemektedir. Üretimi çok kolay olduğunu söylüyorlar domuz üretiminin ve çok verimli olduğunu söylüyorlar. Ucuz, işte o yüzden ucuz. Normalde bir inek bir defa doğum yapıyor ise senede. Koyunlar bir veya iki. Şimdi ikiye çıkardılar yapıyorsa, ama onların 15, 20 tane doğum yaptığını söylüyorlar.

Soru: Eğer rüyanızda şeyhinizi görürseniz veya başka mübarek insanlarla karşılaşırsınız ve bu insanlar size selâm verirse, dua ederlerse rüyalarınızda bu ne manaya gelir?

Terzibaba: Şimdi seyir yolunda bir derviş görüyorsa. Bu bir ders atlama vesilesidir, rüyasıdır. Şeyhini ve peygamberimizi beyaz kıyafetler, açık renk kıyafetle diğer ifadeyle görmesi 1 ders geçmesidir. Ona verdiğim listede bu vardır. Eğer bir kimse o devreyi geçmiş ise genede o benzeri dersi görmüşse o dersinin daha güçlenmesi, güçlenmiş

olduğunu anlaması gerekir. Ayrıca muhabbetini gösterir.

Soru: Su görürseniz ne olur diyor, daha geniş manada okyanus ve nehir görürseniz?

Terzibaba: Okyanus nehir ilim'dir. ilm i ilahidir, ilahiyat denizidir. Gördüğü şekle göre o ilmin açılmasıdır, ufkunun açılmasıdır kendisinde. İçilecek suyu görmüşse hayat olarak o ifade edilir. Yani ruhani hayatının güçlenme yönünde olduğunu gösterir.

Soru: Berrak bir suda yüzüyorsanız?

Terzibaba: güzel, yani ilahiyat denizinde kulaç atmakta, yol almakta yani. Denize girildiği zamanda soyunarak girilmiyor mu? Beşeriyetinden soyunma, ilahi denizde yol alma.

Soru: Rüyanızda uzayda seyahat ettiğinizi görürseniz diyor.

Terzibaba: O da gönül alemidir. Gönül göğünde, gönül gök aleminde seyahat ettiğini gösterir. Görüldüğü günde veya o günlerde ya gönlüne ilahi bir bilgi gelmiştir veya bir sohbet olmuştur onu yükseltir.

Soru: Nur görürseniz diyor, yukardan gelip devamlı bir şekilde içinizden geçen?

Terzibaba: O zaten hayat hali, yani o hep oluyor da biz farkında olmuyoruz. Görüldüğü zaman barizleşmiş oluyor. Çünkü o gelen nur ve ruhla hayatımız devam ediyor. Yani o tecellilerle zuhura çıkmaklarla hayatımız devam ediyor. O tecelli bir kesildiği anda zaten ömrümüz bitmiş oluyor.

Soru: Kendi kanınızı görürseniz ne olur diyor.

Terzibaba: Ne şekilde kesilmiş mi?

Gustavo: Burnunuzdan akıyor olabilir veya kolunuzdan kesik yara olmuştu oradan akıyordu.

Terzibaba: Tabii değil, biraz sıkıntıyı gösteriyor.

Beyindeki, başdaki sıkıntıyı gösteriyor.

Soru: Mürşidinizi görürseniz ve onun içine girip o olursanız?

Terzibaba: Tabi, ne zaman görmüş bunu? Yahut gören kimse ne zaman görmüş?

Gustavo: 2-3 ay önce gördüm diyor.

Terzibaba: Yani benimle mi irtibatlı görmüş?

Cevap: Sizi görmüş efendim.

Terzibaba: Bu hususta, 4 tane aşama var gördüğü zuhurat hususunda. Seyri sülük yolunda giderken dervişin bu 4 aşamayı geçirmesi lazım kemâle ermesi için.

Bunun birincisi tarikatlarda bildirildiği gibi genelde kitaplarda yazıldığı gibi **"Fenafişşeyh"**.

İkincisi **"Fenafirresul"**

Üçüncüsü **"Fenafillah"**

Dördüncüsü **"Bakabillah"**

İşte onun gördüğü **Fenafişşeyh:** Yani kişinin şeyhinde fâni olması, ifnâ olması, yok olması. Yani kendini onunla bütünleşmiş birlikte olduğunu görmesi. Kendi kimliğinin değişmesi. Şeyhinin ahlakıyla ahlaklanması. Bundan sonraki aşama ise bu hali aşması gerekmekte.

Eğer burada kalır ise kendini sınırlandırmış olur. Daha sonra bakması lazım ki, idrak ve şuurla; şeyhini daha iyi tanımaya başlayarak onun sadece şeyhi olmadığı, Resulü olduğunuda idrak etmesi gerekecek. Sonra düşünecek ki; aaa ben o kişiyi şeyh olarak zannediyordum diye.

Tarikatta bir kaide vardır; Şeyhinin başını kesmeyen yol alamaz. Şeyhinin başını kesmek onu bıçakla vurmak değil, kendisinde bulunan Risalet Mertebesini idrak ederek; aaa şeyh zannettiğimiz kişi aynı zamanda risalet mertebesiymiş diye, şeyhliğini geride bırakmak.

Daha sonra şeyhini risalet mertebesinde görerek, risalete yönelerek orda mahvolması. Yani **Fenafirresul** olması. Burasının dahi aşılması gerekmektedir. Risalet makamında gördüğü, daha evvelce şeyh olarak bildiği kişinin aslında daha da bir başka Hakk'ın zuhur mahalli olduğunu idrak etmesi. İşte o mertebede de şeyh diye bilinen, sonra risalet mertebesinde düşünülen, sonra Hakk'ın zuhûr mahalli olarak düşünülen o mertebede de fâni olmak gerekmekte, buna **Fenafillah** denemekte. İşte orada onu mürşidi diye bildiği kimse kendi nefsinden öldürür ve hükümsüz bırakır. Yani Hak'ta fâni olur, kendinden bir bâkiye kalmaz geriye.

Gustavo: İki soru sordu ilkini yarım bıraktı öğrenciler ile ilgili bir şey sordu. Bazı öğrenciler var dedi çok temiz, yıllarca bu tasavvuf yolunda ilerliyorlar dedi. Ondan sonra birdenbire nefs ortaya tekrar çıkıyor dedi, cinsel davranış bozuklukları vesaire gibi şeyler ortaya çıkıyor. Nasıl olabiliyor böyle birşey?

Terzibaba: O gayet normaldir zaten. Birinci seyirde zaten dün de konuşulduğu gibi **12 ders değil 40 ders.** Birinci seyirde bunlar mutlak mânâda buralara hakim olunarak, buraları görülerek geçirilmiş değildir. 1 paket bilgi olarak bunlar ortaya konmuş oluyor. Eğer birebir bunu beklemek lazım gelse ömrümüz yetmez. Yani hakkıyla tamamen bu ahlak üzere olsun diye beklenirse ne bizim ömrümüz yeter, ne dervişin vakti müsait olur, çok uzun seneler ister. Onun için birinci ders geçirilir o bilincine gelmiş olur ama mutlaka oraya geldi demek de değil o. Ama orasını bildi demektir en azından. İlmel yakindir zaten birinci ders, ilmelyakîn dir bu seyir. Onun için tam olgunlaşmadığından kayma ihtimali vardır, yani az da olsa kayma ihtimali vardır. Onun için birçok şeyh olmuş kimselerin bu halden kaydıkları tarihen açık bilinen bir şeydir.

Bu şekilde olması düşmesi değildir, onun kaymasıdır. Onun son dersi geriye alınmaz, bulunduğu yerde gayreti arttırılır, maneviyatı arttırılır. O hali hoşgörülür. Yani makul bir süre içerisin de hoş görülür.

Bu halde bir özellik daha vardır; Tefekkürü idraki ve erliği artmaya başlayan dervişte aynı şekilde seks'te artmaya başlar. Eğer bunu ilahi şekilde, şer-i şekilde yapıyor ise. Yani kendi eşiyle nizam içerisinde yapıyorsa bu iyi bir şeydir ama kanun dışı, gayrimeşru yapıyorsa derhal kesilmesi lazımdır. Meşru olarak yapılıyor ise sevap kazandırır, çünkü eşine olan muhabbeti artmıştır ve kendindeki erlik gücüde artmıştır, istenen de odur zaten. Ruh gücü ve idraki artan, kendine güveni gelen bir kimsenin tabii ki o yönde de üretimi artacaktır. Şer'i olan üretim artışı ise kişi için eksi değil artıdır. Onun için, yani o yüzden bu geri gidiş değil ileriye gidiştir. O hayata bakış açısıdır bu.

Gustavo: Efendim 40 mertebeden bahsediyor daha çok sizin söylediğiniz. İlk 12 anlıyoruz diyor, ilim sahibi

Terzibaba: **İlmelyakîn** bunun tarifi.

Gustavo: Ondan sonra efendim ikinci 12 tecrübe ediyoruz diyor. Bu daha çok tecrübe yaşandı ama izafi bir tecrübedir diyor. Bizim tam olarak anlayabildiğimiz bir şey değil.

Terzibaba: bunada **Aynelyakîn** deniliyor.

Gustavo: Ondan sonra da bir üçüncü aşama var. onu merak ediyor.

Terzibaba: oda **Hakk'el yakîn** isimlendiriliyor ona. Üç aşaması hakk'al yakîn.

Yalnız birincisi seyir ile ikincisi seyirin tatbikatları başka;

Birinci seyir sırayı takip etmekte.

İkinci ve üçüncü seyirlerde sıra takip edilmeden yapılmaktadır. Neden?

Çünkü sırayı biliyor, zaten birincide bilmiyor. İkinci ve üçüncü hangi mevzu konuşuluyor ise, yani sohbetin ana kaynağı hangi mevzu ise sıraya bakmadan o mevzuun aynel yakin'ine, hakkal yakin'ine o sohbet arasında geçebiliyor, kişinin kabiliyeti varsa. Bu ikinci ve üçüncü seyir herkesi ilgilendirmiyor zaten. Yani birinci seyri yapan: Benim yolum

tamamdır, ben bitirdim bu işi, diye bırakabilir. Ama himmeti ve gayreti var ise ve kendine bu hali yeterli görmüyor ise, o zaman ölünceye kadar seyrine devam edecektir ve devam ettiği sürece de tabii ki gelişmeleri olacaktır. Eğer camia içerisinde ise her yapılan sohbette. Çünkü her yapılan sohbet karşısındaki kişilere görede bir değişiklik arz etmektedir ve aynı mevzu kaç defa yapılırsa yapılsın birbirinden başka olur. Başka özel açılımları olur. İşte o **kişi ikinci ve üçüncü seyirlerini sohbetler arasında tecrübe ederek, idrak ederek yapar.**

Soru: Efendim birde son 4 kalıyor 40'dan geriye 36'ya geldikten sonra. Orada haktan birşeyler geliyor galiba değil mi?

Terzi baba: Orada Hak ile birlikte kişi. Hak olarak geriye döndürülmüş oluyor.

Burada **tecelliyi efal.** Yani o kişi üstünde **efal tecellisi** zuhura çıkıyor, **esma tecellisi** zuhurat çıkıyor, **sıfat tecellisi** ve **zât tecellisi** ortaya çıkıyor.

İşte kendimizdeki bu **zat tecellisi: "bana bakan hakkı görür"** dediği o zat tecellisi kendisinde oluşuyor. Bunlardan olağanüstü hâdiseler zuhura çıkar, ancak onlar bunlara tenezzül etmezler gizlerler onları. Çünkü şöhret olmak istemezler. Efendimizin buyurduğu gibi şöhret afettir, yani avam halk arasındaki şöhret afettir demiş.

Gustavo: Ben hep öyle hissediyorum diyor. Böyle ünlü insanları görmek, çok güçlü insanları görmek istemiyorum hiç diyor. Bunların çoğunun şeytandan geldiğini fark ediyorum.

Terzibaba: Hep hayale götürür onların şaaşaası, debdebesi öyle özentiyede götürür insanı, oda benlik kazandırır. Ulaştığı yerden de aşağıya kaydırır.

Onun için ehlullah: **"Selâmet der kenârest"** demişler. Yani *selâmet kenardadır.*

Bismillahirrahmanirrahiym

09- Kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Çevirmen: hocam bu seneye yönelik sizden genele yönelik tavsiyelerinizi ve bilgi almak istiyor. Zikirlerimle ilgili olabilir genel olabilir ve önümüzdeki yılı neler yapmalıyım tavsiyeleriniz nelerdir diye soruyor.

Terzibaba: Bu sahada yol alabilmek için ilmi manada çalışmak lazım. Ayda bir günlerini zikre tahsis edip

-bütün gün mü?

Terzibaba: İşte o günün sohbetini bir günün sohbetini. Yirmi dört saat zikir yapacaklar değil tabi. Yani toplandıkları o süreyi zikre tahsis ederler.

Tercüman: Efendim şey diyor. Ayda bir kere öyle ders yapıyorum zaten diyor. Eğer sizin dediğinizi doğru çeviriyorsam o derslerin bir tanesini ay içindeki bir tanesini…

Terzibaba: Yok dördü bire düşürerek. Ayda başka toplantıları var mı? Sohbet manasında.

Tercüman: Efendim derslerin yapısı şu şekildeymiş. Cumartesi günleri her hafta saat 6:da buluşuyorlarmış saat 12 ye kadar devam eden bir programları varmış. Namazla başlayıp arkasından toplu zikir yapıp ondan sonra mesnevi okuyorlarmış ondan sonra sohbet beraber yemek yiyip ondan sonrada soru cevap şeklinde. Hafta da bir gün 6-7 saat buluşmaları varmış.

İkinci bir grupları daha varmış Efendim. O grupta farklı bir eğitim sistemi takip ediyormuş. Mesela ilahiler dinliyorlarmış o Kolombiya da ki grubunda. Bu ikinci grupta sizinle tanıştıktan sonra öğrendiği yapıda bir eğitim takip ediyormuş. Diğer gruba 20 yıldır eğitim veriyormuş o cumartesi grubuna. Bu ikinci gruba da 15 yıldır eğitim veriyormuş.

15 günü Miami'de 15 günüde Kolombiya'da

geçiriyormuş. Ama o olmasa da orada vekâleten eğitimleri devam ettiren birini bulunduruyormuş. Eğitimleri aksamadan devam ettiriyormuş. Umut ediyorum ki inşeAllah öğrencilerimi bu önümüzdeki yakın dönemde Terzi babayla da tanıştırıp hani buraya getirip belki gerçek surette de görme şansları olsun.

Ben bunu kendimle ilgili soruyorum diyor. Grubumun dışında. Grupla ilgili değil. Ne yapmalıyım ben kendim kendi eğitimim işim için.

Efendim geçen sene geldiğim diyor böyle çok yoğun bir şey hissettim Efendimle beraberken diyor. Aşk hissettim diyor beni böyle sardı kucakladı diyor. Buradan giderken de onu yanımda götürdüm diyor. Çok zor bir yıl geçirdim diyor. Ama o olmasaydı ayakta duramazdım diyor bu sene yaşadıklarımı.

Terzibaba: Allah kolay getirsin bütün yaşadıklarını elden bir şey gelmiyor ki yapalım. Allah'ın hazinesi ganidir. inşeAllah bir yerlerden bir kapı açar. Bir şey gönderir. Hep sabır hep sabır. Hepsi de birer imtihan ayrıca. Böyle tecrübeler kişinin başına gelmez ise mahviyetini anlayamaz hiçliğini anlayamaz. Bir yere gelecek kişi tükenecek ki, kendinde var olanın nefsi değil, Hakk olduğunu anlasın.

İşte kişinin nefsi ile başa çıkamadığı yerde Cenâb-ı Hakk onun nefsi aletlerini elinden alır. Ehlullahtan birisi bir hafta ve belirli bir süre içinde bakıyor ki yiyecek var, içecek var evlatlar tamam iş tamam ev bark tamam. Eyvah Rabbim beni unuttu demiş. Yani Cenâb-ı Hakk bir kuluna bir rahatsızlık verdiği zaman, o rahatsızlık değil aslında rahatlıktır. Neden? Kendisine cezb eder çünkü Cenâb-ı Hakk. Aman dedirtir ve kuluna bu büyük bir lütuftur.

Kavminden bazı kimseler Hz. Mûsa a.s.'ma gelmişler. Ya Mûsa biz bir işi anlayamıyoruz demişler. Mûsa a.s. de hayrola nedir bu anlayamadığınız demiş. Ya Mûsa biz Allah'a iman ettik, senin peygamberliğine iman ettik, ibadetlerimizi yerine getiriyoruz, başımız bir türlü zorluktan sıkıntıdan

kurtulmuyor. Senin neslinden olan yani kavminden olan Haman mı ne çok zengin birisi vardı. Onu ve ya benzerlerini göstererek bunlar hem sana iman etmiyorlar, sana karşı çıkıyorlar hem de her şeyleri var rahatlar. Yani bu adalet mi gibi soruyorlar. Hiçbir dertleri yok bizde bir sürü dert var onlarda hiçbir dert yok diyorlar. Musa a.s. da hakikaten doğru söylüyorsunuz diyor. Dur akşama duadan sonra Rabbime yalvarayım da sorayım nedir bunun hakikati. Yani onlar Mûsa a.s.'ma soruyorlar Mûsa a.s.'da haklısınız ben de anlayamadım Rabbime sorayım diyor.

Mûsa a.s. gece ibadetinden duadan sonra niyaza başlıyor. Ya Rabbi benim ümmetim senin kulların böyle böyle dediler. İşte biz iman ehliyiz dertten kurtulamıyoruz. O inkâr ehli hiçbir derdi yok. Bunu soruyorlar nasıl bu iş diye?

Bunun üzerine de Cenâb-ı Hakk cevaben Ya Mûsa o söylediğiniz kişi ve ya kişilere ben öyle bir dert verdim ki ona verdiğim dert dertlerin büyüğüdür diyor. Mûsa a.s. de nasıl dert bu her şeyleri var. Diğerlerinin hiçbir şeyleri yok. Ya Mûsa diyor benim ona verdiğim dert, dertsizlik derdidir. Bu dert ki dertlerin en büyüğüdür. Hangisine razısınız der gibi.

Dertsizlik derdi demek; Bir kişinin nefsi emmaresinin zıplaması fırlaması demektir. Derdi olan bir kimsenin nefsi emmaresi bastırılmış olur. Bu yüzden işte o dert, dermandır. Nefis hastalığının en büyük tedavisi bu dert ilacıdır. Ehlullahtan biri şiir yazmış öyle diyor.

Dert dert derdim benim derdime

Derdim bana derman imiş.

Meğerse bunu anlıyor sonunda. Yani derdin dert değil aslında dert gibi görünen derman olduğunu. Nasıl bir ilaç veriyor doktor. Acı bir ilaç veriyor dert işte onu içmek ama o derman oluyor.

Tercüman: Israrla Efendim tavsiyelere dönmek istiyor.

Terzibaba: Bende oraya gelecektim. Belki kendisine biraz

acayip gelecek ama gerçek olan bir şey söyleyeceğim. Kendi tastik eder, eder. Etmez, etmez o ayrı konu. Yalnız baştan söyleyeyim herhangi bir üzerinde hüküm yürütme yönüyle düşünmüyorum. Tamamen takdirine kalmış bir hadisedir. Misal olarak söylüyorum. Eğer ben Mevlevi olmuş olsaydım dervişlerime yapacağım ilk şey Konya ziyaretini yasaklamak olurdu. Belirli bir süre oraya ziyaretin ne demek olduğunu anlayıncaya kadar en azından. Burada iki yanlışlık var. İrfan ehli olmak isteyenler için yoksa başkaları için bir yanlışlık yok. Gayet güzel bir hadise gidip orayı ziyaret etmek. Oradaki hüküm kişinin üzerinde iki ahkamı iki hali ortaya getirmekte arttırmakta.

Birincisi; **İrfan ehlinde azaltılması lazım gelen duygusallığı arttırmakta.**

İkincisi ise; **Mevlana Muhammed ve Mevlana Allah’a ulaşmaya mani olmaktadır.** Mevlana Rumi'yi Mevlana yapan evvela ilk Mevlana olan <u>Allah’u Teâlâ hazretleridir.</u> Ondan sonra <u>Mevlana Muhammed s.a.v.’dır.</u> Ondan sonrada <u>Konyalı Mevlana’dır.</u> Hatta <u>şeyhimizdir üçüncü Mevlana, dördüncüsü Konyalı Mevlana dır.</u> İşte orayı ziyaret etmek suretiyle duygu artışı ve Konyalı Mevlana öne geçtiğinden diğer Mevlana'lara perde olmaktadır. Ama aslında onun gelişi diğer Mevlanaları ortaya çıkartmak içindir.

Ama ön planda Konyalı Mevlana olduğundan diğerleri suret olarak perde olmaktadır. Hatta onun vermek istediğinin tam tersinde kullanılmaktadır orası. Ama bunlar sıradan kimseler için düşünülecek şeyler değildir. Kim isterse istediği kadar gitsin ziyaret etsin. Ama gerçek manada kendini tanımak isteyen resulünü tanımak isteyen Rabbini tanımak isteyen onu 3. 4. Sıraya alması lazımdır. Bu şekilde merasimlere katılmak ve merasimleri tekrar etmek Konyalı Mevlana’yı birinci ve öne çıkartmak o merasimlerle kayıtlanmak demektir. Mevleviler için Hazreti Mevlana için zahir itibariyle bu görüntüler güzeldir. Ama irfan yönüyle belki kendisi hayatta olsaydı bunları yaptırmazdı. Neden? Çünkü zahiri batınına perde olmakta. Duygusallık sarmalına

girip ilahi hakikatlere ulaşamamaktır. İşte bu yüzden seremoni mi deniliyor görüntüleri azaltmak gerekiyor. İşte bu sebeple zaten biz hiç zikir gibi öyle görüntülü gibi öyle görüntülerimiz olmadı olmazda olmadı hiç.

İşte bu merasim ve görüntüler kişinin beyninde o sahneleri dolaştırır gezdirir. Ve o dolaşma doldurur orasını doldurduğu zamanda perde olur başka bir şeyde girmez yer kalmaz. Yalnız yanlış anlaşılmasın onları tenkit etmek eksik görme küçük görme babında söylemiyorum. Kişinin oraya bakışını değişik mertebelerden bakışını anlatmaya çalışıyorum. Sorduğu için. Zahiri itibariyle sistem ve görüntü itibariyle şaheser hadiselerdir. Ve dünya da yüz akımız bizim onlar iftihar vesilemiz duygusal âlemde.

Sencer diye bir arkadaşım vardı. Sabahta mevzu oldu galiba. Bir asker arkadaşım. Neyzendi kendisi bu sistemleşmeden evvel şimdi Devletin kontrolünde özel gruplar idare ediyordu orasını 15-17 sene orada neyzen olarak o grubun içersindeydi. Bende o aylarda giderdim o işte 17si ihtifalde. Neden bizim büyük oğlan İzzet orada okuyordu. Konya Selçuk üniversitesi fen fakültesi fizik bölümünde okuyordu. Senede bir defa garibi ziyarete gidebiliyordum. Vaktim yoktu imkân da yoktu oda ikisini birlikte hem dolaysıyla Mevlana törenini görelim hem de oğlumuzu da bir gece ziyaret edelim diye.

O grubun içerisinde ki arkadaşımın bana bir itirafı vardır. Necdet kardeşim biz tiyatro yapıyoruz. Bundan daha açık ifade edilmezdi zaten. Ama herkes bunun farkında olmadığı için iyi niyetle muhabbetle gidiliyor. Çokta faydası var. O mertebede faydası var. Ama bir yer geliyor ki aynı hadise birine açılım yaptırıyor iken birinin perdesi oluyor. Peygamber Efendimizin (s.a.v.) adeta kabrine döndürülmüş oluyor. Yani O'nun muhabbeti veriliyor. O'na perde oluyor. İşte Konya ve o saha miraca gitmesine en büyük mani perde olmakta. Bir sebeple bunun aşılması lazım. Onların batınında olan Hakikati Muhammed-iyyeyi Hakikati ilahiyyeyi bulmak lazım. Peki, bu nasıl olacak? Onların merasimi takip ederek

değil ilimlerini takip ederek olacak. Onlar başımızın tacı. Kervan önünde giden kervanbaşları ve bizlere yol gösterici kimseler. Ancak biz onların suretlerinde kaldığımız zaman bize perde olmaktalar. Hz. Mevlana'nın mesnevisinden bir cümleyi öğrenmek 20 defa merasimi seyretmekten daha değerlidir. Birisi duyguyu dolayısıyla benliği arttırır diğeri ise hakikatine erdirir. Hangisine öncelik verilmesi kişinin takdirindedir.

Tercüman: aynı şekilde katılıyorum bu konuda öğrencilerimi uyarıyorum diyor.

Terzibaba: irfan ehli hiçbir şeyle kayıtlanmaz. Çünkü her bir kayıt Hakk'tan uzaklaştırır Hakk'a mani olur.

Tercüman: bu sene ben ne yapmalıyım diye ısrarla soruyor. Tavsiyeler dışında.

Terzibaba: ne yapacağını söyledim ana hükmünü söyledim. Bu görüntülere sebep olacak şeyleri biraz azaltmak lazım. Merasim konusu olan şeyleri azaltmak lazım.

Tercüman: çeviri ile ilgili de bir şey olabilir ama ben dedi seremoniye dönük hiçbir şey yapmıyorum. Sadece yılda bir kere Kolombiya da bir kere de Miami de tamamen dışarıya kapalı kendi öğrencilerimle yaptığım özel bir seremoni var dedi. Onun dışında medyadan televizyonlardan gelip konuşması için çok davet eden olmuş. Kesinlikle ben böyle bir şeyi kabul etmiyorum dedi. Çünkü benim alçak gönüllülüğü ve göz önünde olmamayı kendine. Konya ya gittiğinde sadece yine röportaj vermesini isteyenler olmuş onlara vermiyormuş sadece bazı tarikatlardan konuşmamı isteyenler oldu dedi. Bu şekilde.

Terzibaba: Onlara gidebilir. Onlar kapalı devre dışarıya açık olmadığı için. Tabi tamamen de mutlaka kapanılacak kapanacağız diye de bir hükmü yok. Tecelliye tabi olarak ama şaşaalı olmadan. Yani basitçe müsaitçe tevazu halinde yardımcı olmaya çalışılacak tabi.

Terzibaba: yalnız bunları Hüseyin bey duymasın. Çünkü bu özele giren her şeye anlatılacak bir şey değil. Biz herkesin fikrine hürmet ederiz. Davranışına da hürmet ederiz her şey yerli yerincedir zaten.

Tercüman: sanırım iki yeri takip ediyor Efendim anladığım kadarıyla bizim Terzi baba'nın yardımına ihtiyacımız var diyor. Öbür taraf içinde benim Terzi babayla olmam hiç kolay değil ama hiç önemli değil diyor. Bundan 10 sene kadar önce diyor 2001'di sanırım diyor İstanbul'a geldiğimde Terzi babayı gördüm diyor. Ne arıyorsun ne bulmak istiyorsun neyin peşindesin gibi bir şeyler sordu diyor.

O kendisi size şöyle cevap vermiş.

Gülün kokusunu takip ediyorum.

Onun arkasından gidiyorum. Bizde ona sabırlı ol gülü göreceksin demişsiniz. Şimdi diktim gözümü oraya, oraya doğru gidiyorum diyor. Ben batı dünyasında yaşıyorum diyor Efendim oradaki işlerin yürüme şekli buradan çok daha farklı diyor. Şova yönelik orada bir sistem var diyor. Bu tasavvufla ilgili islamla ilgili konuşan insanları dinlediğimde kulağımı verdiğimde diyor hemen hemen hiçbir şey bilmedikleri fark ediyorum diyor. Bundan ders çıkardım diyor. Önce öğrenip sonra konuşma. Batıda yardıma ihtiyacımız var diyor. Çünkü sesi çıkanlar anlayamayanlar bilmeyenler.

Terzibaba: Çok vahim bir hadise gerçekten. Kişilerin ben özeline girmem hiç şimdiye kadar sormadım ne yaptın ne ediyorsun gibilerde. Ama muhabbeti vardı yardımcı olmaya çalıştım. Mutlak bir sistem içerisinde değil. Neden? Hatta Çelebiye de söyledim bakın, sakın yanlış anlamayın ben kimseyi kandırmak döndürmek için buraya gelmiyorum. Bunu bilin bir sefer dedim. Çünkü onlar öyle zannedebilirler bizim adamımız geldi sahip çıktı gibilerde falan. Kişinin muhabbeti var ne yapayım bende onu Hakk rızası için boş bırakamam. Yani olmamış gibi görünemem. Bu durum olmasın diye Çelebiyle bilhassa konuştum Hüseyin Beyle de

konuştum. Dedim bakın sakın bunu yanlış anlamayın yanlış anlarsanız gelmeyeyim. Benim ihtiyacım yok ki zaten. Ne gerek var.

Tercüman: ben diyor çok farkındayım diyor ben bunun böyle olduğunun. Terzi babaya çok minnettarım hiç tahmin edemeyeceğim şekilde bana yardımcı oldu.

Terzibaba: işte onlarda biliyorlar da ters bakmıyorlar bize. Yani görüyorsun nasıl muhabbet ehli hatta bu sefer Hüseyin Bey çok daha yakın oldu bize. Geçen zamanlarda Terzi baba isim olarak fiziki olarak nezaket kuralları üzere hareket ediyordu. Ama şimdi ilmi kurallar üzerine yönelmeye başladı. Yoksa öyle bir düşüncemiz olduğunu bilseler tahmin etseler yüz göstermezler bize misafir etmezler burada soğuk davranırlar. E bizde gelemeyiz uzaklaştırmış olurlar bu şekilde zaten. Allah razı olsun hepsinden hizmetlerinden sevenden de sevmeyenden de. Şimdi Gustavo'ya soralım bakalım buradaki bağlantısı nasıl bir bağlantıdır. El veren olmuş mu? Şunu yap diyen bunu yap diyen olmuş mu? Nasıl bir görev almış oradan?

Tercüman: 13-20 yaş arasında ben yoga eğitimi gördüm diyor. Çok yaşlı bir insandan ismini de söyledi. Ondan çok değerli şeyler öğrendim diyor. Pek Türkiye de böyle şeyler bilinmiyor diyor.

Terzibaba: yok yok ben geçmişini değil şimdi buradan diye sordum.

Tercüman: iki tane bağlantım var sadece diyor. Bir Mevlevilerle bağlıyım diyor. Birde Terzi babaya bağlıyım diyor.

Terzibaba: işte Mevlevilerle bağlantısı ne şekilde hangi kanalda?

10- Mustafa Gustavo sorulara devam

Sizi gördüğü zaman efendim 10 sene önce o bahsettiğiniz 40 mertebeyi yani, hani konuşmadan bile görebildim gibi bir şeyler söylüyor kalbimden. Efendim çok şey söyledi ama birbiriyle çok bağlantılı olmayan en son söylediği şey ben artık hani daha fazla bilmek istemiyorum yani hani zaten çok fazla bir bilgi birikimi yaptım artık kendimi Allah'a bırakmak istiyorum gibi birşey söyledi tam kelimeleri bu ama kastettiği bir başka bir şey olabilir arkasında.

Terzi Baba: bir daha sor bakalım onu mu kastettin diye.

Sadece İlahi bilgiyle ilgileniyorum diyor. Şu tarikat şunu yapar, bu tarikat bunu yapar, şu şeyh buradan gelir vesaire gibi şeyler yerine.

Terzi Baba: Zaten belirli bir sürede tarikat tefrikinin kalkması lazımdır. Bunların hepsi bir okuldur, burda bir okul burda bir okul, orda orda bir okul ama bunların birleştiği bir yer vardır ki artık okullar hükmünü bitirir orda, Hak ve muhabbet vardır orda Hak ve Muhammed vardır yani Aleyhisselâm vardır.

O koltuğu getirsede arkan ağrıdı.

Yakın olmak istiyorum diyor burda aşağıdan görmek istiyorum diyor Terzi Babayı.

Terzi Baba: Hayatta kişilerin bir önceliği vardır dünya olarak da, yani dünyasal arzular içinde veya ihtiyaçlar içinde. Ahiret ihtiyaçları içinde önceliği vardır. İşte mühim olan bunu ayırt edebilmek, öncelik nerde? Evvela dünyaya mı, ahirete mi? Bunun bir önceliği olmalı ancak bunu dengelisi hem dünyaya, hem ahirete. Çünkü bedenimiz olduğu için dünyadayız, Ruhumuz olduğu için batın âlemde ahiretteyiz, o halde ikisininde dengeli gitmesi at başı gitmesi lazımdır.

Eskiden kağnı arabaları vardı yani basit yapılan yuvarlak tekerlekli arabalar tahtadan yahut uzun odunlardan, kimin ailenin hangisinin elinde hangi Hayvan varsa; Öküzü olan, öküz koşardı. İneği olan, inek koşardı. Atı olan, At koşar. Eşşeği olan, Eşşek koşardı. Şimdi bunların ikisininde güçleri birbirine yakın ise eğer o düzgün gider ama o kişinin bir Atı var birde Sıpası varsa. Yani küçük Eşeği varsa ikisini çaresiz olarak koyduğu zaman At hep ileri gider, döner. Yani güzel bir yolculuk olmaz ve Sıpa ikide bir düşer, At'a ayak uyduramaz çünkü.

İşte evvela bu Dünya ve ahirette çekişinin ikisinin dengeli gitmesi lazım araba devrilmemesi için. Bu anlayışla Dünya sistemi kendisine herhangi bir önder gerektirmeden yürümekte bu dengeyi kurduğu zaman ama ahiret tarafındaki At diyelim, At'ı hayvanlığından insanlığına dönürmemiz gerekmekte, dünya tarafındaki hayvan hayvanlığınla gidecek ondan sadece biz gücünden istifade edeceğiz ama ahiret tarafındaki ahirete gidecek malzemeyi topladığımız için, hayvanında ahirette istikbali olmadığı için eğer ikisini birlikte götürürsek ahiretteki hayvanımız hayvan olarak gider işte onun insan yapmamız gerekmektedir.

Onu insana döndürmemiz içinde bir insan modeli kendimize seçmemiz gerekmekte ve onun gösterdiği yol haritası üzerinde gitmeli, ona teslim olup onun ahlakıyla ahlaklanıp ve o şekilde yürümeye başladığımız zaman diğer taraftaki Hayvan dahi olsa onunla birlikte gider, bunun hükmü altına girer onla birlikte gider ve araba devrilmez. Ahiret tarafındaki olan At gine görüntüde At olarak görünür onun için dünya tarafındaki At kendi cinsinden onu gördüğü için herhangi bir aksilik yapmaz ama ahiret tarafındaki olan At insanı örnek alarak kendisine batınen insanlığa dönüştüğü için seyrini devam ettirir. İşte burada örnek aldığı öncelik verdiği kimdir hangi mertebedir, hangi makamdır. Eğer iki üç beş kişi örnek aldıysa kendisine bir müddet oraya gider, bir müddet oraya bir müddet buraya yolda eğlenir, eğlenilir yol alamamış olur. Ancak yolda giderken birer uğrak yerleridir alacağını alır ve geçer gider. İşte tek olarak hedefinde kim

varsa ozaman onun hedefi artık oraya olması lazım, yani bu âlem terkler âlemidir yeri geldiğinde her şeyini terk edebilecek durumda olmalıdır. Biz terk etmesekde vakti geldiği zaman zaten alacaklar hepsini elimizden terk edeceğiz. İşte kişi yoluna duygusallık vadisinde mi gidecek yoksa İlim şehrinde mi gidecek bunu seçmesi lazım ve bu kararı verip uygulamaya geçecektir. Bu kişinin kendi seçimi kendi bileceği hür vicdanıyla iradesiyle kendi seçip karar verceği birşeydir, kendi seçtikten sonrada artık o yola sahip çıkacaktır, karar vermek kişiye kalmaktadır buna müdahele ve tesir edilmez. Yani neticede başına iyilik de gelse kötülük de gelse, kendim ettim kendim buldum der.

Şu bana böyle dedide şöyle ettide neticesi böyle dedide işte keşke uymasaydım keşke etmeseydim gibi sözler geçersiz kalır artık. Yani bir kişi kendi hür irade, vicdanıyla karar verecek bir yolda yürümeye ve neticesinde hayır ve şer çıkarsa hepsine razı olacak, buda kendi seçimimdi diyecek. Benî İsrail Tih Sahrasından geçerken susuz kalmışlardı suya ihtiyaçları vardı. O sıcakta çölde Mûsâ Aleyhisselâm Cenâb-ı Hakk'a niyaz etti:

"Yarabbi bize su ver" diye. Cenâb-ı Hak'ta bunun üzerine ona: **"Asa'n ile taşa vur"** dedi ve Mûsâ Aleyhisselâm da mevcut olan taşa, 12 yerden vurdu ve her sülale Yakup Aleyhisselamın 12 oğlu vardı ya. On iki oğlundan meydana gelen her sülale, kendi akar'ına gitti. Kendi kaynağına kendi suyuna gitti. Yani birinci kaynağa ayrılanlar oradan içti, ikinci kaynağa ayrılanlar ordan içti, üçüncü dördüncü beşinci dokuzuncu kaynağa kadar gelenler ayrı ayrı kendi kaynaklarından içtiler, dokuzuncudan sonraki 10, 11, 12 ise hepsi 9 hükmündeydi, sayı olarak 10, 11, 12 fakat malzeme olarak 9 un tekrarıydı onlar. Neden?

Çünkü **Mûsâ Aleyhisselâmın Mertebesi dokuzuncu mertebeye kadardır.**

Onuncu mertebe **İseviyet,** 11, 12 de **Muhammediyeye** ayittir.

Daha henüz o İlim yeryüzüne inmediği için onlar 9 +10, 9+11, 9+12 yani o sayıların içersinde 9 Mertebesinin İlmi vardı sadece sayı üstte olmakla birlikte ama ifadesi 9 du en yükseği. Onların seçme hakkı yoktu, 9 dan sonrasını seçme hakkı yoktu neden, o mertebeye o yoktu zaten hakları da yoktu, öyle bir sorunları da yoktu aslında 9 vardı en genişi diğerleri 9+1, 9+2, 9+3 şekliyle idi. Eğer orda Mûsâ Aleyhisselâm olmasa idi her kaynağın başında onun bir varisi veya vekili başkaları olacaktı. Kim onları bir şey olarak görelim, hangi şeyh hangi suyun başında ise o şeyhe yönelmesi gerekecekti, yani o insana o kişiye yönelmesi gerekecekti ve suyun devamını ondan alacaktı.

Peygamber'in bulunduğu yerde şeyhlik hakikatinin, şeyhlik varlığının hükmü geçmeyeceğinden onun için sadece bütün hepsinin sahibi peygamber Mûsa Aleyhisselâm olarak gözüktü. **İsa Aleyhisselâmda onuncu çeşmenin ilmi faaliyete geçti. Muhammet Aleyhisselamda 11, 12 faaliyete geçti.** Şu anda bütün pınarlar akmakta, yani çölde o hadise bitti diye hikaye bitmedi devam etmektedir.

İşte Muhammet Aleyhisselamın varisleri olarakta her bir pınarın başında bir temsilcisi vardır. kimisi birinci dersten besliyor Su içiriyor, kimisi ikinci dersten, kimisi üçüncü, kimisi beşinci yukarda olan aşağılardakilerinden ders veriyor ama kendi üstünden ders veremiyor, o kaynaktan Su veremiyor ama 11, 12 de olanlar oralardan geçtikleri için tüm mertebelerden eğitim yapabiliyorlar. Yani su verebiliyorlar, karşısına gelen kişinin ihtiyacını biliyor ve o kaynaktan ona veriyor. Çünkü bütün kaynakları kullanma hakkı vardır.

İşte o gün Mûsâ Aleyhisselâmın kavmi fıtrî olarak kendi kaynaklarına yönelmiş olduğu halde ama bugün bir seçerek o kaynaklara yönelme imkanımız vardır. İşte kişi bu kaynakların bilincinde olduktan sonra araştırıp hangi kaynağa talipse artık orada kalması gerekiyor. Onlar demezler ki gel gel gel çarşıda çığırtkanlık pazarda yapmazlar gel gel gel bu sudan iç, bu kaynaktan iç demezler

sadece başında dururlar o kadar, gelene ikramda bulunurlar talep edene diğer ifadeyle önünden geçer gider istemezse oda vermez. Kim bağırıyorsa gel gel gel bizdedir diye o onun ıspatıdırki kendisinde birşey yoktur, olsa çağırmaz zaten gerçekte. Böylece o ayetlerinde bir iş'ari yorumu oldu, işte bunlar hepsi hakikati anlatmak için birer misaldir. Dinde zorlama yoktur, Ayeti Kerimeyle

"lâ ikraha fiddini," "dinde zorlama yoktur," tavsiye vardır sadece. Hür iradeyle seçim kula bırakılmıştır, kulunda yeterli kadar aklı vardır. Cenâb-ı Hakk herkese akıl vermiştir. Aklını ve Gönlünü çalıştırıp birleştirerek bir kanaate sahip olması ve o kanatı istikametinde artık yola devam etmesidir. Bu bir seçim devresidir seçim devresinde geçtikten sonra artık tatbikat devresi gelir. Hani nasıl Üniversiteye girerken çocuklar seçim yapıyorlar şunu şunu şunu şunu seçtiği yere gidiyor, gidiyor gitmiyor ayrı konu ama seçiyor. Evvela seçim aşaması oluyor o zor bir hal, seçtikten sonra kazandığı yerinde gereğini çalışarak yerine getirmiş oluyor, çalışma ikinci aşaması işin. Böylece kişi bir yol ayrımına gelmiş oluyor hangisinden gidecekse hür iradesiyle o orayı karar veriyor eğer karar veriyorsa kalıyorsa artık onun ahkamı neyse onu yapması gerekiyor. İsterse Gustavo düşünür bu akşam Amerikaya gittiği zaman sana yazar. Benim kararım budur, artık bu istikametteyim, diye sakin kafasıyla düşünür.

Gustavo: Efendim diyor ki benim düşünmeme gerek yok kararım belli zaten.

Terzi Baba: Veya öyle der kestirmeden gider yani bunlar birer hep yoldur bazen duygusallıkla acele karar verilir o duygusallık ağır basar veyahut yakınlık o anda ağır basar sonra tüh yaa keşke bu kararı vermeseydim diye pişmanlık duyar, gerçi Gustavo o devreleri geçirdi ayrı konu çünkü epeydir tanışıyoruz Allah razı olsun.

Efendim 13 yaşından beri ben diyor hani bana gerçekten öğretmenlik yapacak kişiyi bekliyordum diyor, 40 yaşında 27 yıl sonra tanıştım diyor Terzi Babayla ve o anda biliyordum

ki, Resulü gördüm ben diyor ve ondan sonra içimde bir korku başladı diyor. Çünkü beni çemberin dışına iteceğini, itebileceği korkusu oluşmaya başladı diyor. Şey yönüyle daha önce ilk Mürşidine benzetiyor Nur hanıma benzetiyor bazı yönlerle çok oda böyle alçak gönüllü, sessiz çok özel bir insandı diyor.

Terzi Baba: Allah Rahmet eylesin, Allah hizmetlerinden razı olsun inşallah.

İki şey söyledi efendim. Birincisi biz çok ayrıcalıklıyız dedi çok şanslıyız dedi çünkü etrafta çok fazla insan var hani güvenebilecekleri ve gerçekten doğru kaynak olan birini bulma çabası içinde olupda bulamayan çok İnsan size bazı şeyler söylemek istediğini fark ediyormuş ondan sonra biraz düşündüğü zaman ya aslında söylememede gerek yok bu çok önemli birşey değil deyip vazgeçiyormuş ondan bahsetti.

Kolombiya'da bir tane türk halveti tarikatına bağlı birisiyle tanışmış, böyle çok işin dış yönünü çok iyi bilen biriydi. Müzikal enstrümanları çalabiliyordu, çok insanların hürmet gösterdiği biriymiş davranış olarak. Bir tanışıklık olduktan sonra Gustavo ile beraber onun derslerine gelmek istemiş. Gustavo da olur demiş, gelebilirsin izin vermiş. Ondan bir süre sonra İstanbul'daki Halveti Mürşit öğrenmiş bunu ve çok sinirlenmiş kızmış bu öğrenciye. Gustavoda onunla en sonunda konuşmaya gittim diyor. Sordum diyor işte kaç tane öğrencin var senin? 100, 200 tane öğrencim var demiş. Gustavo da demiş benim 2, 3 tane öğrencim var ama hepsinin kalbinde aşk dolu, senin öğrencilerin çok ama demiş hiç birinin kalbinde aşk yok ve benim öğrencilerim demiş beni sevmiyorlar demiş, içlerindeki aşk Allah aşkı demiş yani bana olan aşk değil. paylaşmak istedi.

Terzi Baba: Bunlar hep ibret tecrübe tabi yani kişinin bakış açısını geliştiren tecrübesini artıran ve karar vermesine tesir eden yardımcı olan hususlardır. Bir insan bir çok şey bilirse arasından ayıracaklarını bilebilir ama birçok şey bilmezde bir iki şey bilirse, vereceği kararda o iki asla göre

olurki oda eksik karar çıkma ihtimali büyük olur.

Bu kadar seneler içerisinde Gustavoda iki ana husus meydana gelmiş şimdi anlaşıldığına göre görüldüğüne göre de zaten, bunun birisi görsel görüntüde olan ve duygusal İslam birisi de görüntüsü olmayan gönülde olan ilmi İslâm, merasim islamı yani din arasında seçim biraz zorluyor onu tabi.

Gustavo: Kabul etmiyor efendim birinci şeyi kendisinde. Şey diyor Efendim bu mertebeleri okurken işte zikir nasıl yapılacak, şu mertebenin özelliği nedir? Budur böyle sürekli okuyordum onları geçerken mertebelerde. Bir gün o Allah'ın yedi tane sıfatının olduğu bir cümle gördüm diyor içinde geçtiği, orda farklı bir şey hissettim diyor. O, 7 sıfatı gerçekten görebildi ama ben de yaşamaya başladığını ama sanki bunlar bana ait değil, birtanesi bunlerın ilahi bilgi dedi, bu sanki bir mahlûk gibi gelip insanın içine yerleşip ordanda dönüştüren birşey gibi dedi, ben bunu yaşamak istiyorum dedi benim başka bir istediğim birşey yok.

Terzi Baba: Buda bilgiyi arttırmasıyla olacak şey tabi yani. Şimdi daha evvelce onun gönlünde bu ilmi mana öndeydi ama gönlünde batındaydı. Bariz olarak çıkmamıştı ortaya, şimdi onun vuruntuları oluyor.

Şimdi **3 İslam vardır,** dünde mevzu olmuştu:

Fiziki islam hareketler islamı, Şeri'i İslam.

Duygusal İslam, tarikatlar İslam'ı.

İlmi islâm, İrfani İlim İslam'ı.

Yoksa fıkıh ilimleri değil insan ilmininde islâm'ı. İşte duygusal islamdan geçmeden, ilmi islâma gelmek mümkün değildir. Şimdi bu ikisini birden yaşamakta arzusu bu. Fakat görüntüde bu üstte çıktığı için, bu baskıda kalmış oluyor. Gerçi baskıda kaldı derken mutlak manada baskı altında değil ama iç bünyede faaliyet gösteriyor, dışa çıkmış değil. Yani şöyle tersine bir yaşam var.

İşte birinci ve ikinci İslâm sevap kazandırır. Cennete

götürür ama Allaha götürmez.

Üçüncü İslam, yani irfaniyet ilim insanı Hakk'a götürür.

Onun için Muhiddin İbni Arabi hazretleri şöyle buyurur: **"vuslat marifettir."** Yani Hak'la Hak olmak ilimle, ancak irfaniyet ilmiyle olur. Fıkıh ilmiyle değil. İrfaniyet ilmiyle hakka vuslat ancak mümkün olur. Yani hedefi Hak olan, üçüncü durumda olanı seçmesi lazım. Hedefi Cennet olan, diğer ikisini seçmesi lazımdır. İşte öncelik nereyeyse, onun tespiti evvela lazım. Bunun içinde irfaniyet ilmini ortaya çıkartmak ve o ağırlıklı bir çalışmaya geçmek gerekmekte, bunun içinde gerçekten güzel çevrilmiş güzel tercüme edilmiş kitapları veya telif edilen yazılan kitapları okumak lazım ve o okuduğu cümleleri mevzuları neyse suretini değilde, özüne nüfus ederek okumak lazımdır. Şam'da Muhiddin İbni Arabi Hazretlerini ziyarete gittiğimizde orada bir tavsiyesi olmuştu bize: **"Beni kabrimde aramayın, kitaplarımın içindeki satırların içinde beni arayın,"** demişti.

O halde okuduğumuz şeyi hemen okuyup geçmeden birkaç tekrar ederek okumamız gerekecek, ancak bu okuduğumuz şey gerçek İrfaniyete ait bir kitap ise, bilgi ise, yoksa çok okuman hiçbir şey ifade etmez zaten kitabın manası bir yere uzanmıyorsa yerde ise efalden bahsediyorsa bizi orada bırakır isterse bin defa okuyalım, okuduğumuz eserler bizi miraca götürecek olan eserler olmalı.

Soru: Efendim üç kitaptan bahsediyorsunuz demin 3 ana kaynak

Terzi Baba: Ana kaynak zor biraz okuması ama belirli bir altyapı yapmadan okunmaz. Okunur da anlayamaz kişi. Tasavvuf literatüründen biraz haberdar olması lazım Akl-ı Kül, Nefs-i Kül. Nefis nedir? Ruh nedir? Can nedir? Gibi, yani bunları bilmesi lazım ki, çünkü bu terimlerin üzerinde durmakta. Nasıl tıbbın kendine göre bir terimleri var, lügatı var, hukukun lügatı vardır. Tasavvufun da kendine göre terimleri var bunların bilinmesi lazım ki, Gustavo bilir onları

zaten.

Abdülkerim Cili, onların hepsinin sohbetleri var bizde ama işte lisan.

Şimdi tavsiye ederek Cenâb-ı Hakk'a ricada bulunsun.

Cenâb-ı Hakk'a Dua etsin; Yarabbi bana bir Türk arkadaş gönder, diye.

Oraya oturup karşılıklı bizim kitapları açıp istişare edebilsinler. O kitapları okumaya başladığı zaman zaten dert diye birşey kalmaz, sıkıntı biraz lisanda var.

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azami derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri
69. 2-namaz sureleri

88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

91-Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)

95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:

----

6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR'ÂN VE HADÎS :
2. VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):

9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
23. Değmez dosyası:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
25. -1-Köle ve incir dosyası:
26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
27. -2-Genç ve elmas dosyası:
28. Kûr'ân'da Tesbîh ve Zikr:
29. Karınca, Neml Sûresi:
30. Meryem Sûresi:
31. Kehf Sûresi:
32. 3-Terzi Baba İstişare dosyası:
33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
34. -3-Bakara dosyası:
35. Fâtiha Sûresi:
36. Bakara Sûresi:
37. Necm Sûresi:
38. İsrâ Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
40. Âl-i İmrân Sûresi:
41. İnci tezgâhı:
42. 4-Nisâ Sûresi:
43. 5-Mâide Sûresi:
44. 7-A'raf Sûresi:
45. 14-İbrâhîm Sûresi:

46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:
48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt'an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:
75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.

84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.

121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.
125-2018 Umre dosyası
126-14-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
127-15-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
128-İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-
132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-
133-1-İzmir İrfan sohbetleri.
134-2-Sohbet arası sohbetler.
135-3-Sohbet arası sohbetler.
136-4-Sohbet arası sohbetler.
137-5-Sohbet arası sohbetler.
138-6-Sohbet arası sohbetler.
139-7-Sohbet arası sohbetler.
140-8-Sohbet arası sohbetler.
141-9-Sohbet arası sohbetler.
142-10-Sohbet arası sohbetler.
143-11-Sohbet arası sohbetler.
144-12-Sohbet arası sohbetler.
145-13-Sohbet arası sohbetler.
146-14-Sohbet arası sohbetler.
147-15-Sohbet arası sohbetler.
148-16-Sohbet arası sohbetler.
149-17-Sohbet arası sohbetler.
150-18-Sohbet arası sohbetler.
151-19-Sohbet arası sohbetler.
152-20-Sohbet arası sohbetler.
153-21-Sohbet arası sohbetler.
154-22-Sohbet arası sohbetler.
155-23-Sohbet arası sohbetler.
156-24-Sohbet arası sohbetler.

157-25-Sohbet arası sohbetler.
158-26-Sohbet arası sohbetler.
159-27-Sohbet arası sohbetler.
160-28-Sohbet arası sohbetler.
161-29-Sohbet arası sohbetler.
162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:

1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
18-131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl "hayalî Kamer'in hayal vâdîsi"
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:

5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
2- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün=
(162+100=262)

GÖNÜLDEN
ESİNTİLER
NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA
MUHTELİF SOHBET
ARASI SOHBETLER
(KİTAP - 154-22)
İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (154-22)
NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (154-22)
Hak ile Hak olup, Hakkını bilen,
Onsekiz bib aleme seyran gelen,
Bir vuruşla varlık dağını delen,
Ferhaddan Şirinden sor bizi.